

CHRONOLOGICZNE ZESTAWIENIE

gospodarczych rozkazów Ministerstwa Spraw Wojskowych za czas 1. 11. 1918. —
31. 12. 1919. - Dz. Rozp. Kom. Wojsk. Nr. 1. z 28. 10. 1918. - Dz. Rozk.
Wojsk. Nr. 100. z 31. 12. 1919. włącznie.

CZĘŚĆ III.

O UMUNDUROWANIU.

Przypadającej za niniejszą książkę należytości nie wolno
zarachowywać ani spłacać ze skarbowych pieniędzy.

22/9/74/4/40,-

BIBLIOTEKA
INSTYTUTU TECHNOLOGII I INTEREKT
№ INW. 6308 TOM. I

CENTRALNA BIBLIOTEKA

347.140 02.3

BIBLIOTEKA
INSTYTUTU TECHNOLOGII I INTEREKT
№ INW. 6308 TOM. I

PRZEDMOWA.

Niniejsze zestawienie opracowałem głównie z 2 pobudek, a mianowicie :

I. by ułatwić orientację odnośnie do całokształtu rozwoju wojskowej ekwi-
punkowej gospodarki,

II. by umożliwić szerszym wojskowym warstwom gruntowne poznanie nowo-
wprowadzonych przepisów o wojskowym umundurowaniu.

Zamiast pominięcia, względnie ogólnego streszczenia zniesionych rozkazów
wolałem je przytoczyć dosłownie, by uniknąć wątpliwości i nieporozumień: bo te
właśnie rozkazy — choć już teraz jakby martwe nie mają na pozór prawie żadnego
znaczenia — to jednak niewątpliwie stanowią i będą stanowić ważny przyczynek
do dziejów rozwoju polskiej mundurowej gospodarki. Niejeden cenny szczegół, nie-
jedna ważna wzmianka, pomijana milczeniem przy suchem streszczaniu faktów, może
wystąpić nieraz we właściwym oświetleniu dopiero w związku ze swem bezpośred-
niem źródłem i tylko pod tym kątem widzenia może być rozważana.

Chronologiczny sposób opracowania całości tutaj chyba nie przysporzy
większych trudności czytelnikowi: bowiem i zakres odnośnych zagadnień w poró-
wnaniu z innemi jest stosunkowo szczupły, a ich treść poniekąd skupia się we
wspomnianem już powyżej przepisie o wojskowym umundurowaniu, wobec którego
reszta rozkazów usuwa się właściwie prawie zupełnie na drugi plan i służy prawie
wyłącznie orientacyjnym względom.

Nie mogłem nadać niniejszej pracy charakteru twórczej naukowej rozprawy
ujmującej syntetycznie całokształt danego materiału. Wszak ludziłbym się daremnie na-
dzieją powodzenia, przystępując do uogólniającego przedstawienia sprawy, która
takiego uogólniania absolutnie nie cierpi. Co więcej, chwilowy przejściowy stan
rzeczy nie sprzyjałby bynajmniej takiemu przedsięwzięciu: bowiem nieuchwytna
zmienność objawów gospodarczego życia, chwilowa chwiejność jego warunków,
niepewność przeżyć chwili — słowem wszystko sprzeciwia się próbie skutecznego
ujęcia i ostatecznego utrwalenia gospodarczych zjawisk. Tem mniej możnaby na tej
podstawie rozwijać jakies niezachwiane poglądy dla uogólnienia takich faktów.

Zakres przedmiotu trzeba było wyczerpać w obrębie odnośnych przepisów nie tylko formalnie, lecz także przede wszystkim rzeczowo. To też włączyłem tutaj także owe rozkazy, leżące jakby na pograniczu mundurowej gospodarki i tych innych dziedzin wojskowego życia, które z nią pozostają w bezpośredniej styczności lub choćby tylko w pośrednim związku. Przy wojskowej gospodarce może więcej niż gdzieindziej ujawnia się konieczność gruntownego traktowania jej zjawisk: tutaj więc rozpatrywanie zagadnień danego działu z pominięciem faktu, że one pozostają w pewnej zależności od zjawisk innego działu byłoby absolutnie chybione. Jakikolwiek rozkaz, traktowany zupełnie oderwanie od innych rozkazów, stanowiących jego dostateczną podstawę, nie przyczyniłby się wcale do wystarczającego wyjaśnienia przebiegu gospodarczych faktów, których źródła trzeba nieraz wykrywać drogą jak najdalej idących energicznych dociekań. Z uwagi na tę właśnie konieczność źródłowego przedstawienia sprawy nie mogłem tu pominąć owych pośrednio ważnych przepisów.

Lwów, dnia 11. lutego 1920.

Józef Dziech,
rachunkowy podporucznik.

A.

1918. rok.

I.

Dziennik Rozp. Min. Spraw Wojsk. Nr. 3. Warszawa, dnia 4. listopada 1918.

31. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Zniesiony 3123 35 - 19

Umundurowanie polskich wojsk.

Wojska polskie noszą uniform b. Korpusu posiłkowego; gdzie nie da się to przeprowadzić, przynajmniej polskiego orła na czapkach.

Warszawa, dnia 1. listopada 1918 r.

Szef Polskiego Sztabu Głównego, Generał Dywizji Rozwadowski.

II.

Dziennik Rozp. Min. Spraw Wojsk. Nr. 5. Warszawa, dnia 21. listopada 1918.

84. ROZPORZĄDZENIE.

Zniesione

2163 - 67 - 19 (rzeczowo)
2376 - 76 - 19 (formalnie)

Dodatek na wykwapowanie.

Analogicznie do zarządzenia normującego wypłatę dodatku na wykwapowanie w kwocie 500 Marek dla oficerów b. I. Korpusu Jen. Dowbora Muśnickiego zarządza się wypłatę tego dodatku także oficerom przyjętym do Wojska Polskiego, którzy pochodząc z b. P. K. P. jakoteż z II. Polskiego Korpusu podczas wypadków z 15./II. b. r. i późniejszych stracili całe swoje wykwapowanie, a którzy złożą oświadczenie na piśmie tej treści, że odszkodowania za stracone wykwapowanie, dotychczas z żadnej strony nie otrzymali i poprą je podpisani dwóch oficerów jako naocznych świadków.

Oficerom, którzy przechodzą do W. P. z Armji obcych, przyznaje się na zmianę dysfunkcji jednorazowy dodatek w kwocie 100 marek, dla oficerów do kapitana włącznie, 120 marek dla oficerów sztabowych i generałów.

Warszawa, dnia 15. listopada 1918 r.

(—) Wroczyński, płk.

Zniesione
2106 — 67 — 19 (rzeczowo)
3476 — 76 — 19 (formalnie)

III.

Dziennik Rozp. Min. Spraw Wojsk. Nr. 8. Warszawa, dnia 4. grudnia 1918.

163. ROZPORZĄDZENIE.

Dodatek na wyekwipowanie.

Ustanawia się następujący jednorazowy dodatek na wyekwipowanie dla oficerów wstępujących do Wojska Polskiego:

1. Oficerowie I., II., III. Polskiego Korpusu otrzymują kwotę 500 Mk., takież dodatek otrzymują oficerowie b. P. K. K. w wypadku przewidzianym w rozporządzeniu Nr. 84 (Dziennik Rozporządzeń Min. Spraw Wojsk. Nr. 5), oraz oficerowie, pochodzący z armii obcych, którym podczas jazdy do Wojska Polskiego odebrano całe wyekwipowanie. Tu wymagana jest także deklaracja z podpisami dwóch świadków.

2. Oficerowie b. P. K. P., którzy z powodu przerwy w służbie (internowanie, zwolnienie, wystąpienie) albo z powodu powołania ich do służby w wojsku austriackim zużyli swój ekwipunek, otrzymują na odnowienie i uzupełnienie tegoż jednorazowo dodatek w kwocie 300 Mk.

3. Oficerowie z armii obcych wstępujący bezpośrednio do armii polskiej, a nie liczący się do kategorii pod 1, otrzymują na zmianę dystynkcji kwotę 100 Mk. do kapitana włącznie; 120 Mk. oficerowie sztabowi i generałowie.

Oficerowie pochodzący z P. Sił. Zbr. (P. W.) nie otrzymują żadnych dodatków.

Rozporządzenie to jest załatwieniem wszystkich wniesionych próśb i zapytań.

Warszawa, dnia 27. listopada 1918 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

IV.

Dziennik Rozp. Min. Spraw Wojsk. Nr. 9. Warszawa, dnia 7. grudnia 1918.

204. ROZPORZĄDZENIE.

Odznaki samolotów.

Samoloty Wojsk Polskich będą w przyszłości zaopatrzone w miejscach dotychczas obowiązujących znakiem kwadratowym szerokości 60 cm., dzielącym się na 4 równe pola. Lewe górne i prawe dolne pole będzie barwy karmazynowej, lewe dolne i prawe górne pole barwy białej.

Warszawa, dnia 1. grudnia 1918 r.

Za Szefa Sztabu (—) Nieniewski, ppłuk.

V.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 10. Warszawa, dnia 11. grudnia 1918.

259. ROZKAZ.

Podręczny dodatek.

Żołnierzom nowowstępującym do Wojska wypłacać należy kwotę 8 Mk. jako dodatek podręczny na zakup szczotek i najpotrzebniejszych przyborów.

Dawne rozporządzenie Gen. Gub., na podstawie którego nowozaciętnym płacono dodatek podręczny w kwocie 30 Mk., traci moc obowiązującą.

Warszawa, dnia 7. grudnia 1918 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

VI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 11. Warszawa, dnia 15. grudnia 1918 r.

274. DEKRET. (Wyjątki.)

4189 — 97 — 10

Umundurowanie wojskowych majstrów.

Majstrowie wojskowi noszą na umundurowaniu zewnętrzne odznaki tej szarży, do jakiej zostali przyrównani. Prócz tego dla wyróżnienia od żołnierzy frontowych na naramiennikach noszą specjalny znak techniczny.

Warszawa, dnia 9. grudnia 1918.

(—) Józef Piłsudski, Wódz Naczelny.

Za zgodność

Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

VII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 11. Warszawa, dnia 15. grudnia 1918.

296. ROZKAZ.

23 — 1 — 19
4189 — 97 — 19

Ublorczą Komisja.

1.

W celu tymczasowego ujednostajnienia uniformu Armji Polskiej rozkazuję:

1. Kierować się przepisami i instrukcjami umundurowania polowego wojsk polskich, opracowanymi w okresie okupacji przez były Departament Wojskowy.
2. Polecić Szefowi Departamentu Mobilizacyjno-Organizacyjnego opracować niezwłocznie uzupełnienie dla tych rodzajów broni, które swych oznak nie posiadają, i przedłożyć mi do zatwierdzenia.
3. Nie znajdującym się w służbie czynnej surowo zabrania się noszenia wszelkich wojskowych uniformów, w tej liczbie uniformów byłych polskich formacji.

2.

Dla opracowania projektów własnego uniformu dla Armji Polskiej i przedłożenia ich Sejmowi do zatwierdzenia rozkazuję:

1. Powołać Komisję uniformową, składającą się z przedstawicieli armji, przedstawiciela Ministerstwa Sztuki i Kultury, przedstawiciela Handlu i Przemysłu oraz rzeczoznawców.
2. Polecić ustalenie jej składu Szefowi Departamentu Mobilizacyjno-Organizacyjnego w charakterze jej urzędowego przewodniczą-

cego. Zastępcę przewodniczącego wybierze z pośród swoich członków sama Komisja uniformowa.

- Listę członków Komisji uniformowej, budżet wydatków i plan pracy przedłożyć mi do zatwierdzenia.

Warszawa, dnia 12. grudnia 1918 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

VIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 12. Warszawa, dnia 19. grudnia 1918.

343. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Umundurowanie oficerów Rezerwy.

10. Oficerowie Rezerwy nie mają prawa nosić uniformu wojskowego przed powołaniem do armji czynnej i otrzymaniem określonego przydziału.

11. W razie powołania oficera Rezerwy do służby czynnej, otrzymuje on zasiłek pieniężny na umundurowanie w myśl rozkazu L. 163 Dziennika Rozporządzeń Nr. 6 i umundurowanie żołnierza (jeżeli jeszcze nie otrzymał) za ustaloną przez Departament Gospodarczy zapłatą.

12. Noszenie umundurowania i odznak nieprzepisowych jest surowo wzbronione.

Warszawa, dnia 11. grudnia 1918 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

IX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 13. Warszawa, dnia 23. grudnia 1918.

399. ROZKAZ.

Pobieranie umundurowania przez oficerów za zapłatą.

Zdarzają się wypadki, że oficerowie zabierają części umundurowania z kompletów, przeznaczonych dla żołnierzy, dla siebie bez pozwolenia, a nawet bezpłatnie.

Wobec tego zarządza się:

1. Oficerowie mogą otrzymać przedmioty umundurowania jedynie za zapłatą, za pozwoleniem Min. Spraw Wojsk. z zapasów na cel ten przeznaczonych.

2. Ci zaś, z oficerów, którzy pobrali umundurowanie bezpłatnie, mają uiścić za nie odpowiednie kwoty w odnośnych komisjach kasowych, do których przynależą.

3. Z powodu braku wszelkich przedmiotów umundurowania, nie będzie się oficerom na razie nic wydawać.

Warszawa, dnia 13. grudnia 1918 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

3216 — 88 — 19

Zniesione
2166 — 67 — 19
2476 — 76 — 19

2166 — 67 — 19
2378 — 72 — 19
2476 — 76 — 19
2660 — 83 — 19
3216 — 88 — 19

X.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 13. Warszawa, dnia 23. grudnia 1918.

406. ROZKAZ.

Zapotrzebowanie wyekwipowania.

Zdarza się coraz częściej, że oddziały a nawet pododdziały, pomi-
jając drogę służbową, przedkładają zapotrzebowania na prowjanty, mun-
dury, materiały taborowe i t. p. wprost do Ministerstwa Spraw Wojsko-
wych, — wobec czego zarządza się:

Wszystkie oddziały, kwaterujące w obrębie danego Dowództwa
Generalnego, mają przedkładać wszelkie zapotrzebowanie do Dowództw
Okręgów Generalnych w drodze służbowej.

Powyższe rozporządzenie odnosi się także do oddziałów czasowo
odkomenderowanych do danego Okręgu lub w nim zakwaterowanych.

Warszawa, dnia 19. grudnia 1918 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 13. Warszawa, dnia 23. grudnia 1918.

407. ROZKAZ.

Uprawnienie do noszenia munduru wojskowego.

1. Jedynie oficerowie i żołnierze pełniący służbę czynną w Wojsku
Polskiem są uprawnieni do noszenia uniformu z odznakami przepisaniem
dla Wojska Polskiego.

2. Wszyscy oficerowie b. formacji polskiej w Rosji, b. oficerowie
armji rosyjskiej, austriackiej i niemieckiej mają do 24. grudnia r. b. zdjąć
wszelkie uniformowe odznaki swych armji (galony, epolety, gwiazdki etc.);
zabrania się im noszenia czapek wojskowych, broni bocznej, pasów uni-
formowych sznurów adjutanckich, ostróg etc.

Warszawa, dnia 19. grudnia 1918 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

B.**1919. rok.**

XII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 1. Warszawa, dnia 4. stycznia 1919 r.

D. M. O. Nr. dz. 722.

23. ROZKAZ.

do 296 -- 11 -- 18

Ublorcza komisja.

W uzupełnieniu Rozkazu 296 z dnia 15. grudnia 1918 roku (Dzien-
nik Rozkazów Wojskowych Nr. 11) zatwierdzam:

O uniuodurowaniu.

I.

Instrukcję dla Komisji ubiorczej przy Ministerstwie Spraw Wojsk.:

1. Komisja Ubiorcza ma za zadanie opracowanie projektu przepisu ubioru i oporządzenia wojska polskiego oraz przygotowanie odpowiednich modeli rzeczowych. Przepis ma obejmować opis wszelkich części ubioru i oporządzenia wojska wszystkich broni, poparty rysunkami.

2. Dla wykonania tej pracy Komisja ma prawo gromadzenia drogą zakupu czy darowizny niezbędnych meterjałów, jako to: wydawnictw, rysunków, przedmiotów oraz przedsięwzięcie wszelkich kroków, związanych z jej zadaniem.

3. Członkowie Komisji Ubiorczej są mianowani przez kierownika Ministerstwa Spraw Wojskowych. W skład jej wchodzi: przedstawiciel Sztabu Generalnego, przedstawiciel Ministerstwa Sztuki i Kultury i przedstawiciel Ministerstwa Handlu i Przemysłu. Poza przewodniczącym z urzędu, którym jest mianowany przez Kierownika Ministerstwa Spraw Wojskowych szef Departamentu Mobilizacyjno-Organizacyjnego, członkowie Komisji wybierają z pośród siebie przewodniczącego, zastępcę i sekretarza Komisji. Komisja ma prawo powoływania rzeczoznawców z głosem doradczym.

4. Komisja Ubiorcza będzie posiadała głównego referenta, mianowanego przez Kierownika Ministerstwa Spraw Wojskowych na przedstawienie przewodniczącego, z prawem dobrania sobie następującego etatu pracowników: kancelisty, maszynistki i gońca.

5. Komisja Ubiorcza ma prawo zwracania się do wszelkich warsztatów wojskowych rządowych z żądaniem terminowego wykonywania zamówień modeli i wzorów rzeczonych przedmiotów wojskowych.

6. Uchwały Komisji Ubiorczej zapadają zwyczajną większością głosów. Do prawomocności uchwał Komisji potrzebna jest obecność przynajmniej połowy jej członków.

7. Członkowie Komisji Ubiorczej za udział w naradach wynagrodzenia nie pobierają. Nie tyczy się to wypadku, gdy członkom Komisji powierzona jest praca poza udziałem na posiedzeniu ogólnem.

8. Na rozpoczęcie prac Komisja Ubiorcza otrzymuje 10.000 marek jako zaliczkę. Po wyczerpaniu zaliczki i złożeniu odpowiedniego sprawozdania rachunkowego, zaaprobowanego przez ogólne zebranie członków Komisji i przedstawionego mi do zatwierdzenia przez przewodniczącego, będą wydawane dalsze zaliczki.

II.

Zatwierdzam listę członków Komisji Ubiorczej:

1. Podpułkownik Kazimierz Czerwiński, szef Departamentu Mobilizacyjno-Organizacyjnego Ministerstwa Spraw Wojskowych, przewodniczący Komisji z urzędu.

2. Bronisław Gembarzewski, historyk wojskowości polskiej, dyrektor Muzeum Narodowego w Warszawie, przewodniczący-zastępca Komisji z wyboru.

3. Remigjusz Kwiatkowski, naczelnik Wydziału Informacyjno-Prasowego Ministerstwa Spraw Wojskowych, sekretarz Komisji z wyboru.

4. Podporucznik dr. Władysław Wnorowski-Kozłowski, delegat Sztabu Generalnego.

5. Prof. Eligjusz Niewiadomski, delegat Ministerstwa Sztuki i Kultury.

6. Jan Wojciechowski, delegat Ministerstwa Handlu i Przemysłu.

7. Podpułkownik Stanisław Niewiarowski, delegat Departamentu Gospodarczego Ministerstwa Spraw Wojskowych, szef Sekcji Mundurowej.

8. Profesor Kazimierz Stawiński, kierownik laboratorium towaroznawczego Politechniki Warszawskiej.

9. Rotmistrz Wojciech Kossak, artysta-malarz.

10. Podporucznik Mikołaj Wisznicki, artysta-malarz.

W miarę rozpatrywania spraw, dotyczących ubioru i oporządzenia poszczególnych rodzajów broni, będą zapraszani odpowiedni przedstawiciele tychże broni i oddziałów.

Wszelkie ich życzenia i wnioski mogą być zawsze składane do Komisji Ubiorczej.

III.

W wypadkach doraźnej potrzeby czynienia zakupów i zamówień lub wprowadzania zmian, dotyczących ubioru i oporządzenia wojskowego, rozkazuję, aby wraz z przedstawianymi mi do zatwierdzenia wnioskami była dołączana jednocześnie opinia Komisji Ubiorczej przy Ministerstwie Spraw Wojskowych.

IV.

W myśl zatwierdzonej instrukcji dla Komisji Ubiorczej przy Ministerstwie Spraw Wojskowych głównym referentem Komisji ubiorczej mianuję ppor. Mikołaja Wisznickiego.

Warszawa, dnia 25. grudnia 1918 r.

(—) W r o c z y ń s k i, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 1. Warszawa, dnia 4. stycznia 1919 r.

27. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Zaopatrzenie w kożuchy cyw. samochod. kierowców w armji.

7. Kierowcy otrzymują kożuchy tylko w czasie pełnienia służby, a nie na własność.

Warszawa, dnia 30. grudnia 1918 r.

(—) W r o c z y ń s k i, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 1. Warszawa, dnia 4. stycznia 1919 r.

D. M. O. Nr. 1.

32. ROZKAZ.

Donoszenie dawniejszych mundurów.

W uzupełnieniu rozkazów Nr. 296 i 407, dozwolone jest z powodu braku materiałów zużycie posiadanych mundurów innego typu, niż objęte „Przepisami“ z kwietnia r. 1917, ale przy koniecznym usunięciu wszelkich odznak innych formacji, a dodaniu nowych odznak w myśl powyższych przepisów.

Wszelkie niezbędne odstępstwa od przepisów powyższych, tak w kraju, jak w barwach i odznakach, dozwolone są jedynie, o ile objęte zostaną uzupełnieniami „Przepisów“, ogłoszonymi w „Dzienniku Rozkazów Wojskowych“.

Warszawa, dnia 31. grudnia 1918 r.

(—) W r o c z y ń s k i, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

Zniesiony 3129 - - 97 - 19

295 - 11 - 18

407 - 18 - 18

XV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 2. Warszawa, dnia 12. stycznia 1919 r.

D. G. Nr. 3187
1501 P.

104. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Zaopatrzenie oficerów formalnie nieprzyjętych do W. P.

Przez pobory, które wymienionym wypłacić wolno, rozumieć należy: gażę i strawne; dodatku na wyekwipowanie, dodatku do strawnego i innych poborów takim oficerom płacić nie wolno, aż przyjęcie ich formalnie nastąpi.

Warszawa, dnia 17. grudnia 1918 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 5. Warszawa, dnia 18. stycznia 1919 r.

Zmiesiony 1139 — 97

D. M. O. Nr. 316.

232. ROZKAZ.

Donaszanie ułańskich mundurów.

W uzupełnieniu rozkazu 1. 32 („Dziennik Rozkazów Wojskowych“ Nr. 1. z dnia 4. stycznia r. b.) dozwolone jest donaszanie mundurów istniejących w pułkach ułańskich i szkole jazdy, a mianowicie:

A. Dla oficerów.

Kurtka — kroju ułańskiego, koloru szarego z wypustkami barwy pułku, a mianowicie: w 1-szym — amarantowemj, 2-gim — białemi, 3-cim — żółtymi, 4-tym — niebieskimi, 5-tym — karmazynowemi, w szkole jazdy amarantowemi.

Na kołnierzu paska w kształcie proporczyka: w 1-szym pułku biało-amarantowa, 2-gim biało-granatowa, 3-cim biało-żółta, 4-tym biało-niebieska, 5-tym biało-granatowo-karmazynowa, w szkole jazdy biała z podłużnym amarantowym przez środek paskiem, szerokości pół centymetra.

Spodnie — szare do butów z wypustką koloru pułku. Dozwolone też jest donaszanie spodni granatowych z podwójnym lampasem i wypustką koloru pułku.

Płaszcz — przepisowy z wypustkami barwy pułku i patkami na kołnierzu jak na kurtce.

Czapka — szara z lampasem barwy pułku i okutym daszkiem (lub oszytym galonem), podpinka i gwiazdka jak u wszystkich oficerów.

B. Dla szeregowców.

Kurtka i spodnie — jak dla oficerów.

Płaszcz — jak dla oficerów, ale bez wypustek.

Czapka — jak dla oficerów, ale bez gwiazdki i z podpinką rzemienną.

Obuwie, sznur i broń — przepisowe.

Proporczyk na lance — w barwach pułku, jak na kołnierzu kurtki.

Warszawa, dnia 11. stycznia 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw wojsk.

XVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 5. Warszawa, dnia 18. stycznia 1919 r.

D. M. O. Nr. 317.

233. ROZKAZ.

Zniesiony 413) 97 — 19

Tymczasowe mundurowe przepisy.

Zatwierdzam czasowo, aż do czasu ustalenia jednolitego munduru dla wszystkich oddziałów Wojsk Polskich, następujące przepisy uniformowe, jako uzupełnienie „Przepisów instrukcyi umundurowania polowego Wojsk Polskich“, wydanych w Warszawie, w kwietniu 1917 r.

I. Mundur dla Artyleryi Konnej.**A. Dla oficerów.**

- Ułanka — kroju i koloru przepisanego, jak dla ułanów, z czarnemi wypustkami, na kołnierzu patka w kształcie proporczyka: pół-czarna aksamitna, pół-amarantowa. Naramienniki, jak u wszystkich oficerów, na amarantowym podkładzie, oszyte czarną wypustką.
- Spodnie — do butów szare z czarną wypustką. Dozwolone jest donaszanie granatowych spodni.
- Płaszcz — jak dla wszystkich oficerów, z czarnemi wypustkami. Naramienniki i patki na kołnierzu, — jak na ułance
- Czapka — szara, kroju angielskiego z wystającym daszkiem, okutym białą blachą; obwódka (lampas) czapki — czarna aksamitna, wypustka u góry amarantowa. Pod orzełkiem — gwiazdka oficerska. Podpinka ze srebrnego galonu.
- Obuwie, sznur i broń — przepisowe, jak dla ułanów.

B. Dla szeregowych

- Ułanka — jak dla oficerów, naramienniki z tegoż, co ułanka, sukna, kroju ułańskiego z czarną wypustką i numerem oddziału.
- Spodnie — jak dla oficerów.
- Płaszcz — jak dla wszystkich; naramienniki i patki na kołnierzu takie, jak na ułance.
- Czapka — jak dla oficerów, ale bez gwiazdki i podpinka rzemienna.
- Obuwie, sznur i broń — przepisowe, jak dla ułanów.

II. Mundur dla oficerów ułanów nie zaliczonych do poszczególnych pułków — bez względu na przydział.

- Ułanka — przepisowa szara z amarantowemi wypustkami, naramienniki na podkładzie amarantowym, na kołnierzu patka w kształcie proporczyka amarantowo-granatowa.
- Spodnie — do butów szare z amarantową wypustką.
- Płaszcz — jak dla wszystkich oficerów, z amarantowemi wypustkami. Patka na kołnierzu jak na ułance.
- Czapka — przepisowa, lub angielska z okutym daszkiem i amarantową obwódką.
- Obuwie, sznur i broń — przepisowe, jak dla ułanów.

III. Mundur dla oddziałów lotniczych.**A. Dla oficerów.**

- Bluza — kroju przepisanego, jak dla piechoty, granatowa z granatowym aksamitnym kołnierzem, z ciemno-żółtemi wypustkami, naramienniki na podkładzie ciemno-żółtym. Na lewym rękawie odznaka lotnicza na żółtem tle, wyszyta srebrnemi nićmi.

- Spodnie — krótkie do owijaczy, granatowe z żółtą wypustką, poza służbą długie czarne — przepisowe.
 Płaszcz — jak dla wszystkich oficerów; wypustki ciemno-żółte; na kołnierzu granatowa aksamitna patka z guzikiem i ciemno-żółtą wypustką. Na lewym rękawie odznaka lotnicza na żółtym tle.
 Czapka — granatowa maciejówka z ciemno-żółtą wypustką; pod orzełkiem gwiazdka oficerska, podpinka ze srebrnego galonu.
 Obuwie i broń — przepisowe.

B. Dla szeregowców.

- Bluza — przepisowego kroju, granatowa. Naramienniki z takiegoż sukna, oszyte ciemno-żółtą wypustką; na lewym rękawie odznaka lotnicza na żółtym tle, wyszyta białymi nićmi, lub namalowana farbą olejną.
 Spodnie — krótkie do owijaczy, granatowe.
 Płaszcz — jak dla wszystkich; naramienniki i odznaka na rękawie, jak na bluzie.
 Czapka — granatowa z żółtą wypustką, podpinka rzemienna.
 Obuwie i broń — przepisowe (jak dla pieszych).

IV. Mundur dla marynarki.

A. Dla oficerów.

- Bluza — jak dla wszystkich, z jasno-niebieską wypustką na kołnierzu, obok której kąty kołnierza obramowane białą wypustką. Naramienniki jak dla wszystkich oficerów, na jasno-niebieskim podkładzie i obramowane białą wypustką. Na naramienniku w miejscu, gdzie się przypina numer, przytwierdzona żółta metalowa kotwica na tle z niebieskiego sukna.
 Spodnie — szare długie do kamaszy, z jasno-niebieską wypustką.
 Płaszcz — jak dla wszystkich oficerów, naramienniki jak na bluzie.
 Czapka — szara maciejówka z jasno-niebieską wypustką u góry i białą u dołu. Orzełek z ryngrafem niebieskim, na ryngralie żółta metalowa kotwica; pod nim gwiazdka oficerska, podpinka ze srebrnego galonu.
 Obuwie — kamasze.
 Broń — bagnet.

B. Dla szeregowców.

- Bluza — przepisowa szara — jak dla wszystkich; naramienniki z podwójną wypustką dokoła: niebieską i zewnątrz białą, na naramienniku żółta metalowa kotwica.
 Spodnie — szare długie do trzewików.
 Płaszcz — jak dla wszystkich; naramienniki, jak na bluzie.
 Czapka — kroju marynarskiego okrągła, bez daszka, granatowa, z czarną wstążką. Orzełek jak u oficerów.
 Obuwie — trzewiki.
 Broń — bagnet.

UWAGA. Wobec trudności sporządzenia w krótkim czasie nowych mundurów, dozwolone jest czasowo donoszenie dawnych mundurów i czapek marynarskich, ale przy bezwarunkowym usunięciu wszystkich obcych odznak, galonów i t. d., a dodaniu na mundurze: przepisanych wyżej naramienników, a na czapce orzełka, gwiazdki (u oficerów) i podpinki.

Warszawa, dnia 11. stycznia 1919 r.

(—) W r o c z y Ń s k i, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 6. Warszawa, dnia 21. stycznia 1919 r.

248. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Posłanie szeregówym.

Każdemu żołnierzowi i podoficerowi, mieszkającemu w koszarach, należy się posłanie składające się z:

łóżka, siennika, poduszki, 2 prześcieradeł i 1-go, względnie podczas miesięcy zimowych, 2 kocy.

Do jednorazowego (pierwszego) napełnienia siennika i poduszki należy się bez względu na szarżę 25 kg. słomy, dodatkowe napełnianie należy uskuteczniać co kwartał, o ile siennik był przez całe trzy miesiące w użyciu; na ten cel przeznaczają się po 15 kg. słomy.

Słomy do wypychania sienników należy na razie nie używać, względnie brać jak najoszczędniej. Jako namiastka służy wolina (wióry drzewne) w tym samym wymiarze, co słoma.

Warszawa, dnia 10. stycznia 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 7. Warszawa, dnia 23. stycznia 1919 r.

278. DEKRET.

Prawo noszenia munduru W. P. przez weteranów z 1863 r.

Wszystkim żyjącym dotąd weteranom Wojsk Polskich z 63 r., będzie przyznane prawo do noszenia w dniu uroczyste munduru Wojsk Polskich.

W związku z powyższem przedstawi mi Ministerstwo Spraw Wojskowych projekt umundurowania dla wymienionych osób jak również w dziedzie w porozumienie z istniejącymi w kraju organizacjami weteranów 63 r. celem ustalenia imiennej listy osób, posiadających prawo do noszenia munduru weteranów z 63 r.

Warszawa, dnia 21. stycznia 1919 r.

(—) Józef Piłsudski, Wódz Naczelny.

XX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 7. Warszawa, dnia 23. stycznia 1919 r.

D. G. Nr. 938.

291. ROZKAZ.

Zniesiony 2476 — 76 — 19

Dodatek na wyekwipowanie.

Nawiązując do rozkazu l. 163 Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 8. z roku 1918 wyjaśnia się:

Oficerom, którzy na wyekwipowanie pobrali 500 Mk nie przysługują oprócz tego 300, 100 lub też 120 Mk i wogóle pobranie któregokolwiek z tych dodatków wyklucza pobranie innego.

Warszawa, dnia 12. stycznia 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 8. Warszawa, dnia 25. stycznia 1919 r.

304. ROZKAZ.

Do armji w rocznicę 1863 r.

Ż O Ł N I E R Z E !

Pięćdziesiąt lat temu Ojcowie nasi rozpoczęli walkę o niepodległość Ojczyzny. Szli nie w lśniących mundurach, lecz w łachmanach i boso, nie w przepychu techniki, lecz z strzelbami myśliwskimi i kosami na armaty i karabiny. Prowadzili wojnę rok cały, pozostając, jako żołnierze, niedoścignionym ideałem zapału, ofiarności i trwania w nierównej walce, w warunkach fizycznych jak najcięższych.

Przegrali wojnę i po ich klęsce niewola wciskać się poczęła do dusz polskich, czyniąc z Polaków nie niewolników z musu, lecz nieledwie z własnej chęci, szukających poprawy losu przez protekcję u swych panów rozbiorców i wogóle obcych. Jako żołnierze i obrońcy Ojczyzny, zostali w Polsce usunięci przez swych współczesnych gdzieś w kącie daleki, jako rzecz, o której zapomnieć należy.

Dla nas, żołnierzy wolnej Polski, powstańcy 63 roku są i pozostaną ostatnimi żołnierzami Polski, walczącej o swą swobodę, pozostaną wzorem wielu cnót żołnierskich, które naśladować będziemy.

Dla uczczenia ich i upamiętnienia roku 63 w szeregach Armji Polskiej wydałem rozkaz zaliczenia do szeregów Wojska wszystkich weteranów 63 roku z prawem noszenia mundurów Wojsk Polskich w dni uroczyste. Witam ich tym rozkazem, jako naszych Ojców i Kolegów.

Rozkaz przeczytać przed frontem kompanji, szwadronów, baterji i zakładów.

Belweder, dnia 21. stycznia 1919 r.

Wódz Naczelny (—) Józef Piłsudski.

XXII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 10. Warszawa, dnia 30. stycznia 1919 r.

372. DEKRET. (Wyjątki.)

Ubranie pielęgniarcom.

5) Ubranie skarbowe sanitariuszkom (pielęgniarkom) nie przysługuje.

Warszawa, dnia 15. stycznia 1919 r.

Wódz Naczelny (—) Józef Piłsudski.

XXIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 12. Warszawa, dnia 4. lutego 1919 r.

D. M. O. Nr. 745.

432. ROZKAZ. (Wyjątki.)

4189 — 97 — 19

Umundurowanie pracowników poczty polowej.

Pracownicy poczt polowych pełnią służbę w odpowiednich ich stanowiskom uniformach wojskowych; dla oznaczenia rodzaju ich służby mają naszytą na lewym rękawie z sukna ciemno-zielonego trąbkę pocztową.

Warszawa, dnia 24. stycznia 1918 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 13. Warszawa, dnia 6. lutego 1919 r.

476. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Zniesiony 4189 — 97 — 19

Umundurowanie wojskowych urzędników.

36. Urzędników wojskowych obowiązuje podczas pełnienia służby noszenie munduru i broni podług ogólnych przepisów dla oficerów piechoty z następującymi dla odróżnienia odmianami:

- a) na czapce zamiast kokardki oficerskiej gwiazdka urzędnicza, okrągła, gładka, z wypukłym granatowym krążkiem w środku;
- b) zamiast gwiazdek na szlifach — rozetki gładkie, kwadratowe złote;
- c) podkłady pod szlifami i wypustka na umundurowaniu i czapce ciemno-granatowe;
- d) bagnet i pendent biały według wzoru dla sierżantów sztabowych, przeplatany nitkami ciemno-granatowymi.

Warszawa, dnia 30. stycznia 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 15. Warszawa, dnia 11. lutego 1919 r.

D. M. O. 1011.

529. ROZKAZ.

Zniesiony 4189 — 97 — 19

Donaszanie munduru w 10. pułku ułanów.

W uzupełnieniu rozkazu 232 (Dziennik Rozkazów Wojskowych Nr. 5. z dnia 11. stycznia 1919), aż do czasu ustalenia jednolitego ubioru W. P., dozwolone jest donaszanie istniejącego munduru w 10-ym pułku ułanów, a mianowicie: wszystko jak w 1-ym pułku ułanów z następującymi odmianami:

- 1) proporczyk (a więc i patka na kołnierzu) — amarantowo-biały, w środku zaś drugi wąski — biało-granatowy;
- 2) górna wypustka u czapki nie amarantowa a biała.

Warszawa, dnia 31. stycznia 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 15. Warszawa, dnia 11. lutego 1919 r.

Zniesiony 2008 — 86 — 19 D. G. Nr. 3439
2741 P.

531. ROZKAZ.

Wynagrodzenie za znalezione wojskowe przedmioty.

W wypadkach, w którychli znalezione, odkryte i t. d. z zasługą znalazcy i polskim władzom wojskowym oddane przybory polowe, broń, ekwipunek i t. d., mają dla armji wielką wartość i których brak w kraju, wolno wypłacać przy wartości przedmiotu do 300 Mk jako premję najwyżej 5% oszacowanej wartości, przy wartości przedmiotu ponad 300 Mk 3% oszacowanej wartości.

W ważniejszych wypadkach zwracać się do Ministerstwa Spraw Wojskowych o rozstrzygnięcie.

Warszawa, dnia 31. stycznia 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 16. Warszawa, dnia 13. lutego 1919 r.

D. G. L. 1981 Ż.

564. ROZKAZ.

Dostawianie surowych skór do składowni skór.

Ustanawia się następujące normy dostawiania surowych skór do składowni skór:

1. Skóra ma być czysta;
2. Nasolona 5 kg. soli do skór;
3. Zwinięta porządnie i związana drutem lub sznurem na krzyż;
4. Na przywiązanej deszczulce ma być uwidocznione:
 - a) oddział odstawiający,
 - b) data ściągnięcia skóry,
 - c) liczba porządkowa;
5. Skóra nie może być nożem podziurawiona.

O ile dostawione do składowni skóry nie będą odpowiadały powyższym warunkom, zaznaczy się na kwicie przy odbiorze skonstatowane braki, a oddający takie skóry (pocięte lub z innych przyczyn zepsute) będą pociągani do odpowiedzialności pieniężnie.

Warszawa, dnia 9. lutego 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 17. Warszawa, dnia 15. lutego 1919 r.

Zniesiony 2476 — 76 — 19 L. D. G. 2847 P.

582. ROZKAZ.

Dodatek na wyekwipowanie.

W uzupełnieniu tutejszego rozporządzenia L. 707 z dnia 27. listopada 1918 r. (Dz. Rozp. Nr. 8 ex 1918 r., Dekret 163) zezwala się na wypłacanie dodatku na wyekwipowanie w wysokości 500 Mk., także oficerom,

którzy będąc w niewoli wyekwipowanie stracili, a po powrocie z niewoli zgłosili się do W. P. i przyjęci zostali.

Warunkiem przyznania tego dodatku jest wiarogodne stwierdzenie na piśmie, że oficerowie ci żadnych poborów za czas niewoli nie otrzymali. Zaznaczyć przy Dekrecie 163 Dz. Rozk. Wojsk. 8. 18.

Warszawa, dnia 6. lutego 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 19. Warszawa, dnia 19. lutego 1919 r.

Nr. 4104.

620. ROZKAZ.

Koński włosień.

Wszystkie konie znajdujące się w polu jakoteż w Generalnych okręgach mają posiadać ogony obcięte 10 cm. ponad stawem skokowym, a grzywy strzyżone maszynką. Zabieg ten wykonywać należy co pewien okres czasu, unormowany w oddziałach stojących w polu przez Dowódców pułków, a w G. O. przez Dowódców tychże okręgów.

Nagromadzony w ten sposób włosień osobno z ogonów, osobno z grzyw należy przysyłać do magazynów Intendentury G. O., które otrzymają szczegółowe dalsze w tej sprawie rozkazy.

Z włosienia tego z powodu braku materiałów surowych wyrabiane będą w warsztatach wojskowych szczotki, których późniejsze wydawanie oddziałom uzależnione będzie od ilości oddanego włosienia.

Obcięcie ogonów wykonać należy u wszystkich koni tak oficerskich jak i żołnierskich. Zwolnione od tego mogą być tylko konie szlachetne, których pochodzenie udowodnione będzie metryką lub pisemnem zaświadczeniem wydanem przez specjalnie w tym celu zwołaną komisję.

Warszawa, dnia 11. lutego 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 22. Warszawa, dnia 27. lutego 1919 r.

737. DEKRET

o zajęciu surowców.

(Dz. praw Nr. 10 z dnia 31. stycznia 1919 r., pozycja Nr. 124).

Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami mocen jest drogą rozporządzenia znosić obowiązujące w myśl dekretu z dnia 23. listopada 1918 r. (Dz. Praw Nr. 17 pozycja 44) sekwestry poszczególnych surowców, półfabrykatów i towarów, podlegających kompetencji Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Dan w Warszawie, dnia 27. stycznia 1919 r.

Prezydent Ministrów

(—) I. J. Paderewski.

Naczelnik Państwa

(—) J. Piłsudski.

Minister Przemysłu i Handlu

(—) Hącia.

XXXI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 23. Warszawa, dnia 1. marca 1919 r.

Zniesiony 4139 — 97 — 19 D. M. O. 1777.

769. ROZKAZ.

Donaszenie mundurów.

W uzupełnieniu rozkazu 232 (Dziennik Rozkazów Wojskowych Nr. 5. z dnia 11. stycznia 1919 r.), aż do czasu ustalenia jednolitego ubioru W. P., dozwolone jest donaszenie istniejącego munduru w 8-ym pułku ułanów, a mianowicie:

A) Dla oficerów:

Kurtka ułańska przepisowa koloru szarego z wypustkami ciemno-żółtymi; na kołnierzu patka w kształcie proporczyka ciemno-żółta.

Spodnie szare do butów z wypustką ciemno-żółtą — poza służbą długie czarne przepisowe.

Płaszcz przepisowy z wypustkami ciemno-żółtymi i patkami na kołnierzu jak na kurtce.

Czapka ułańska szara z ciemno-żółtym otokiem i taką wypustką, daszek okuty; podpinka i gwiazdka przepisowa.

B) Dla żołnierzy:

Kurtka i spodnie jak dla oficerów.

Płaszcz jak dla oficerów, ale bez wypustek.

Czapka jak dla oficerów, ale bez gwiazdki i z podpinką rzemienną.

Obuwie, sznur i broń — przepisowe.

Proporczyk na lance — ciemno-żółty.

Warszawa, dnia 21. lutego 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXXII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 23. Warszawa, dnia 1. marca 1919 r.

D. G. Nr. ⁶³⁸⁶
927 wewn.

770. ROZKAZ.

Zakupy i zamówienia zagraniczne.

Wszelkie zakupy i zamówienia poza granicami Państwa Polskiego, a więc: w Czechach, Austrii, Węgrzech lub Niemczech są oddziałom, urzędom wojskowym i Dowództwom bez zezwolenia Ministerstwa Spraw Wojskowych (Departament Gospodarczy) wzbronione.

Zabrania się również wysyłać delegatów, pośredników lub zastępców za granicę Polski, celem zakupu materiałów wojskowych, oraz zawierania umów za granicą lub czynienia jakichkolwiek obietnic kompensaty.

Wysłane już za granicę delegacje lub pojedyncze osoby wojskowe bez zezwolenia Ministerstwa Spraw Wojsk., należy bezzwłocznie odwołać.

Jeżeli zachodzi potrzeba wysłania delegatów poza granicę Polski celem poczynienia zakupów, należy zwrócić się o pozwolenie do Ministerstwa Spraw Wojskowych, Departament Gospodarczy, który sprawę tę załatwi w porozumieniu z Wydziałem Handlowo-Ekonomicznym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Warszawa, dnia 21. lutego 1919 r.

Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spraw Wojsk.

XXXIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 24. Warszawa, dnia 4. marca 1919 r.

783. ROZKAZ.

Odnazka pilota.

Ogłaszam zatwierdzone przez Wodza Naczelnego:

Przepisy dotyczące odznaki pilota.

Odnazkę pilota nadaje Naczelny Wódz na podstawie propozycji Dowódcy Wojsk Lotniczych, oficerom i żołnierzom, którzy uczynili żądanie następującym wymaganiom:

1) Odbycie szkoły pilotów.

2) Zdanie egzaminu, według specjalnych przepisów teoretycznego i praktycznego w kierowaniu wszystkimi dostępnymi aparatami lotniczymi.

Nadanie następuje osobnym dekretem i zostaje ogłoszone w Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Nadanie prawa noszenia odznaki pilota następuje na czas służby w Wojskach Lotniczych, a tylko w wyjątkowych wypadkach, to jest za szczególne zasługi oddane Ojczyźnie na polu lotnictwa bądź to w boju, bądź przez szczególnie czyn lotniczy, może być przyznane dożywotnio. Również i rannym w wykonywaniu służby pilota nadawane będzie prawo dożywotniego noszenia.

Utrata prawa noszenia odznaki pilota związana jest z wyrokiem sądu bądź to honorowego oficerskiego, bądź to sądu wojskowego lub cywilnego, za postępkę pochodzące z pobudek niehonorowych, lub chęci zysków materialnych.

Orzeł z rozpiętymi skrzydłami szerokości 7 cm., zwrócona na prawo głowa, z białego przyćmionego metalu i trzymający w dziobie zielono emaliowany wieniec laurowy, na tylnej stronie wyryta data nadania i Nr. porządkowy. Do skrzydeł przyczępione dwa łańcuszki schodzące się u góry na wspólnym koluśku.

Odnazka ma być przypinana po lewej stronie piersi, na wysokości pierwszego guzika bluzy w odległości 2 cm. od brzegu kołnierza.

Warszawa, dnia 19. lutego 1919 r.

(—) Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spr. Wojsk.

XXXIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 24. Warszawa, dnia 4. marca 1919 r.

K. P. Nr. 243.

786. ROZKAZ.

Gromadzenie liturgicznych szat i naczyń cerkiewnych.

Wobec wielkiej drożyzny i niemożności zakupienia wielkiej ilości nowych ołtarzyków połowych rozkazuję, by komendanci miast, twierdz i oddziałów, rozlokowanych w miastach i miasteczkach przy współdziałaniu miejscowych władz cywilnych i zestawieniem odpowiedniego protokołu gromadzili szaty i naczynia liturgiczne z opuszczonych cerkwi prawosławnych i odsyłali do Konsystorza Połowego — Warszawa, Krak.-Przedm. Nr. 11, celem przerobienia.

Warszawa, dnia 20. lutego 1919 r.

Wroczyński, pułkownik, Kier. Min. Spr. Wojsk.

XXXV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 27. Warszawa, dnia 11. marca 1919 r.

1622 — 51 — 19

D. G. 6358.

881. ROZKAZ.

Parclane uździennice w szpitalach.

Ze względu na to, że w wielu wypadkach uździennice z chorych koni muszą ulec zniszczeniu i celem łatwiejszego przeprowadzenia ewentualnej dezynfekcji tychże, rozkazuję używanie w szpitalach i zapasach koni wyłącznie uździennic parclanych (w tych ostatnich ze względu na przejściowy pobyt koni).

Szpitala i zapasy koni, posiadające skórzane uździennice mają po przeprowadzeniu dokładnej dezynfekcji wymienić takowe na parclane u referentów taborowych przy D. O. G.

O wykonaniu tego rozkazu meldować D. O. G. do dnia 31. 3. 1919.

Warszawa, dnia 3. marca 1919 r.

(—) J. Leśniewski, gen.-por., Min. Spraw Wojsk.

XXXVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 27. Warszawa, dnia 11. marca 1919 r.

D. G. 6356.

882. ROZKAZ.

Zniszczona uprzęż, rynsztunek i taborowy materiał.

Ze względu na wielki brak i bardzo wysokie ceny rynkowe na surowce do wyrobu upręży, rynsztunku i materiałów taborowych rozkazuję, by wszystkie oddziały zniszczoną uprzęż, rynsztunek i materiał taborowy naprawiały we własnych warsztatach.

Uporzę, rynsztunek i materiał taborowy zupełnie zniszczone, nie nadające się do naprawy, rozkazuję odstawić do magazynów taborowych D. O. G.

Wydawanie względnie pobieranie nowych upręży, rynsztunku i materiału taborowego nastąpić może jedynie po oddaniu równej ilości zniszczonych.

Warszawa, dnia 3. marca 1919 r.

(—) J. Leśniewski, gen.-por., Min. Spraw Wojsk.

XXXVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 28. Warszawa, dnia 13. marca 1919 r.

Zniesiony 4189 — 97 — 19

D. M. O. 2431.

902. ROZKAZ.

Donoszenie munduru w 11. pułku ułanów.

W uzupełnieniu rozkazów Nr. 232 i 529, dozwolone jest donoszenie istniejącego munduru w 11-tym pułku ułanów, a mianowicie:

Kurtka ułańska kroju przepisowego szara z karmazynowym kołnierzem i takież wypustkami; pałka na kołnierzu w kształcie proporczyka białego okołonego z trzech stron; od podstawy i wzdłuż boków, karmazynowa

zynową obwódka. Naramienniki oficerów na karmazynowym podkładzie — u żołnierzy z taką wypustką.

Spodnie — szare do butów z karmazynową wypustką; dozwolone też jest donoszenie granatowych spodni z podwójnym białym lampasem i karmazynową wypustką

Plaszcz — przepisowy szary; u oficerów z karmazynowemi wypustkami. Na kołnierzu patka jak na kurtce.

Czapka — ułańska szara z okutym daszkiem, otok karmazynowy; wzdłuż środka otoka biała wypustka. Odznaki przepisowe. Górna wypustka czapki karmazynowa.

Obuwie, sznur, broń — przepisowe.

Proporczyk na lance — biały z karmazynową szerokości 3 cm. obwódką od podstawy wzdłuż boków.

Warszawa, dnia 7. marca 1919.

(—) J. Leśniewski gen.-por., Min. Spraw Wojsk.

XXXVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 28. Warszawa, dnia 13. marca 1919 r.

906. DEKRET (Wyjątki.)

o ochronie znaków towarowych.

(Dziennik Praw. Nr. 13. z dnia 7. lutego 1919 r. pozycja 139).

Art. 1. Znakami towarowemi są rysunki i nazwy wszelkiego rodzaju, które służą przemysłowcom i kupcom do odróżniania ich towarów od towarów innych przemysłowców i kupców.

Art. 2. Umieszczenie znaków towarowych zależy od uznania przemysłowców i kupców. Przepis ten nie dotyczy jednak znaków, które w myśl ustaw specjalnych winny być umieszczone na towarach.

Art. 3. Zabrania się umieszczania znaków towarowych:

1) z napisami i rysunkami przeciwnemi prawu, dobrym obyczajom i bezpieczeństwu publicznemu;

2) z napisami i rysunkami, które mogą wprowadzić w błąd kupujących.

Znaki towarowe z rysunkami znaków i odnaczeń honorowych, otrzymanych przez przemysłowca lub kupca na pewne określone towary, mogą być umieszczane wyłącznie na tego rodzaju towarach.

Art. 4. Przemysłowiec lub kupiec, który pragnie uzyskać prawo wyłącznego korzystania ze znaku towarowego (art. 1 i 12), winien złożyć do Urzędu Patentowego;

1) podanie w języku polskim z wyszczególnieniem:

a) imienia i nazwiska oraz miejsca zamieszkania petenta, względnie również pełnomocnika,

b) firmy oraz rodzaju przedsiębiorstwa.

c) siedziby firmy,

d) towarów (art. 8), dla których przeznaczono zgłoszony znak towarowy;

2) rysunek wyraźny, o ile zgłoszenie nie dotyczy wyłącznie nazwy, oraz w razie potrzeby opis;

3) pokwitowanie kasy skarbowej z wniesionej opłaty (art. 14).

Obok podania wymaganego w języku polskim, może być załączone wyszczególnienie towarów oraz opis w języku obcym, lecz miarodajny jest tekst polski.

Urząd patentowy wyda szczegółowe przepisy co do podań i załączników.

Art. 5. Petent, mieszkający zagranicą, winien działać przez pełnomocnika przy Urzędzie Patentowym, załączając dowód, że w kraju, w którym się znajduje siedziba jego firmy, uzyskał ochronę znaku towarowego.

Świadectwo ochronne będzie wydane tylko wówczas, gdy znak odpowiada wymaganiom niniejszej ustawy, o ile umowy międzynarodowe nic innego nie stanowią.

Art. 6. Wydanie świadectwa ochronnego na znak towarowy nie pozbawia nikogo prawa umieszczenia na towarach lub ich opakowaniach, w całości lub skróceniu, swego nazwiska, imienia, herbu, firmy, adresu, danych dotyczących rodzaju, czasu i miejsca produkowania i sprzedaży towarów oraz ich właściwości, przeznaczenia, ceny, ilości miary i wagi i używania ich w handlu, byleby oznaki te nie wprowadziły w błąd co do rzeczywistego pochodzenia towaru.

Art. 7. Napisy na znakach towarowych winny być wykonane literami alfabetu łacińskiego. Jednakże wszelki znak towarowy zagraniczny (art. 5.) może uzyskać ochronę w Polsce w formie, w jakiej ją uzyskał zagranicą.

Art. 8. Minister Przemysłu i Handlu ustanowi klasy towarów.

Przemysłowiec lub kupiec może zgłosić znak towarowy tylko dla towarów wchodzących w zakres jego przedsiębiorstwa, towary te mogą jednak należeć do jednej lub kilku klas.

Art. 9. Nie podlegają ochronie znaki towarowe: 1) nieodpowiadające wymaganiom art. 3, 5, 7 i 7) niedostatecznie odróżniające się od znaków, na które Urząd Patentowy wydał już przedtem innym kupcom lub przemysłowcom świadectwa ochronne dla towarów tego rodzaju, o ile petent nie może się powołać na dowód zezwolenia pierwotnego właściciela znaku, 3) używane powszechnie w celu odróżnienia towarów pewnego rodzaju, 4) składające się wyłącznie z oddzielnych cyfr, liter lub wyrazów, określających gatunek, czas, miejsce wyrobu lub sprzedaży, jakość, przeznaczenie, cenę, miarę lub wagę towaru, 5) zawierające herb państwa lub inne oznaki zwierzchności państwowej albo też herby miejscowości krajowej, krajowego związku gminnego, względnie komunalnego. Nadto nie będą uwzględniane podania nie odpowiadające wymaganiom art. 4.

Przepis punktu 5 nie będzie stosowany, jeżeli petent ma prawo do używania herbu lub znaku państwowego i pragnie go użyć jako część składową znaku towarowego.

Dan w Warszawie, dnia 4. lutego 1919 r.

Prezydent Ministrów

(—) I. J. Paderewski.

Naczelnik Państwa

(—) J. Piłsudski.

Minister Przemysłu i Handlu

(—) Kazimierz Hącia.

XXXIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 29. Warszawa, dnia 15. marca 1919 r.

936. ROZKAZ.

Zakaz noszenia orderów zaborczych państw.

Zabrania się: oficerom żołnierzom i urzędnikom wojskowym noszenia orderów, krzyżów, medali, wstążek orderowych, oraz wszelkich innych

odznaczeń (orderowe temblaki przy szablach) Rosji, Niemiec i b. monarchji Austro-Węgierskiej.

Dozwolonem jest noszenie wszystkich odznak, będących wspomnieniem służby w polskich formacjach.

Warszawa, dnia 6. marca 1919 r.

(—) J. Leśniewski, gen.-por., Min. Spraw Wojsk.

XL.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 29. Warszawa, dnia 15. marca 1919 r.

944. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Umundurowanie wojskowych lekarzy.

Art. 2. Korzystają oni w umundurowaniu z dystynkcji odróżniającej rodzaj ich służby i wyższy cenzus wykształcenia. Tytułują się oni należnymi im stopniami z zaznaczeniem stanowiska służbowego.

Warszawa, dnia 8. marca 1919 r.

(—) J. Leśniewski, gen.-por., Min. Spraw Wojsk.

XLI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 30. Warszawa, dnia 18. marca 1919.

969. ROZKAZ.

Używanie cywilnego ubrania zagranicą.

Wszyscy wojskowi udający się za granicę mają używać ubrania cywilnego. Przy wyjazdach służbowych, wolno zabrać ze sobą mundur dla celów reprezentacyjnych, jednak w przejeździe przez terytorja obce należy używać bezwzględnie ubrania cywilnego.

Dnia 12. marca 1919 r.

XLII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 30. Warszawa, dnia 18. marca 1919 r.

D. G. 7519 K.

983. ROZKAZ.

Odpowiedzialność wypożyczających za okradzioną bieliznę.

Wobec zdarzających się kradzieży bielizny, stanowiącej własność oddziałów wojskowych ustanawia się, że za wypożyczoną i zaginioną pościel odpowiada wypożyczający, płacąc za jej wartość według cen rynkowych. Odstępstw od tego rozkazu być nie może.

Dnia 11. marca 1919 r.

XLIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 31. Warszawa, dnia 20. marca 1919 r.

Zniesiony 4139 07 19 D. M. O.

1030. ROZKAZ.

Ułańska czapka.

Sprostowanie do 902 — 29 — 19.

Do ustępu o czapce:

Czapka ułańska szara z okutym daszkiem, otok biały, wzdłuż środka otoku i u jego spodu wypustki karmazynowe.

Odznaki przepisowe: górna wypustka czapki karmazynowa.

Dnia 15. marca 1919 r.

XLIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 34. Warszawa, dnia 27. marca 1919 r.

1124. ROZKAZ.

Inwentarz okupacyjnych państw.

Wobec ciągle powtarzających się zażeń, że władze wojskowe rekwirują inwentarz władz powiatowych, zarządzam co następuje:

a) Wszelki inwentarz formacji okupacyjnych wojskowych przechodzi na własność Polskiego Skarbu Wojskowego.

b) Wszelki inwentarz okupacyjnych władz administracyjnych, o ile ten służył celom czysto administracyjnym (a nie wojskowym) przechodzi na własność władz cywilnych Państwa Polskiego.

Dnia 21. marca 1919 r.

XLV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 35. Warszawa, dnia 29. marca 1919 r.

1141. DEKRET

w przedmiocie zajęcia skór i garbników.

Dzien. Praw Nr. 14 z dn. 8. lutego 1919 r., pozycja 157).

Art. 1. Pozostaje nadal w mocy sekwestr:

a) skór surowych bydłych t. j. byczych, wołowych, krowich, jałowiczych, bukacich i cielęcych) oraz końskich i źrebięcych.

b) wszelkich garbników i ekstraktów garbarskich.

Art. 2. Znosi się ograniczenie w handlu i obrocie skórami gotowemi, z tem zastrzeżeniem, że każda garbarnia obowiązana jest zgłaszać całą swoją wytwórczość. Rząd ma prawo pierwokupu całości lub części produkcji. Regulowanie wytwórczości i przewozu, sposób zgłaszania, ustalenie cen oraz odbiór skór przez Rząd, będzie przedmiotem oddzielnej instrukcji Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Prawo wyłącznego zakupu i podziału skór surowych i garbników oraz nadzór nad fabrykacją przysługuje Ministerstwu Przemysłu i Handlu wzgl. organizacji, której Minist. Przemysłu i Handlu prawa te przekaże.

Art. 4. Ceny maksymalne na zasekwestrowane skóry surowe i garbniki ustanawia Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Art. 5. Wszelkie sprzeczne z niniejszym dekretem przepisy o sekwestrze skór i garbników są uchylone.

Dan w Warszawie, dn. 7. lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa
(—) Józef Piłsudski.

Prezydent Ministrów
(—) I. J. Paderewski.

Minister Przemysłu i Handlu
(—) Kazimierz Hącia.

XLVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 38. Warszawa, dnia 5. kwietnia 1919 r.

D. G. 11916 M.

1235. ROZKAZ.

4139 — 97 — 19

Przeznaczenie ciemno-brązowego sukna.

Brak sukna koloru połowego spowodował Departament Gospodarczy M. S. W. do zakupienia większej ilości sukna koloru ciemno-brązowego, pochodzącego z fabryk sukna w Białymstoku.

Ubrania wykonane z tego materiału ze względu na jego jakość i kolor należy głównie przeznaczyć dla oddziałów niefrontowych.

Dnia 28. marca 1919 r.

XLVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 40. Warszawa, dnia 10. kwietnia 1919 r.

D. G. 10653 P.

1292. ROZKAZ. (Wyjątki)

Zniesiony 2421 — 74 — 19

Dodatek na wyekwipowanie oficerom rezerwy.

Z chwilą przydziału do służby czynnej otrzymują pełne pobory wraz z dodatkiem na wyekwipowanie i to od dnia objęcia stanowiska służbowego.

Dnia 4. kwietnia 1919 r.

XLVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 40. Warszawa, dnia 10. kwietnia 1919 r.

1293. DEKRET. (Wyjątki.)

Przywóz, wywóz, przewóz tranzytowy.

(Dziennik Praw Nr. 15 z dnia 8. lutego 1919 r. poz. 216).

Art. 1. Przywóz wszelkich towarów do państwa i ich wywóz z państwa oraz przewóz tranzytowy przez obszar państwa bez osobnego pozwolenia jest zakazany.

Art. 2. Pozwoleń na przywóz, wywóz i przewóz towarów udzielać będzie utworzona przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu komisja z udziałem przedstawicieli Ministerstw. Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Apropii-

zacji i Skarbu, dla przywozu, wywozu i przewozu towarów, która ma również prawo ustalić w każdym poszczególnym wypadku warunki, pod którymi przywóz, wywóz i przewóz może nastąpić; w sprawach, dotyczących pozwolenia na przywóz towarów, potrzebne jest pozwolenie Ministra Skarbu.

Na podstawie pozwoleń Komisji wydawać będzie Ministerstwo Skarbu odnośnie polecenia od urzędów celnych i innych władz skarbowych.

Ministrom Przemysłu i Handlu, Skarbu, Apropowizacji i Rolnictwa przysługuje prawo zwolnienia — po wspólnem porozumieniu się — pewnych rodzajów towarów z pod tego zakazu.

Art. 3. Kto używając podstępnie lub innego nieuczciwego zabiegu, usiłuje wbrew zakazowi towary do obszaru państwa przywozić, zeń wywozić lub przezeń w celu wywozu za granicę przewozić, kto innym w tem pomaga lub innych do tego namawia, ulegnie w drodze sądowej, o ile za ten czyn niema przewidzianej surowszej kary w innych przepisach:

karze aresztu od trzech do sześciu miesięcy i grzywny do 100,000 mk. (150,000 kor.) lub jednej z tych kar.

Jeśli wartość towaru nie przekracza 2,000 mk. (3,000 kor.) winny ulegnie karze:

aresztu do miesiąca trzech i grzywny do mk. 5,000 (7,500 kor.), lub jednej z tych kar.

Jeśli wartość towaru nie przekracza 200 mk. (300 kor.), winny ulegnie ukaraniu przez władze skarbowe grzywną do 1,000 mk. (1,400 kor.).

Jako wartość towaru przyjęć należy cenę normalną w miejscu wykrycia przekroczenia.

Dan w Warszawie, dnia 7. lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa

(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów

(—) I. J. Paderewski.

Minister Przemysłu i Handlu

(—) Hącia.

XLIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 41. Warszawa, dnia 12. kwietnia 1919.

Zniesiony 2476 — 76 — 19 D. G. 10871 P.

1337. ROZKAZ.

Dodatek na wyekwipowanie.

W uzupełnieniu dotychczasowych rozporządzeń przyznaje się dodatek na wyekwipowanie w kwocie 500 Mk. także nowomianowanym oficerom, inżynierom wojsk kolejowych i wojskowym urzędnikom kolejowym, którzy w myśl Dekretu Nr. 424 Dz. R. W. Nr. 14/18 zostali powołani, względnie zgłosili się ochotniczo, do służby na kolejach wojskowych.

Reaktywowani oficerowie, urzędnicy wojsk. i t. d. tych wojsk, o ile nie zachodzą warunki Rozp. Nr. 163 (Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 8/18) pkt 1 i 2, otrzymują tylko dodatek na zmianę dystynkcji.

Wyplata dodatku może nastąpić dopiero po reaktywacji względnie zamianowaniu.

Dnia 4. kwietnia 1919 r.

L.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 41. Warszawa, dnia 12. kwietnia 1919 r.

1340. ROZKAZ.

Uzupełnienie ekwipunku wojskowych oddziałów.

Z uwagi na nagłą potrzebę uzupełnienia ekwipunku oddziałów wojska, czynnych w obronie granic Ojczyzny i konieczności doraznego zadośćuczynienia tej potrzebie, zarządzam co następuje:

§ 1. Wszystkie osoby prywatne, fizyczne i prawne, posiadające plecaki, chlebaki, worki turystyczne, brezent z płótna żaglowego oraz wyroby z tych materiałów, wzywa się w przeciągu dni 7 od daty ogłoszenia niniejszego złożyć Ministerstwu Spraw Wojskowych, lub najbliższemu Dowódcy okręgu generalnego deklarację ze wskazaniem rodzaju, ilości i gatunku tych przedmiotów oraz miejsca, gdzie się takowe znajdują.

§ 2. Te same osoby obowiązane są na każde żądanie odnośnej władzy wojskowej niezwłocznie odstąpić na rzecz wojskową, względnie dostarczyć na wskazane miejsce posiadane przez nie przedmioty wymienione w § 1 za opłatą, po cenie, jaka będzie urzędowo ustalona przez Departament Gospodarczy Ministerstwa Spraw Wojskowych względnie przez Intendentów okręgów generalnych.

W Warszawie dnia 7 kwietnia wszystkie gotowe plecaki, chlebaki i worki turystyczne mają być dostawione do magazynu mundurowego Ministerstwa Spraw Wojskowych, Stawki (w godzinach od 9-tej rano do 3-ciej po południu).

§ 3. Wszystkie urzędy i organy władzy Państwowej i komunalnej, związki zawodowe, stowarzyszenia i organizacje mają niezwłocznie Ministerstwu Spraw Wojskowych względnie Dowództwom Okręgów Generalnych dostarczyć wszelkich danych i informacji co do znajdujących się w ręku osób prywatnych przedmiotów, w § 1-szym wyszczególnionych. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od daty ogłoszenia.

Dnia 3. kwietnia 1919 r.

LI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 42. Warszawa, dnia 15. kwietnia 1919.

1364. ROZKAZ.

do 783 — 24 — 19

Odnaka obserwatora.

Odnośnie do p. 783 Dziennik Rozkazów Wojskowych Nr. 24, z dnia 4. marca r. b., prosi się o umieszczenie następującego uzupełnienia:

Odnakę obserwatora nadaje Naczelny Wódz na podstawie propozycji szefa lotnictwa oficerom i żołnierzom, którzy uczynili zadość następującym wymaganiom:

1. Ukończenie kursu teoretycznego i praktycznego Szkoły obserwatorów.

2. Nie mniej niż półroczna służba w eskadrze na froncie, w której obserwator się odznaczył.

Warunki i prawa noszenia analogiczne, jak przy odznace pilota, kształt odznaki taki sam, jak odznaki pilotów, tylko oprócz wieńca w dziobie orła, — iskry ze szponów. Wykonanie odznaki w bronzie.

Warunki wnoszenia podań o odznakę obserwatora.

1. Dla obserwatorów W. P. którzy posiadali prawo noszenia odznaki obserwatora polowego w obcych armjach.

Wykazanie się ukończoną szkołą obserwatorską lotniczą i nadaniem prawem noszenia odznaki obserwatora polowego w innej armii.

2. Dla nowomianowanych obserwatorów wojsk Polskich.

Ukończenie szkoły obserwatorów W. P. (kurs teoretyczny i praktyczny).

Nie mniej niż półroczna służba w eskadrze lotniczej na froncie i wykonanie w tym czasie szeregu lotów nad nieprzyjacielem, w których się obserwator odznaczył. Sprawozdanie z tych lotów wraz z opinią przełożonego ma być załączone do podania.

3. Wniosek do Naczelnego Wodza o przyznanie odznaki obserwatora podaje szef lotnictwa na wniosek komisji kwalifikacyjnej lotniczej.

Dnia 9. kwietnia 1919 r.

LII.

Diennik Rozk. Wojsk. Nr. 43. Warszawa, dnia 17. kwietnia 1919 r.

D. T.

1406. ROZKAZ.

Zakaz sprzedaży skarbowych przedmiotów.

W jednym z D. O. G. zaszedł fakt sprzedaży z licytacji pozostawionych w swoim czasie przez okupantów, różnych obiektów technicznych, potrzebnych innym oddziałom i instytucjom wojskowym.

Rozkazuję, aby wogóle wszelkie sprzedaże materiałów i przedmiotów, należących do skarbu na przyszłość nie miały miejsca bez uprzedniego zezwolenia Ministerstwa.

Odnośnym D. O. G. rozkazuję śledzić za ściśm przestrzeganiem powyższego rozkazu i winnych pociągnąć do odpowiedzialności służbowej.

Dnia 14. kwietnia 1919 r.

LIII.

Diennik Rozk. Wojsk. Nr. 44. Warszawa, dnia 24. kwietnia 1919 r.

D. M. O.

1457. ROZKAZ.

Umundurowanie.

Ojczyzna w chwili obecnej widzi w nas, swoich obrońcach, zbawienie swoje. Oczy całej Polski zwrócone są na nas — żołnierzy.

Zaszczyt ten wymaga od nas, oprócz poświęcenia i karność, także godności w zachowaniu się osobistem i szacunku dla munduru polskiego. Mundur polski dzisiejszej doby, przy całym uwzględnieniu tradycji i żołnierskiego wyglądu, powinien być wolny od zbytecznych świecideł i kolorowych jaskrawości, nietylko ze względów dzisiejszej taktyki wojskowej, ale i ze względu na oszczędność, wskazaną powagą chwili i potrzebami żołnierza.

Rozkazuję więc:

1) ściśle stosować w kroju i ozdobach ubioru polowego „Przepisy i instrukcje umundurowania polowego W. P. z kwietnia 1917 r.“, wraz z uzupełnieniami, ogłoszonymi w rozkazach 32-im, 232-im, 233-im, 476-ym,

529-ym, 769-ym, 783-im, 902 i 1030-ym i 936-ym Dziennika Rozkazów Wojskowych b. r. Nr. Nr. 1, 5, 13, 15, 23, 24, 28, 29 i 31;

Zniesione 4139 — 97 — 19

2) ponieważ w przepisach powyższych prawo noszenia barwnych lampasów na spodniach przyznane jest tylko generałom i oficerom Sztabu Generalnego, stanowczo zabraniam od dziś wszystkim innym wojskowym noszenia jakichkolwiek lampasów. Spodnie granatowe mogą być donoszone po za służbą, ale jedynie z wypustką barwy pułku — bez lampasów;

3) zabraniam używania w miejscach publicznych przy ubiorze polowym ozdób ubioru paradnego, jako to: kordonów (sznurów, etyszkietów), pasów srebrnych, rabatów i t. p., które to ozdoby mogą być noszone tylko przy stroju paradnym, a więc w wypadkach, określonych przepisami lub poszczególnymi rozkazami. Nie dotyczy to adjutantów i oficerów Sztabu Generalnego, którzy, pozostając w służbie, obowiązani są nosić przepisane akselbanty;

4) w myśl rozkazu 407 Dziennika Rozkazów Wojskowych Nr. 13 z roku 1918, zabraniam noszenia jakichkolwiek oznak wojskowych osobom nie pozostającym w służbie czynnej, oraz używania przez wojskowych oznak nie objętych przepisami, lub też noszenia ubioru wojskowego bez oznak przepisowych;

5) wszelkie innowacje w stroju wojskowym będą karane. Wprowadzenie nowego wzoru munduru dla nowopowstałych oddziałów dozwolone jest nie wpraw az odpowiedni projekt zostanie zatwierdzony i ogłoszony w Dzienniku Rozkazów Wojskowych;

4139 — 97 — 19

6) wkładam na wszystkich dowódców obowiązek przestrzegania pod ich osobistą odpowiedzialnością, oby podwładni ich oficerowie i żołnierze zastosowali się natychmiast do powyższych rozkazów;

7) D. O. G. inspektorjaty broni zameldują mi o wykonaniu niniejszego rozkazu.

Dnia 16. kwietnia 1919 r.

LIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 45. Warszawa, dnia 26. kwietnia 1919 r.

D. G. 12450.

1511. ROZKAZ.

B. wojskowi a donaszanie wojskowych ubrań.

Zezwala się osobom cywilnym, które pełniły służbę wojskową w b. armjach zaborczych, donaszania ubrań pochodzenia wojskowego.

Częściami ubrań, które wolno nosić są: buty (względnie trzewiki), spodnie, bluza, płaszcz, czapka i jeden garnitur białizny. Inne przedmioty pochodzenia wojskowego, będące w posiadaniu osób cywilnych, mają być, jako własność Państwa Polskiego, odbierane i za pokwitowaniem oddawane Intendenturze najbliższego dowództwa.

Przy tej sposobności należy zwrócić uwagę na zachowanie się poszczególnych organów wykonawczych i zakazać brutalnego i bezwzględego traktowania ludności cywilnej.

W razie wykroczenia w tym kierunku należy wystąpić z całą bezwzględnością przeciwko winnym.

W wypadkach, w których stwierdzono iż pewne osoby doszły do posiadania ubiorów wojskowych drogą nieprawą, należy winnych pociągnąć do odpowiedzialności.

Warszawa, dnia 19. kwietnia 1919 r.

Zmiana instrukcji dla Ubiorczej Komisji M. S. W.

Ogłoszoną w Rozkazie 23 (Dziennik Rozkazów Wojskowych Nr. 1) Instrukcję dla Komisji Ubiorczej przy Ministerstwie Spraw Wojskowych zmienia się niniejszym jak następuje:

1. Komisja Ubiorcza ma za zadanie opracowanie projektu przepisu ubioru i oporządzenia Wojska Polskiego, oraz przygotowanie odpowiednich modeli rzeczowych. Przepis ma obejmować opis wszelkich części ubioru i oporządzenia wojska wszelkich broni, poparty rysunkami.

2. Dla wykonania tej pracy Komisja ma prawo gromadzenia drogą zakupu czy darowizny niezbędnych materiałów jako to: wydawnictw, rysunków, przedmiotów oraz przedsięwzięcia wszelkich kroków, związanych z jej zadaniem.

3. Komisja Ubiorcza wchodzi w skład Departamentu I. jako sekcja oddzielna. Przewodniczącego Komisji mianuje Minister Spraw Wojskowych, na przedstawienie Szefa Departamentu. Przewodniczący Komisji, w porozumieniu z odpowiednimi władzami, układa listę członków i przedkłada ją Szefowi Departamentu, dla zatwierdzenia przez Ministra Spraw Wojskowych. W skład Komisji wchodzi po jednym przedstawicielu od piechoty, jazdy, artylerji, wojsk technicznych, służby zdrowia, Departamentu Gospodarczego, sekcji 4-tej Departamentu Naukowo-Szkolnego i Sztabu Naczelnego Dowództwa; ponadto na posiedzeniach, na których omawiane będą projekty ubioru i oporządzenia poszczególnych oddziałów i broni, nie posiadających przedstawicieli swoich w Komisji, — w skład Komisji wchodzi w charakterze członków także po jednym przedstawicielu od tych broni i oddziałów. Komisja ma prawo powoływania rzeczoznawców z głosem doradczym.

4. Komisja Ubiorcza będzie miała Głównego Referenta, mianowanego przez Ministra Spraw Wojskowych na przedstawienie Szefa Departamentu, oraz sekretarza kancelarji i woźnego. Referent Główny referuje sprawy Komisji bezpośrednio Szefowi Departamentu i korzysta Spraw Szefa Sekcji.

5. Z łona Komisji wyłoniona zostanie „Podkomisja“, złożona: z 1) przewodniczącego, zatwierdzonego przez Ministra z praw Wojskowych, na wniosek Szefa Departamentu, 2) Referenta Głównego Komisji i 3) rzeczoznawcy, której zadaniem będzie opracowanie szczegółowe projektów, przedstawianych następnie na plenum Komisji Ubiorczej. Przewodniczący „Podkomisji“ jest jednocześnie zastępcą przewodniczącego Komisji Ubiorczej. Członkowie „Podkomisji“ nie mogą mieć innego przydziału.

6. Komisja Ubiorcza ma prawo zwracania się do wszelkich warsztatów wojskowych rządowych z żądaniem terminowego wykonywania zamówień modeli i wzorów rzeczowych przedmiotów wojskowych.

7. Uchwały Komisji Ubiorczej zapadają większością głosów; w razie równości przeważa głos przewodniczącego.

8. Gdyby w biegu pracy zaszła różnica zdań między większością członków Komisji, a przewodniczącym, — Minister Spraw Wojskowych, na wniosek Szefa Departamentu, bądź zmienia skład Komisji, bądź też mianuje nowego przewodniczącego.

9. Członkowie Komisji za udział w naradach wynagrodzenia nie pobierają.

10. Obrady Komisji winny być poufne i powzięte uchwały nie mogą być podawane do wiadomości ogółu przed ostatecznym ich zatwierdzeniem.

Żadne zmiany istniejących przepisów umundurowania, choćby w drobnych szczegółach, a tembardziej projekty nowych wzorów ubiorów czy oporządzenia wojskowego, nie mogą być opracowywane poza Ministerstwem Spraw Wojskowych (Komisja Ubiorcza). Wnioski odpowiednich władz i oddziałów o zatwierdzenie nowych wzorów, lub wprowadzenie zmian w istniejącym przepisie ubioru, oporządzenia i broni białej, winny być składane Ministrowi Spraw Wojskowych i przed zatwierdzeniem będą odsyłane do Komisji Ubiorczej do zreferowania. Nowe wzory bądź też bardziej zasadnicze zmiany istniejącego ubioru po zatwierdzeniu nie będą wprowadzane w życie wpiery aż zostaną wypróbowane praktycznie w terenie przez przeciąg najmniej 6-tygodniowy i zyskają aprobatę tych, dla kogo są przeznaczone.

Warszawa, dnia 22. kwietnia 1919 r.

LVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 47. Warszawa, dnia 1. Maja 1919 r.

1544. ROZKAZ.

Znak podoficerskiej artyleryjskiej szkoły w Rembertowie.

Zatwierdzam znak szkoły podoficerskiej artylerji w Rembertowie:

Opis znaku szkoły podoficerskiej artylerji w Rembertowie.

1. Podkład znaku w kształcie elipsy, której oś duża pionowa 8 cm. oś mała pozioma 5 cm.

Orła największy wymiar pionowy 3,2 cm poziomy 2,8 cm.

Umieszczony pośrodku w odległości od górnego obszycia do korony orła na 7 m/m.

Armatki skrzyżowane w układzie tak, by krańcowy wymiar pionowy był 2,7 cm poziomy najszerszej 3,8 cm. Jedna lufa dł. 4 cm. Szerokość węższego końca 3 m/m najszersze miejsce 8 m/m. Środek skrzyżowania w odległości 4 cm od dolnego obszycia.

Orzeł tuż nad armatkami.

Pod armatkami liczba arabska 1 wielkości: pionowa 9 m/m pozioma 5 m/m. Poniżej litery S. P. wysokości 1,5 cm szerokość każdej 1,1 cm. Dolny koniec liter od dołu w odległości 8 m/m z boków na 9 m/m. Odległość między literami 4 m/m.

2. Dla pp. oficerów podkład z czarnego aksamitu, obszycie brzegów czerwone. Orzeł liczba „1” i litery S. P. wyszyte srebrem: znak armatek złotem.

Dla szeregowców podkład z sukna czarnego, obszycie czerwone. Znak orła liczba 1 i litery S. P. z metalu koloru srebra, armatki z metalu koloru złotego, ewentualnie brązu.

Wszystkie znaki przypięte, nałożone.

3. Znak umieścić na rękawie by górny koniec był w odległości $\frac{1}{4}$ długości rękawa od wszycia i w bok ku przodowi na 2 cm od środka rękawa.

Warszawa, dnia 27. kwietnia 1919 r.

LVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 50. Warszawa, dnia 8. maja 1919 r.

do 564 — 16 — 19

D. G. 9410. Ż.

1601. ROZKAZ.

Odsyłanie skór do Wydziału Surowców wojennych.

W uzupełnieniu rozkazu 564 Dz. Rozk. Wojsk. L. 16 zarządza się:
Wszystkie oddziały wysyłające skóry dotychczas do Centralnego Urzędu Gospodarczego Warszawa-Praga na przyszłość wysyłać je będą pod adresem: „Wydział Surowców Wojennych — Oddział Skór Warszawa, dworzec Kowelski“.

O nadejściu transportu konwojant zawiadamia Wydział powyższy telefonicznie (Nr. telef. 801 Wydział Skór) lub osobiście Bielańska 10, a Wydział delegować będzie swego urzędnika do odebrania i poświadczenia.

Dnia 28. kwietnia 1919 r.

LVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 50. Warszawa, dnia 8. maja 1919 r.

A w i z o.

Wzywa się członków b. formacji polskich w Rosji (b. I., II., III. korpusu), którzy są w posiadaniu statutów i wzorów, odznak pamiątkowych służby w szeregach oddziałów polskich do przesłania:

- a) statutu odznaki,
- b) wzoru dyplomu przywiązanego do odznaki (ewentualnie jej rysunek) — do Centralnego Archiwum Wojskowego M. S. W., Warszawa, Pałac pod „Błachą“ do dnia 1-go czerwca 1919 r., celem ich zatwierdzenia.

LIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 51. Warszawa, dnia 10. maja 1919 r.

do 881 — 27 — 19

1622. ROZKAZ.

Parciane uździenice.

Umieszczony w Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 27 z 1919 r. poz. 881 rozkaz używania uździenic parcianych dotyczy wyłącznie szpitali koni dla chorób zakaźnych, oraz zapasów koni — nie odnosi się on jednak do szpitali koni dla chorób wewnętrznych i chirurgicznych, gdzie nadal uździenice skórzane używane być mogą.

Dnia 6. maja 1919 r.

LX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 54. Warszawa, dnia 17. maja 1919 r.

do 1525 — 46 — 19

1689. ROZKAZ.

Mianowanie przewodniczącego i jego zast. w Kom. ubiorczej.

Zgodnie z p. 3-im Rozkazu 1525-ego Dziennika Rozkazów Wojskowych Nr. 46 b. r. podpułkownika D-ra Marjana Kuklera mianują przewodniczącym Komisji Ubiorczej.

Zgodnie z p. 5-ym tegoż Rozkazu mianuję rotmistrza Wojciecha Kossaka przewodniczącym „Podkomisji“ i Zastępcą Przewodniczącego Komisji Ubiorczej.

Dnia 10. maja 1919 r.

LXI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 54. Warszawa, dnia 17. maja 1919 r.

M. D. G. 15536. K.

1698. ROZKAZ.

Zapotrzebowania na koce.

Ustanawia się, aż do odwołania, że koc stanowi przedmiot ekwipunku mundurowego. Zgodnie z tem wszelkie zapotrzebowania oddziałów wojskowych na koce należy kierować drogą służbową do Sekcji Umundurowania Dep. Gospod. Min. Spr. Wojsk. (nie do Sekcji Kwat.).

Dnia 12. maja 1919 r.

LXII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 54. Warszawa, dnia 17. maja 1919 r.

D. G. $\frac{14824}{3193}$ M.

1699. ROZKAZ.

Zwrot zimowych części umundurowania.

Znajdujące się obecnie przy oddziałach wojsk zimowe części umundurowania jako to: wszelkie futra, kamizelki ciepłe, buty filcowe, szale, rękawice z 1-ym i 5-cioma palcami, sweatery, nabruszniki, napierśniki, nauszники, ochraniacze kolan i stóp, drugie i trzecie koce i t. p. należy odebrać, poczem oczyścić, odwszyć (za wyjątkiem futer) posortować, jak wskazano niżej i odesłać do magazynów Intendenty G. O., przesyłając meldunek równocześnie do Intendenty G. O.

Stosownie do tego grupy i podlegające im oddziały na froncie, przynależne do Intendenty „Wschód“, przesyłają transporty do zakładu mundurowego Kraków-Dąbie, dalsze zaś grupy będą odsyłać już odkażone części umundurowania zimowego do Centralnego Magazynu Mundurowego w Warszawie (Cytadela), stacja kolejowa: Warszawa Kowelska. Wysyłki z frontu meldować przez Główne Kwatermistrzostwo.

Jeżeli w najbliższej okolicy postoju oddziałów brak aparatów do dezynfekcji i odwszenia, to części umundurowania jednak należy wysłać, lecz przesyłki oznaczyć w sposób bardzo widoczny: „niedezynfekowane i nieodwszone“.

Po przybyciu umundurowania już zdezynfekowanego do magazynów należy je segregować na 3 gatunki:

1. Bezwzględnie zdadne do użytku.
2. Zdadne do użytku, ale wymagające reparacji.
3. Zupełnie niezdatne do użytku.

Wymienione w punktach 2 i 3 oddać warsztatom do naprawy, względnie jako materiał.

Otrzymanymi do przechowania na przeciąg miesięcy letnich rzeczami muszą magazyny mundurowe administrować z największą starannością

i oględnością; przedmioty należy ochronić od zniszczenia przez ustawiczne wietrzenie i użycie proszku przeciw molom oraz przez stawianie pułapek na gryzienie (szczury i myszy).

Zresztą należy postępować według wskazówek w przepisach o przechowaniu i utrzymaniu zapasów w magazynach.

Wszystkie intendenty D. G. O. i Centralne Magazyny Mundurowe w Warszawie i Krakowie o wykonaniu powyższego rozkazu zameldują do D. G. M. S. W. do dnia 15.6.19. podając wykazy i ilości odesłanej do magazynów ciepłej odzieży.

Oddziały mają podać i usprawiedliwić wszelkie braki lub uszkodzenia w pobranych swego czasu zimowych częściach umundurowania, a specjalnie kożuchach i butach filcowych, w przeciwnym razie należy zażądać zapłaty według cen rynkowych.

W wypadkach wątpliwych zwracać się drogą służbową do D. G. M. S. W.

Dnia 12. maja 1919 r.

(—) J. Leśniewski, generał-porucznik, Min. Spraw Wojsk.

LXIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 55. Warszawa, dnia 20. maja 1919 r.

1743. ROZKAZ.

Główny urząd zaopatrywania armji.

Uchwałą Rady Ministrów z dnia 6. maja zamianowanym został inż. Ludwik Gorazdowski dyrektorem głównego Urzędu Zaopatrywania armji.

W myśl uchwały sejmowej podlega ten urząd bezpośrednio Ministrowi Spraw Wojskowych.

Ze względu na konieczność ścisłego informowania tego urzędu we wszystkich sprawach, wchodzących w zakres zaopatrywania armji, nakazuje wszystkim Departamentom Ministerstwa tudzież Władzom Wojskowym w całym kraju, by na żądanie dostarczali odwrotnie potrzebnych temu urzędowi w jego zakresie działania wiadomości.

Dyrektor urzędu poinformuje wszystkie Departamenty Ministerstwa i okręgi generalne o zakresie swojej działalności, celem umożliwienia mu skupienia pracy w swym urzędzie.

Dnia 14. maja 1919 r.

LXIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 56. Warszawa, dnia 22. maja 1919 r.

1797. ROZKAZ.

Zagraniczne umundurowanie.

Z zagranicy nadchodzą transporty umundurowania, które jest nieco używane, naprawiane i czyszczone, lecz zupełnie zdadne do użytku. Ze względu na zastój przemysłu krajowego i brak surowców M. S. W. musiało przyjąć oznaczone przedmioty, jednakowoż poczyniono starania, by nabywać ubrania nadal obok używanych również i nowe.

Koszta nabycia są bardzo wielkie, a warunki transportu nader uciążliwe, dlatego zarządzić, by we wszystkich oddziałach gospodarka odbywała się w sposób, jaknajbardziej ekonomiczny, a wszystkie części stare, zużyte, nawet strzępy tak mundurów, jak bielizny i obuwia oddawać w myśl rozkazu tutejszego do Intendentury odnośnych okręgów, a oddziały frontowe i Dowództwo Wschód do Krakowa, inne zaś do Warszawy.

Niniejszy rozkaz ogłosić we wszystkich oddziałach.

Dnia 16. maja 1919 r.

LXV.

Diennik Rozk. Wojsk. Nr. 58. Warszawa, dnia 27. maja 1919 r.

D. G. 21170. 4244.

1857. ROZKAZ.

Jednolitość umundurowania.

Ze względu na to, że wydawane w ostatnich czasach umundurowanie amerykańskie koloru „khaki“ różni się od dotychczas używanych mundurów połowych, należy zarządzić, by jednostki bojowe, conajmniej kompanje, były możliwie jednolicie umundurowane.

Dnia 20. maja 1919 r.

LXVI.

Diennik Rozk. Wojsk. Nr. 59. Warszawa, dnia 29. maja 1919 r.

1894. DEKRET.

Wężykowe odznaki.

Walcząc od 6-ciu miesięcy ramię przy ramieniu zawarły oddziały Wojska Polskiego, czy to powstałe z Legionów Polskich, czy z oficerów i żołnierzy byłych armji państw zaborczych, ściśle krwią i trudami wojennymi przypieczętowane braterstwo broni.

Tak jak im jeden cel przyświeca i jeden ich rozkaz prowadzi: Wola narodu i obrona Ojczyzny, tak też stali się oni jednolitem, Wojskiem Polskiem.

By i zewnętrznie zaznaczyć jedność, dając wyraz tej woli całego Wojska do zatarcia różnic, nakazuję wszystkim oficerom i żołnierzom Wojska Polskiego nałożenie odznaki noszonej dotychczas na kołnierzu przez formacje Legionów Polskich.

Niech ten historyczny znak, którego świetną tradycję podjęły Legiony stanie się od dziś odznaką całego Wojska Polskiego.

Dnia 23. maja 1919 r.

(—) Józef Piłsudski, Naczelnik Państwa.

LXVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 61. Warszawa, dnia 3. czerwca 1919 r.

D. M. O. 2707. Org.

1964. ROZKAZ.

Etat krawieckiej fabryki S. O. M. S. Wojsk.

Zatwierdzam:

Etat fabryki krawieckiej dla Inwalidów Sekcji Opieki M. S. W.

STANOWISKO I FUNKCJE	Ilość osób	Konie	Środki przewozowe
Kierownik, handlowiec specjalista	1		
Buchalter	1		
Pomocnik buchaltera	1		
Kasjer	1		
Starszy kancelista	1		
Majster	1		
Krajczych	3		
Krawców inwalidów	150		
Robotników i robotnic	100		
Magazynier	1		
Pomocnik magazyniera	1		
Woźny	1		
Goniec	1		
Stróż nocny	1		
Woźnica	1		
Koni średnich		4	
Platforma			1
Bryczka			1
Razem . .	265	4	2

Dnia 24. maja 1919 r.

LXVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 62. Warszawa, dnia 5. czerwca 1919 r.

K. M. 4259.

1973. ROZKAZ.

Nieprawne używanie oficerskich odznak.

Dotychczas do mej wiadomości, że urzędnicy wojskowi, nie bacząc na przepisy ogłoszone w Dzienniku Rozkazów Wojskowych Nr. 13 z 1919 r. (Rozkaz Ministerstwa Spraw Wojskowych Nr. 476 p. 6, 18, 36), pozwalają sobie używać odznak przysługujących tylko oficerom, jak również używają w korespondencji i w mowie tytułów związanych ze szarżą oficerską.

Wobec tego zabraniam urzędnikom wojskowym noszenia na szlifach gwiazdek oficerskich i pałasza.

Urzędnicy noszą rozetki i bagnety i mogą używać jedynie przepisane tytuły określające ich rangi.

Za niewypełnienie niniejszego rozkazu czynię odpowiedzialnymi panów urzędników wojskowych i ich bezpośrednich przełożonych.

Dnia 28. maja 1919 r.

LXIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 62. Warszawa, dnia 5. czerwca 1919 r.

D. G. 24078. P. O.

1989. ROZKAZ.

Zapotrzebowania.

Wszystkie zapotrzebowania pieniężne, prowiantowe, przedmiotów umundurowania i kwaterunku oddziały i formacje mają przysyłać do przynależnych Intendentur O. G. nie zaś do M. S. W.

M. S. W. Departament Gospodarczy zaspakaja jedynie zapotrzebowania Int. O. G., w których uwzględnione są również potrzeby wszystkich podlegających jej jednostek gospodarczych.

Za nieprzestrzeganie drogi służbowej winne czynniki pociągane będą do odpowiedzialności.

Dnia 26. maja 1919 r.

LXX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 63. Warszawa, dnia 7. czerwca 1919 r.

D. S. 4713.

2033. ROZKAZ)

Zaopatrzenie w bieliznę sanitarnych zakładów.

1) Departament Gospodarczy zaopatruje na żądanie Departamentu Sanitarnego Centralną Składnicę Sanitarną w bieliznę, oraz przedmioty gospodarskie wyłącznie dla nowo formujących się połowych instytucji sanitarnych. W zapotrzebowaniach podaje Departament Sanitarny każdorazowo minimalną ilość łóżek danej instytucji.

2) Wszystkie szpitale polowe, pociągi sanitarne, oraz składy polowe (ewentualnie ekspozytury Składnicy) materiałów aptecznych, znajdujące się na froncie, mogą żądać bieliznę oraz przedmioty gospodarskie wyłącznie od Intendentury Dywizji lub grupy drogą Kwatermistrzostwa, nie powinny zaś zwracać się wprost do Składnicy Sanitarnej.

3) Wszystkie szpitale, oraz wojskowe instytucje, sanitarne, znajdujące się w Okręgach, winny zapotrzebowywać bieliznę i rzeczy gospodarskie wyłącznie od Intendentury właściwego D. O. G., a nie od Centralnej Składnicy Sanitarnej. W przypadku, gdyby Intendentura D. O. G. żądanych przedmiotów nie posiadała, zwraca się ona do Ministerstwa Spraw Wojskowych, które jej potrzebne rzeczy przesyła, lub też udziela swego pozwolenia na zakup.

Dnia 1. czerwca 1919.

LXXI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 65. Warszawa, dnia 12. czerwca 1919 r.

D. M. O. 2623. Org.

2066. ROZKAZ.

Stopnie i odznaki francuskich oficerów pomocniczej służby.

Ze względu na ciągłą styczność armji polskiej z oficerami francuskimi, podaje się następującą listę szarż i dystynkcji oficerów francuskich służby pomocniczej do wiadomości.

I. Intendentura.

Stopnie:	Dystynkcje:
Generalny intendent	3 gwiazdki srebrne
Intendent wojskowy	2 gwiazdki srebrne
Podintendent wojskowy 1-ej klasy	5 galonów srebrnych
Podintendent wojskowy 2-ej klasy	5 galonów (3 srebrne, 2 złote)
Podintendent wojskowy 3-ej klasy	4 galony srebrne

U w a g a. Nazwy: generał intendent, pułkownik intendent, major intendent w armji francuskiej nie istnieją.

II. Służba sanitarna.

Stopnie:	Dystynkcje:
Lekarz inspektor generalny	3 gwiazdki srebrne
Lekarz inspektor	2 gwiazdki srebrne
Lekarz główny 1-ej klasy	5 galonów złotych
Lekarz główny 2-ej klasy	5 galonów (3 złote, 2 srebrne)
Starszy lekarz 1-ej klasy	4 galony złote
Pomocnik starszego lekarza 1-ej kl.	2 galony złote
Pomocnik starszego lekarza 2-ej kl.	1 galon złoty

U w a g a. Przy intendenturze, służbie sanitarnej, artylerji i wojskach inżynierskich istnieje korpus oficerski zwany „Oficerami administracji”. Oficerowie administracji mają następujące stopnie:

Stopnie:	Dystynkcje:
Oficer głównej administracji	4 złote galony
Oficer administracji 1-ej klasy	3 złote galony
Oficer administracji 2-ej klasy	2 złote galony
Oficer administracji 3-ej klasy	1 złoty galon

III. Służba weterynaryjna.

Stopnie:	Dystynkcje:
Weterynarz główny 1-ej klasy	5 galonów srebrnych
Weterynarz główny 2-ej klasy	5 galonów (3 srebrne, 2 złote)
Starszy weterynarz 1-ej klasy	4 galony srebrne
Starszy weterynarz 2-ej klasy	3 galony srebrne
Pomocnik starszego weter. 1 klasy	2 galony srebrne
Pomocnik starszego weter. 2 klasy	1 galon srebrny

IV. Skarbnicy i poczta.

Stopnie:	Dystynkcje:
Płatnik główny	5 galonów srebrnych
Płatnik poszczególny	4 galony srebrne

Stopnie:	Dystynkcje:
Pomocnik płatnika	3 galony srebrne
Urzędnik skarbowości 1-ej klasy	2 galony srebrne
Urzędnik skarbowości 2-ej klasy	1 galon srebrny

Dnia 5. czerwca 1919 r.

LXXII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 65. Warszawa, dnia 12. czerwca 1919 r.

D. Tech. Kom. 272. 2069. ROZKAZ.

Odnaki wyższych funkcjonariuszów kolejowej straży.

W uzupełnieniu Rozkazu Ministra Spraw Wojskowych L. 1542 z dnia 26. 4. b. r. zarządza się, co następuje:

Wyżsi funkcjonariusze Straży Kolejowej obowiązani są do noszenia odznak przepisanych dla urzędników wojskowych (Dz. Rozk. Wojskowych Nr. 13 ex 1919 roku Rozk. 476, Pkt. 36), a mianowicie:

4120 — 97 — 19

Dowódca główny odznaki urzędnika wojskowego	VI. rangi
"	VII. "
Starszy Inspektor	VIII. "
Inspektor	IX. "
Starszy kierownik	X. "
Kierownik	XI. "

Dnia 7. czerwca 1919 r.

LXXIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 65. Warszawa, dnia 12. marca 1919 r.

D. G. 22843 P. 2075. ROZKAZ.

Wykazy należyłości za cywilne oficerskie ubrania.

Wszystkie Dowództwa, Komendy, Oddziały i Zakłady Wojskowe podadzą Departamentowi Gospodarczemu Ministerstwa Spraw Wojskowych bezzwłocznie najpóźniej dnia 20. czerwca b. r. wykazy wszystkich tych oficerów (urzędników wojskowych), którym na wyjazdy służbowe za granicę, wypłacono pewne kwoty i w jakiej wysokości na ubranie cywilne.

Dnia 5. czerwca 1919 r.

LXXIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 68. Warszawa, dnia 21. czerwca 1919 r.

1374. I. W. M. 19. 2205. ROZKAZ.

Frontowe zapotrzebowania.

W celu sprawnego zaopatrywania oddziałów frontowych, zaznacza się, że sprawa zakupu materiałów i tworzenia magazynów z zapasami jest

o umiędrowaniu.

wyłącznie rzeczą M. S. W. Naczelne Dowództwo zaopatruje oddziały frontowe ze składów Ministerstwu podległych. Pilne zapotrzebowania, jakimi są zawsze zapotrzebowania frontowe, muszą być w całości i jaknajśpieszej zafatowane, ewentualnie w drodze bezpośredniego skomunikowania się z drugą sekcją, posiadającą zapotrzebowane materiały w składach.

Dnia 12. czerwca 1919 r.

LXXV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 69. Warszawa, dnia 24. czerwca 1919 r.

D. S. 4940.

2229. ROZKAZ (Wyjątki).

Urządzenie dezynfekcyjno-kąpielowych pociągów.

2. Za inwentarz pociągu odpowiada komendant osobiście prowadząc dokładny wykaz materiałów i środków dezynfekcyjno-kąpielowych.

6. Prowjanty, środki dezynfekcyjne i inne materiały sanitarne pobiera komendant w miejscu wyekwipowania, następnie zaś w urzędach żywnościowych, względnie składnicach sanitarnych w miejscu postoju za kwitem z książki pobrań.

11. Pociąg dezynfekcyjno-kąpielowy składa się z 2 wozów 3-osiowych, osobowych III. kl. i 7 dwuosiowych towarowych krytych, razem 9 wozów 20 osi.

Wozy te są odpowiednio przerobione i urządzone, jako: I. Dezynfektor, II. rozbieralnia z pomieszczeniem dla fryzjera i skład brudnej bielizny, III. kąpielowy z natryskami (wóz osobowy III. kl. trójosiowy), IV. ubieralnia, V. magazyn czystej bielizny, VI. pralnia z pomieszczeniem dla 4 praczek, VII, suszarnia, VIII. kuchnia, IX. osobowy (wóz-osiowy III. kl.) dla komendanta, kancelarji i załogi.

Dnia 27. maja 1919 r.

LXXVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 70. Warszawa, dnia 26. czerwca 1919. r.

D. G. 22389. Ż.

2282. ROZKAZ.

Ściąganie skóry z padłych zwierząt.

Zakopywanie zwłok zwierzęcych wraz ze skórą ma się odbywać na wniosek lekarza weterynarii, w innych wypadkach należy skórę ze zwierzęcia padłego czy też ubitego ściągnąć.

Za ściągnięcie skóry ze zwierząt zabitych lub padłych wypłacać należy żołnierzom, funkcję tę spełniającym, wynagrodzenie w kwocie 5 mk. (pięć marek).

Za ściąganie skóry przy uboju zwierząt na rzeź nie należy się żadne wynagrodzenie.

Dnia 11. czerwca 1919 r.

LXXVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 71. Warszawa, dnia 28. czerwca 1919 r.

D. M. O. Nr. 4988.

2314. ROZKAZ.

Zniesiony 4189 — 17 — 19

Donaszenie munduru 9. p. ułanów.

Dozwolone jest czasowo, aż do wprowadzenia jednolitego munduru dla W. P., donaszenie istniejącego w 9-ym pułku ułanów munduru, a mianowicie:

A) dla szeregowych:

1. Kurtka — szara przepisowa kroju ułańskiego z amarantowemi wypustkami na kurtce i naramiennikach; na kołnierzu proporzcyk składa się z dwóch amarantowych i dwóch białych podłużnych pasków równej szerokości.
2. Spodnie — szare przepisowe z białą wypustką — do butów.
3. Płaszcz — jak dla wszystkich rodzajów broni przepisowy: na kołnierzu proporzcyk takież, jak na kurtce.
4. Czapka — kroju angielskiego, przyjętego w pułkach ułańskich, z amarantowym otokiem i białemi wypustkami, daszek okuty.
5. Obuwie — buty wysokie z ostrogami*
6. Kordony — (Etyzkiety) przepisowe ułańskie (tylko przy stroju paradnym).
7. Proporzcyk na lance — takiegoż wzoru i barwy, jak na kołnierzu kurtki.

B) dla oficerów:

Toż samo; naramienniki na amarantowym podkładzie, na płaszczu amarantowe wypustki, gwiazdka, podpinka, oraz do stroju paradnego kordony i pas — przepisowe ułańskie. Poza służbą mogą oficerowie donaszać granatowe spodnie z białą wypustką.

Dnia 25. czerwca 1919 r.

LXXVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 71. Warszawa, dnia 28. czerwca 1919 r.

D. M. O. Nr. 2239.

2315. ROZKAZ.

Zniesiony 4189 — 17 — 19

Donaszenie munduru 6. p. ułanów.

Dozwolone jest czasowo, aż do wprowadzenia jednolitego munduru dla W. P., donaszenie istniejącego w 6-tym pułku ułanów, munduru a mianowicie:

A) dla szeregowych:

1. Kurtka — szara przepisowa kroju ułańskiego z niebieskimi wypustkami na kurtce i naramiennikach; na kołnierzu proporzcyk niebieski z białym przez środek wzdłuż paskiem szerokości mm. 9.
2. Spodnie — szare przepisowe z białą wypustką — do butów.
3. Płaszcz — jak dla wszystkich rodzajów broni przepisowy; na kołnierzu proporzcyk takież, jak na kurtce.
4. Czapka — kroju angielskiego, przyjętego w pułkach ułańskich, z niebieskim otokiem i białemi wypustkami, daszek okuty.

5. Obuwie — buty wysokie z ostrogami.
6. Kordony — przepisowe łańskie. (tylko przy stroju paradnym).
7. Proporczyk na lance — takiegoż wzoru i barwy, jak na kołnierzu kurtki.

B) dla Oficerów:

Toż samo; naramienniki na niebieskim podkładzie z białą wypustką dokoła, na płaszczu niebieskie wypustki, gwiazdka, podpinka, oraz do stroju poradnego kordony i pas — przepisowe łańskie. Poza służbą mogą oficerowie donaszać granatowe spodnie z białą wypustką.

Dnia 25. czerwca 1919 r.

LXXIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 71. Warszawa, dnia 28. czerwca 1919 r.

Zniesiony 4130 — 17 — 19 D. O. M. 3033.

2316. ROZKAZ.

Ubiór pułku Tatarskiej Jazdy.

Zatwierdza się czasowo aż do wprowadzenia jednolitego ubioru W. P. następujący mundur dla pułku Jazdy Tatarskiej:

A) dla szeregowych:

1. Kurtka — łańska przepisowa z jasnoniebieskimi wypustkami, na kołnierzu jasno-niebieski proporczyk szerokości cm. 3, długości 8 cm., rysunku tatarskiego (związujący się okrągło ku końcowi w jedno ostrze); na proporczyku żółty metalowy półksiężyc i gwiazda pięciopromienna. Naramienniki z żółtą wypustką.
2. Spodnie — przepisowe szare do butów z niebieską wypustką.
3. Płaszcz — przepisowy, jak dla wszystkich rodzajów broni, proporczyk na kołnierzu i naramienniki — jak na kurtce.
4. Czapka — kroju przyjętego w pułkach łańskich, z okutem daszkiem, otok czapki jasno-niebieski, górna wypustka żółta; na przodzie czapki pod przepisowym orzełkiem żółty metalowy półksiężyc i gwiazda pięciopromienna.
5. Obuwie — buty wysokie z ostrogami.
6. Kordony — (etyszkiet) przepisowe, jak dla łań (tylko przy stroju paradnym).
7. Proporczyki na lance — kroju i barwy takiej jak na kołnierzu.

B) dla oficerów:

Wszystko, jak dla żołnierzy, z dodaniem przepisowej oficerskiej gwiazdki i podpinki, oraz jasnoniebieskich wypustek na płaszczu; naramienniki na jasnoniebieskim podkładzie z żółtą wypustką dokoła. Poza służbą mogą oficerowie nosić, zgodnie z „Przepisami umundurowania“ r. 1917, długie przepisowe spodnie czarne.

U w a g a: Orzełek na czapce, guziki, oficerskie naramienniki, podpinka, gwiazdka (noszona nad półksiężycem), temblak i kordony — przepisowe metalowe białe.

Dnia 25. czerwca 1919 r.

LXXX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 71. Warszawa, dnia 28. czerwca 1919 r.

D. O. M. 2622.

2317. ROZKAZ.

Zniesiony 41(2) — 17 — 19

Odnaka pułków Podhalańskich strzelców.

Zatwierdzają się następujące odznaki dla pułków Strzelców Podhalańskich:

1. Zamiast czapki — kapelusz góralski-niski. okrągły, barwy ochronnej, opasany u oficerów podwójnym sznurkiem srebrnym oksydowanym, — u żołnierzy takim że sznurem, ale szarym wełnianym; z lewej strony za sznurek zatknięte piórko ciemne — orle lub jastrzębie. Na przodzie kapelusza przepisowy orzełek srebrny oksydowany, — u oficerów pod orzełkiem przepisowa gwiazdka oficerska.

2. Na kołnierzu z obu stron odznaki w kształcie swastyki z gałązką jedliny, — dla żołnierzy tłoczona z białej oksydowanej blachy, dla oficerów zaś haftowana takiemż nićmi; wysokość odznaki cm. $4\frac{1}{2}$, szerokość cm. 3.

Pozatem cały ubiór i oporządzenie, jak dla wszystkich pułków piechoty polskiej.

Dnia 21. czerwca 1919 r.

LXXXI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 71. Warszawa, dnia 28. czerwca 1919 r.

D. M. O. 3700.

2318. ROZKAZ.

Zniesiony 41(3) — 17 — 19

Umundurowanie dragonów.

Zatwierdza się czasowo, aż do wprowadzenia jednolitego ubioru dla W. P., następujący mundur dla dragonów (jazdy dywizyjnej):

a) dla szeregowych:

1) Kurtka — barwy ochronnej, kroju piechoty, ze stojącym kołnierzem z materiału kurtki, oszytym ciemną oliwkowo-zieloną wypustką; na kołnierzu od przodu aż do boków naszyte patki prostokątne, $3\frac{1}{3}$ cm. szerokości, z sukna ciemnego oliwkowo-zielonego. Na patkach z każdej strony po jednym guziku mundurowym matowo-szarym (oksydowanym), wszytym na wprost guzika naramiennika. Naramiennik kroju łańskiego z ciemną oliwkowo-zieloną wypustką; na naramienniku metalowy numer dywizji. Wyłogi rękawów krojem łańskim (z wyskokiem), oszyte ciemną oliwkowo-zieloną wypustką. Z tyłu kurtki, po obu stronach rozcięcia, 6 guzików mundurowych szarych (oksydowanych), naszytych na dwie klapki, wycięte krojem łańskim i oszyte ciemną oliwkowo-zieloną wypustką. Wszystkie inne szczegóły — jak w kurtce piechoty.

2) Spodnie — barwy ochronnej z ciemną oliwkowo-zieloną wypustką, krojem kawaleryjskim, do wysokich butów.

3) Płaszcz — jak dla wszystkich rodzajów broni; patki na kołnierzu i naramienniki także, jak na kurtce.

4) Czapka — barwy ochronnej, kroju piechoty, z ciemnym oliwkowo-zielonym otokiem, daszek okuty oksydowaną ciemno blachą (nie świecący).

5) O buwie — buty wysokie kawaleryjskie z ostrogami.

Uwaga: W razie, gdyby do rozporządzenia były jedynie kurtki austriackie, lub amerykańskie nie nadające się do przerobienia zgodnie z powyższym przepisem, można ograniczyć się do naszycia patek i wypustki na kołnierzu i naramiennikach, jak w punkcie 1-szym.

b) dla oficerów:

Toż samo, z dodaniem podpinki i gwiazdki oficerskiej na czapce, oraz wypustek na płaszczu.

Dnia 21. czerwca 1919 r.

LXXXII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 71. Warszawa, dnia 28. czerwca 1919 r.

Zniesiony 3996 — 96 — 19 D. G. 30847.

2327. ROZKAZ. (Wyjątki).

Zaopatrzenie armji gen. Hallera.

III. Umundurowanie i rynsztunek.

1. W Łukowie zostaje utworzony magazyn centralny dla potrzeb armji gen. Hallera.

Wszelkie zapotrzebowania należy skierowywać do Intendentury armji gen. Hallera, która przedłoży je Ministerstwu Spraw Wojskowych (Dep. Gosp. Nalewki).

2. W razie nagłej potrzeby mogą poszczególne Intendenty D. O. G. lub Kwatermistrzostwa pokrywać drobniejsze a pilne zapotrzebowania — muszą jednak postać wykaz wydanych przedmiotów do Intendentury armji gen. Hallera i do Ministerstwa Spraw Wojskowych (Dep. Gosp.).

Dnia 27. czerwca 1919 r.

LXXXIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 71. Warszawa, dnia 28. czerwca 1919 r.

W. M. 15. 14.

2329. ROZKAZ.

Poszukiwania materiałów na frontowych obszarach.

W związku z posuwaniem się naprzód Grup Operacyjnych i zajmowaniem terenów odbieranych wojskom nieprzyjacielskim, praktykują rozmaite Instytucje Wojskowe wysyłanie na własną rękę swych przedstawicieli na front, celem uzyskiwania ze zdobyczy potrzebnych tym instytucjom materiałów.

Wysłańcy wyjeżdżają bardzo często bez jakichkolwiek legitymacji i upoważnień i nie meldując się zupełnie w żadnych Dowództwach frontowych, wywołują wrażenie jakby występowali dla osobistych interesów.

Taki stan rzeczy jest bezwzględnie niedopuszczalny wskutek czego zarządzam:

1. Wysyłanie oficerów do miejscowości na froncie w celu poszukiwania materiałów potrzebnych rozmaitym Instytucjom wojskowym, może się odbywać tylko za zezwoleniem Naczelnego Dowództwa Kwatermistrzostwa Głównego.

2. Wysłani oficerowie meldują się w Dowództwach Grup Operacyjnych, legitymując się otrzymanem z Kwaternistrzostwa Głównego pozwoleniem, poczem po otrzymaniu upoważnienia ze strony Dowództwa Grupy Operacyjnej i według otrzymanych tamże wskazówek mogą przeprowadzać poszukiwania potrzebnych im materiałów.

Dnia 23. czerwca 1919 r.

(—) J. Leśniewski gen.-por., Min. Spraw Wojsk.

LXXXIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 72. Warszawa, dnia 3. lipca 1919 r.

D. Kom. Tab. 2820.

2375. ROZKAZ.

Założenie powroziarni w Krakowie.

Przy fabryce wozów (Warsztatach Taborowych) w Krakowie utworzona zostaje powroziarnia.

Wszystkie D. O. G. zarządzają, by podlegające im oddziały, formacje i zakłady odprowadzały znajdujące się w ich magazynach konopie oraz dla celów wojskowych już nieużyteczne wyroby konopiane do Zbiornicy Taborowej w Krakowie, Grzegórzki.

Dnia 27. czerwca 1919 r.

LXXXV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 72. Warszawa, dnia 3. lipca 1919 r.

D. G. 25999 P. O.

2378. ROZKAZ.

Zapłata umundurowania nowomianowanych oficerów.

Uzupełniając rozkaz M. S. W. Nr. 399 (Dz. R. W. Nr. 13 ex 1918) zarządza się:

Przy mianowaniu podoficera oficerem (urzędnikiem wojskowym) pozostawia mu się pobrane przez niego części umundurowania do dalszego użytku, jeżeli o to prosi.

W celu oszacowania wartości tychże wyznacza Dowództwo batalionu lub Zakładu Wojskowego Komisję, złożoną z trzech oficerów, z których 1 jest członkiem Komisji Kasowej.

Kwotę oznaczoną przez Komisję winien nowomianowany oficer (urzędnik wojskowy) złożyć w przynależnej Komisji Kasowej.

Protokół Komisji szacunkowej służy za podstawę do asygnaty kasowej.

Dnia 28. czerwca 1919 r.

LXXXVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 75. Warszawa, dnia 10. lipca 1919 r.

D. G. 31042. 5454.

2448. ROZKAZ.

Należytości oficerskiego umundurowania z 1919 r.

Ustanawia się następujące przepisy, wedle których mogą oficerowie nabywać w miarę zapasów gotowe przedmioty umundurowania żołnierskiego ewentualnie wykroje sukna.

1. Normy poboru uprawnienia.

Każdy oficer i urzędnik wojskowy uprawnionym jest do nabycia w ciągu roku 1919 za zapłatą:

1. 1 płaszcz	10. 1 ciepłej kamizelki
2. 1 bluzy	11. 1 pary ciepłych rękawiczek
3. 1 pary spodni	12. 3 sztuk koszul
4. 1 pary trzewików	13. 3 par kalesonów
5. 1 pary owijkaków	14. 6 par skarpetek
6. 1 czapki	15. 6 sztuk chusteczek
7. 1 koca	16. 3 ręczników
8. 1 pary zelówek z obcasami
(2 płatki) kwartalnie	17. 6 sztuk kołnierzyków
9. 1 nabrzusznika	18. 1 pasa oficerskiego.

I to płaszcz, bluzy, spodnie i trzewiki może uprawniony nabyć gotowe z zapasów amerykańskich po cenach, których wysokość zostanie poszczególnym Intendenturom zakomunikowana, ewentualnie materiał przykrajany bez dodatków jak podszywka, płótno w kieszenie, nici i t. p.

Ceny wykrojów sporządzonych w 3-ch wielkościach kalkulować należy na podstawie ceny zasadniczej za metr bieżący, którą ustalili się w porozumieniu z odnośną Intendenturą.

Pozycje 9, 10, 11, 15, 16 i 17 będą wydawane później, termin ogłoszony zostanie specjalnym rozkazem.

2. Sposób poboru.

Przedmioty umundurowania otrzymują oficerowie na podstawie kart poboru mundurów (wzór 1) wydawanych przez Departament Gospodarczy M. S. W. Intendenturom G. O. (Intend. Kwatern.) jako druki ściśle zachowane.

Karty te wydają Intendenty na podstawie imiennego zapotrzebowania Komisjom Kasowym po uprzednim ostemplowaniu bonów, Komisje Kasowe zaś rozdzielają je tym oficerom, którym wypłacają pobory.

Komisje Kasowe wypełniają pierwszą stronę karty.

1-go i 15-go każdego przesyłają Komisje Kasowe zapotrzebowania na przedmioty umundurowania oficerskiego w dwu egzemplarzach do Intendenty, która jeden egzemplarz wraz z asygnatą (wzór 2) do magazynu odsyła Komisji Kasowej, drugi zaś odpowiednio uzupełniony przechowuje w aktach.

Int. G. O.

Do

Wzór 2.

Magazynu

Asygnata L.

Wydać Komisji Kasowej za zapłatą po ściągnięciu asygnaty i odpowiednich bonów, następujące przedmioty umundurowania:

1. płaszcz (materiał) sztuk wielkość
 2. bluza " " " "
- i t. d.

Podpis i pieczęć:

..... dnia-go 1919 r.

Wykaz pracy.

(Str. 1)

Pracownia Okręgowa Miesiąc: sierpień 1919.

Sporządzono ilość przedmiotów	Wpłacono dowo- dami kasowymi			Ilość robotn.		Wyszczegól- nienie	W y p ł a t a		
	Nr.	Mk.	f.	cyw.	wojsk.		ilość dni rob.		
							wojsk.	cyw.	Mk. f.
Czapek Bluz nowych Spodni „ Płaszcz „ Trzewik „ Nicowanie bluz i płasz- czy						Krawców: majstrów, czeladników, podręcznych Szewców: majstrów, czeladników			
Razem						Razem			

Na drugiej stronie wykazu pracy:

(Str. 2)

Rozliczenie zużycia dodatków.

zestawione na podstawie zamówień do L. do L.

Nici krawieckich:	Płótno pod piersi (Kałmuk):
Jedwabiu:	„ w kieszenie:
Haftek:	„ sztywne:
Haczyków do spodni:	Taśma do uszu trzew:
Guzików z orłami dużych:	Kołki drewniane:
„ do „ małych:	Szczecina:
„ do spodni:	Gwoździe do obcasów:
Podszewki (satyny):	Smoły:
„ w rękawy:	Wosk:
Igły	Nici szewskie:
Naparstki:	i t. d.:
i t. d.:	

Pracownie muszą prowadzić książkę zamówień (wzór 5):

Wzór 5.

KSIĄŻKA ZAMÓWIEŃ:

L. p. zamó- wienia	Data	Wyszczegól- nienie Kom. Kasowej	Dowód złożenia		Stopień Imię Nazwisko	Czapka Nr.	Płaszcz	Bluza	Spodnie	Uwagi i Młara
			Nr.	kwota						

oraz wydawać zamawiającemu potwierdzenie zamówienia:

Wzór 6.

Pracownia Okręgowa Warszawa Dnia go 1919 r.

Z A M Ó W I E N I E L.

Pan (stopień) Imię i nazwisko Przydział
 oddał do wykonania:

Określenie przedmiotu	Materiał dostarczony	Miara i uwagi	

I próba dnia

II „ „

Do odebrania dnia:

Otrzymano dowód złożenia Kom. Kas. L. na kwotę
 Mk. fen.

Na kwit kasowy L. wpłacono za dodatki kwotę Mk. fen.

Podpis własnoręczny zamawiającego

jaką potwierdzenie odbioru:

Podpis i pieczęć Kier. pracowni:

Data

Podpis

5. Postanowienia dotyczące się dawniej wydanych książeczek mundurowych.

Wszystkie dawniej przez I. G. O. i Komisje Kasowe wydawane książeczki mundurowe muszą być przed wydaniem nowej od oficerów odebrane i wraz z odciętymi kuponami, odpowiadającymi pobranym już poprzednio przedmiotom, oddane do tej władzy, od której Komisja Kasowa karty poboru mundurów otrzymała.

O ile jaki oficer książeczki mundurowej przedtem nie posiadał lub taką wskutek przeniesienia do innego D. O. G., w którym książeczek mundurowych nie było, zniszczył lub zagubił, jest obowiązany umieścić na drugiej stronie karty poboru w obecności oficera kasowego (przy wydawaniu kart mundurowych) następujące oświadczenie:

Oświadczam, iż od dnia 1. listopada 1918 r. otrzymałem z Wojskowych zakładów Mundurowych następujące przedmioty:
 (ewentualnie nie otrzymałem z Wojsk. Zakładów Mund. ani Magazynów żadnych przedmiotów umundurowania).

..... dnia go 1919 r.

Stopień

Podpis

6. Dodatki.

Dodatki jak nici, podszewki, płótno wszelkiego rodzaju i t. p. mogą być wydawane pracownikom okręgowym z magazynów wojskowych tylko za poprzednim zezwoleniem Departamentu Gospodarczego M. S. W.

Postanowienia ogólne.

Intendenty nadesłały natychmiast do Departamentu Gospodarczego: 1) Zapotrzebowanie na karty poboru; 2) wykaz posiadanych dodatków konfekcyjnych i płótna, na białiznę oficerską, przyczem wykazać należy cenę, po której dane sorty nabyto a jeśli rzeczy te pozostały po okupantach bez zaznaczenia cen lub zarekwirowano je, jako pozostałe po okupantach u osób postronnych, przesłać próbki; 3) wykaz sort brakujących oraz wnioski na zakupno brakujących im dodatków z podaniem miejsca i o ile możliwości oferty.

Dodatki te będą poszczególnym Intendenturom w miarę możliwości z zapasów M. S. W. przyznawane.

Równocześnie znosi się zakaz nabywania sort oficerskich przez oficerów D. R. W. Nr. 13. z roku 1918, rozporządzenie 399.

Niezależnie od powyższych postanowień umożliwi Departament Gospodarczy w najbliższym czasie zaopatrzenie się oficerów w przedmioty umundurowania oficerskiego, które zamówione są za granicą.

Dnia 2. lipca 1919 r.

LXXXVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 75. Warszawa, dnia 10. lipca 1919 r.

2627 — 78 — 19

D. S. Nr. 5799.

2451. ROZKAZ.

Świadectwa czystości podróżującym żołnierzom.

W celu jazdy koleją żelazną każdy żołnierz wraz z dokumentami podróży otrzymać musi urzędowe poświadczenie od władzy bezpośredniej o tem, że został przed podróżą wykąpany, a ubranie jego poddane odwieszeniu, względnie że jest czyste.

Dnia 2. lipca 1919 r.

LXXXVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 76. Warszawa, dnia 12. lipca 1919 r.

2936 — 88 — 19

4402 Bud.

2468. ROZKAZ.

Zaopatrywanie w wojskowe materiały.

Celem wyjaśnienia istniejących nieporozumień w sprawie zaopatrywania się poszczególnych urzędów w materiały techniczne i inne komunikują:

Oddziały i urzędy wojskowe, którym potrzebne są materiały techniczne lub inne, winny się starać o uzyskanie takowych od władz wyższych swojej specjalności, a mianowicie: na roboty budowlane od Zarządów Budowlanych, na roboty fortyfikacyjne od Zarządów Składow Inżynieryjnego zaopatrywania, na roboty wytwórni fabrycznych i naprawy przedmiotów ru-

chomych, stanowiących wyposażenie oddziałów wojskowych, od Intendencji lub Głównego Urzędu Zaopatrywania armii, w żadnym zaś razie nie zabierać takowych od innych urzędów wojskowych nie swojej specjalności, a które to, dzięki większej sprężystości, zabezpieczyły się w takowe dla użytkowania ich na własne potrzeby.

W poszczególnych wypadkach zezwalam na bezpośrednie zwracanie się do innych urzędów o wydanie potrzebnych materiałów lecz zabieranie takowych może być uskutecznione tylko za zgodą tych urzędów, które będą mogły żądaną ilość materiałów odstąpić bez uszczerbku dla swej działalności.

Dnia 4. lipca 1919 r.

LXXXIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 76. Warszawa, dnia 12. lipca 1919 r.

D. G. 30715. P.

2476. ROZKAZ.

Dodatek na wyekwipowanie.

Wskutek przyznania rozkazem Nr. 2166 (Dz. R. W. Nr. 67 ex 1919) wszystkim oficerom (urzędnikom wojskowym) służącym obecnie w W. P. na wyekwipowanie jednorazowej kwoty 1500 mk., znosi się rozkazy:

Nr.	84	Dz. Rozk. Wojsk.	5	ex	18
"	163	"	8	"	18
"	291	"	7	"	19
"	582	"	17	"	19
"	1337	"	41	"	19

przyznające dodatki na wyekwipowanie względnie na zmianę dystynkcji.

Intencją M. S. W. przyznawaniu oficerom zniesionego niniejszym rozkazem dodatku na wyekwipowanie było, dać oficerom wstępującym do Wojska Polskiego pomoc materialną na sprawienie pierwszych niezbędniejszych części wyekwipowania, a nie płacić odszkodowania za stracone rzeczy, do czego zresztą Polski Zarząd Wojskowy nie był zobowiązany.

Ewentualne prośby nie będą na przyszłość uwzględniane wniesione zaś podania uważać należy za zatwierdzone odmownie.

Dnia 28. czerwca 1919 r.

XC.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 76. Warszawa, dnia 12. lipca 1919 r.

D. G. 35435, 5919. M.

2480. ROZKAZ.

Meldunki o mundurowej gospodarce Intendencji.

W ślad za dotychczasowymi rozkazami, przypomina się, że wszystkie intendencje Okręgowych Generalnych mają przysyłać Sekcji Umundurowania Departamentu Gospodarczego M. S. W. kurjerem i to najpóźniej do 5-go i 20-go każdego miesiąca, raporty z dniem 1-go i 15-go.

1) Etat, oraz stan rzeczywisty Intendencji i wszystkich zakładów podległych Intendencji (n. p. magazyny, warsztaty, pralnie).

2166 — 67 — 19 —

— Ustawa z 12. 6. 1919

Art. 2.:

Na wyekwipowanie przyznaje się oficerom jednorazowo kwotę 1500 mk., upoważniając jednocześnie M. S. Wojsk. do zastąpienia tej całej kwoty lub jej części materiałem i ekwipunkiem w naturze.

ad Art. 2.:

Dodatek na wyekwipowanie w wysokości 1500 mk. otrzymują wszyscy oficerowie (urzędn. wojskowi), służący obecnie w W. P. Ci jednak, którzy licząc od 1. kwietnia b. r. otrzymali z powodu zamianowania lub zaaktywowania dodatek na wyekwipowanie 500 mk. lub dodatek na zmianę dystynkcji, otrzymują o tyle mniej.

2480 — 81 — 19

Podawać przytem pojemność Magazynów, czy baraków.

2) Wykaz szczegółowy (każdą pozycję) przychodu w Magazynach Mundurowych, bez względu na to, czy przedmioty umundurowania pochodzą z kupna, czy z własnej produkcji, czy też pobrane za asygnatą M. S. W. lub zajęte na podstawie ustawy o świadczeniach wojennych. W najbliższym wykazie podać przychód od 1-go listopada 1918 do 1-go lipca b. r. w następnych stale za ubiegłe 14 dni.

3) Szczegółowy rozchód każdego przedmiotu umundurowania, ekwipunku czy też materiałów.

4) Stan zapasów.

5) Ilość materiałów, znajdujących się w robocie, obliczając według przedmiotów produkowanych (n. p. skóry na 300 par trzewików).

6) Transporty, znajdujące się w drodze z podaniem od kogo i do.

7) Zapotrzebowania dwutygodniowe, podając równocześnie poza ilościami i wymiary, stan liczebny O. G. 15 każdego miesiąca. Nie należy przytem nigdy ponawiać poprzednich zapotrzebowań, aż do czasu ostatecznego ich załatwienia.

8) Wykaz odebranych w garbarniach skór wyprawionych z podaniem firmy, miejscowości, daty odbioru, ilości, gatunku i wagi z nadmienieniem, ile z tego użyto na pokrycie własnego zapotrzebowania za czas od 1-go 11-go 1918 roku do 1-go VII-go b. r.; w następnych wykazach stale za ubiegłe 14 dni.

Dnia 4. lipca 1919 r.

Sprostowane
2519 — 83 — 19

XCI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 77. Warszawa, dnia 16. lipca 1919 r.

D. G. 29857. 5307. M.

2553. ROZKAZ.

Zapotrzebowanie karabinowych pasów.

Pasy do karabinów należą do uzbrojenia, należy zatem zapotrzebowania na nie skierowywać w drodze służbowej do departamentu Artyleryjskiego, a nie do Gospodarczego, względnie Intendentur.

Dnia 6. lipca 1919 r.

XCII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 78. Warszawa, dnia 19. lipca 1919 r.

D. Techn. Kom. 597. Kol.

2627. ROZKAZ.

Świadectwa czystości na wojskowych kolejach.

Naczelne Dowództwo W. P. Główne Kwatermistrzostwo zarządziło pismem do L. 19461. VI z dnia 24. czerwca 1919 r. jak następuje:

Na stacjach kolei wojskowych wszyscy podróżni zarówno wojskowi, jak cywili, dla otrzymania biletu kolejowego mają wykazać się posiadaniem świadectwa czystości, bez którego bilety sprzedawane nie będą.

Świadectwa czystości mają być wydawane ludności cywilnej przez lekarzy powiatowych, Urzędu dla spraw jeńców, oraz lekarzy wojskowych.

2661 — 75 — 19

Forma świadectwa czystości:

„Poświadcza się iż N. N. jest czystym i wolnym od chorób zakaźnych (podpis, data i miejsce wystawienia Pieczęci)“.

Wojskowym poświadczenie czystości w formie:

„Zdrow — odkażony“ — ma być wystawione na odrótniej stronie dokumentu podróży przez lekarzy oddziałów, załóg instytucji sanitarnych, powiatów etapowych, komend miast i placów.

Świadectwa czystości są ważne w ciągu 3 dni, nie licząc daty wystawienia.

Rozkaz niniejszy winien być wywieszony przy kasach biletowych na wszystkich stacjach kolei wojskowych.

Dnia 9. lipca 1919 r.

XCIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 79. Warszawa, dnia 22. lipca 1919 r.

D. G. 29968. Org.

2698. ROZKAZ.

770 — 23 — 19
1064 — 22 — 19

Zakaz własnowolnych zakupów.

Zdarzają się jeszcze wypadki, że Okr. Generalne na własną rękę czynią zakupy nie tylko poza obrębem swego okręgu, lecz nawet poza granicami Państwa Polskiego.

Zakupy artykułów wszelkiego rodzaju dla wojska uskuteczniane być mogą tylko w ramach ustalonych rozkazem M. S. W. Dekr. 1084 (Dz. R. W. 32. ex 1919) w obrębie własnego okręgu. Jeżeli nabycie na własnym terytorjum nie jest możliwym, mają się O. G. zwracać do M. S. W. Zakupy poza obrębem powyższym i za granicami Państwa Polskiego należą wyłącznie do kompetencji M. S. W.

Dnia 16. lipca 1919 r.

XCIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 80. Warszawa, dnia 26. lipca 1919 r.

D. M. O. 6344. K. U.

2801. ROZKAZ.

Zniesiony
4189 — 97 — 19
3096 — 96 — 19

Ubiór oficerów przydzielonych do armji gen. Hallera.

Oficerowie i urzędnicy wojskowi formacji krajowych, przydzieleni do armji gen. Hallera, zatrzymują swoje dotychczasowe mundury.

Dnia 16. lipca 1919 r.

XCIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 82. Warszawa, dnia 2. sierpnia 1919 r.

D. M. O. 204. K. U.

2915. ROZKAZ.

Zniesiony
4189 — 97 — 19
3096 — 96 — 19

Odnaka wężykowa w armji gen. Hallera.

Wobec powstałych wątpliwości wyjaśnia się, że prawo noszenia wężyków na kołnierzu, rozciąga się także na oficerów i żołnierzy armji gen. Hallera.

Dnia 27. lipca 1919 r.

Regulamin G. U. Z. A.

1. Główny Urząd Zaopatrywania Armji ześrodkowuje i pokrywa ogólne zapotrzebowania Armji w myśl p. I. Art. 2. Ustawy Sejmowej z dnia 11. kwietnia 1919 roku. W tym celu zapotrzebowania zakupów i fabrykacji dla wojska winny być przez odnośne departamenty Ministerstwa Spraw Wojskowych za pośrednictwem Wice-Ministra, skierowane do Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji, niezależnie od tego, czy zakupy od rządów, instytucji i osób prywatnych mają być dokonane w kraju czy za granicą.

2. Departamenty Ministerstwa Spraw Wojskowych, zwracając się z zapotrzebowaniami swemi do Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji, dostarczają mu następujące dane:

- a) ustalone przez te departamenty ilości niezbędnych artykułów wojskowych, warunki teczniczne, którym te artykuły odpowiadać winny i terminy wykonania;
- b) marki, typy, rysunki, okazy lub próbki poszczególnych przedmiotów zamawianych.

3. Główny Urząd Zaopatrywania Armji uzyskuje od Rządu za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Wojskowych kredyty niezbędne do wykonania zamówień, opierając się na preliminarzach zapotrzebowań, wypracowanych przez odnośne departamenty i dostarczanych do Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji.

4. Główny Urząd Zaopatrywania Armji;

- a) gromadzi wzory, próbki, okazy materiałów i przedmiotów, oraz występuje z propozycjami własnymi w razach, gdy odnośne departamenty nie mają wypracowanych przez siebie wzorów, każdorazowo jednak po porozumieniu się z zainteresowanymi departamentami;
- b) opracowuje normalne wzory zapytań i konkurencji na przedmioty zaopatrywania armji;
- c) zbiera wiadomości o firmach pracujących lub mogących pracować dla celów zaopatrzenia armji i układa ich wykaz;
- d) spełnia zapotrzebowania stałe, polecane do wykonania, według preliminarzy, nadsyłanych mu przez departamenty w stałych terminach, zatwierdzonych przez Ministerstwo Spraw Wojskowych;
- e) wykonywa zapotrzebowania doraźne w porządku kolejności ich otrzymania i zaleźnie od ważności zapotrzebowania, rezerwując sobie niezbędny okres czasu na normalne ich załatwienie. W razach nagłych zastępuje porządek normalny przez skrócony, zapewniający jaknajszybsze zaspokojenie zapotrzebowania;
- f) opracowuje dla siebie wzory normalnych umów na dostawy.

20. Główny Urząd Zaopatrywania Armji dzieli się na sekcje, tworzone i kasowane w miarę potrzeby na wniosek Dyrektora przez Ministra Spraw Wojskowych. Sekcje dzielą się na wydziały.

21. Na czele każdej sekcji stoi Naczelnik, na czele zaś wydziału — kierownik, zatwierdzani przez Dyrektora Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji.

22. Sekcje są następujące:

1. Sekcja Główna
2. „ Przemysłowa
3. „ Uzbrojenia
4. „ Techniczna

5. Sekcja Umundurowania i wyekwipowania
6. " Żywnościowa
7. " Materiałów Budowlanych
8. " Sanitarna
9. " Ekspozytur i filji.

27. Sekcja Umundurowania i wyekwipowania zaopatruje armję w odzież, bieliznę, wyroby skórzane, urządzenia koszarowe, materiały piśmienne i ry-sunkowe.

Dnia 21. lipca 1919 r.

XCVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 83. Warszawa, dnia 6. sierpnia 1919 r.

D. M. O. 199. K. U.

2942. ROZKAZ.

Zniesiony 4189 — 97 — 19

Granatowe spodnie za frontem.

Wobec tego iż pułki jazdy posiadają zapas granatowych spodni z lampasami, zezwalam na noszenie tych spodni poza frontem (oficerom poza służbą, również spodni długich na kamasze do 1-go stycznia 1920 r.:

w	1 p.	szwoleżerów	—	lampasy	i	wypustka	środkowa	—	amarantowe
"	2	"	"	"	"	"	"	"	"
"	1	"	ułanów	"	"	"	"	"	"
"	2	"	"	"	"	"	"	"	białe
"	3	"	"	"	"	"	"	"	żółte
"	4	"	"	"	"	"	"	"	niebieskie
"	5	"	"	"	"	"	"	"	karmazynowe
"	6	"	"	"	"	"	"	"	jasno-niebieskie
"	7	"	"	"	"	"	"	"	amarantowe
"	8	"	"	"	"	"	"	"	pomarańcz.-żółte
"	9	"	"	"	"	"	"	"	amarantowe
"	10	"	"	"	"	"	"	"	"
"	11	"	"	"	"	"	"	"	"
"	12	"	"	"	"	"	"	"	"
"	13	"	"	"	"	"	"	"	różowe
"	14	"	"	"	"	"	"	"	żółte

W jeździe tatarskiej lampas podwójny w dwóch białych (u oficerów srebrnych) tasiemek 1 cm. szerokością z turkusową wypustką w środku.

W artylerji konnej lampasy i wypustka środkowa — amarantowe.

Do munduru ułanów nie mających przydziału lampasy i wypustka środkowa — amarantowe.

Do służby frontowej obowiązują spodnie szare z wypustką barwy pułku, naszywania zaś lampasów na szarych spodniach zabraniam.

Dnia 30. lipca 1919 r.

XCVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 83. Warszawa, dnia 6. sierpnia 1919 r.

D. G. 35435. 5919

2949. ROZKAZ.

do 2480 — 76 — 19

Mundurowa gospodarka Intendentur.

W rozkazie Nr. 2480, Dziennik Rozkazów Wojskowych Nr. 76 spro-stować.

O umundurowaniu.

Punkt 6-ty ma brzmieć: „Transporty, znajdujące się w drodze z podaniem od kogo idą“.

Punkt 7-my, wiersz 2-gi ma brzmieć: „Stan liczebny O. G. z 1-go, względnie 15-go każdego miesiąca“.

Punkt 8-my, wiersz 3-ci ma brzmieć: „Zapotrzebowania za czas od 1. listopada 1918 r. do 1. lipca b. r.“

Dnia 29. lipca 1919 r.

XCIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 83. Warszawa, dnia 6. sierpnia 1919 r.

do 2378 — 72 — 19

D. G. 35912. Org.

2950. ROZKAZ.

Umundurowanie oficerów.

W rozkazie L. 2378 z dn. 8. lipca 1919 r. (Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 72) mylnie wydrukowano w ostatnim wierszu str. 1641: „Jest członkiem Komisji Kasowej“ ma być: „Jest oficerem kasowym“.

Dnia 4. sierpnia 1919 r.

C.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 83. Warszawa, dnia 6. sierpnia 1919 r.

2556. I. W. M.

2952. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Wojenna zdobycz.

Art. 1. Zdobycz wojenną na terenie Ziem Wschodnich i obwodu Białostockiego oddaje się w administrację władz wojskowych, które przystępują niezwłocznie do jej zinwentaryzowania w obecności przedstawicieli Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich.

Art. 2. Wszystkie fabryki wyrobów użytku powszechnego oraz zdemontowane ich części składowe: tartaki, elektrownie, gorzelnie, krochmalnie, cegielnie, fabryki zapalek i t. p., prasy do siana, maszyny do torfu, dobra państwowe, pola zasiane, łąki, lasy, drzewo, narzędzia rolnicze — niezwłocznie i bezpośrednio przejmują w administrację Komisarz Generalny, jako kierownik Zarządu cywilnego Ziem Wschodnich, który sporządzi niezwłocznie inwentarz przyjętych wartości i prześle go Prezydentowi Ministrów.

Władze wojskowe czerpią kolejki dla potrzeb wojskowych z zapasów i składów i tylko w razie ich wyczerpania mogą demontować linie i tabor, zdadne do użytkowania dla celów gospodarczych na miejscu.

Art. 12. Komisarz Generalny i Minister Spraw Wojskowych, po porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Przemysłu i Handlu, przedstawiają przed 15. sierpnia r. b. do zatwierdzenia Rady Ministrów podstawowy cennik, według którego zdobycz wojenna ma być szacowana w spisach inwentarzowych, oraz przedstawiać będą zmiany w nim i dodatki w miarę zmian w zawartości składów.

Art. 15. Spisy inwentarzowe zdobyczy wojennej, objętej przez władze (art. 1), mają być obliczane podług cen art. 12, kontrasygnowane przez przedstawiciela Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich (art. 1) i przesyłane niezwłocznie po sporządzeniu do Prezydenta Ministrów.

Spisy inwentarzowe składów obecnie istniejących mają być nadane Prezydentowi Ministrów przed 15 września r. b.

Art. 16. Zdobycz wojenna obliczana podług art. 15 będzie traktowana przez Ministerstwo Skarbu jako dochód od Ministerstwa Spraw Wojskowych, po potrąceniu kosztów, związanych z administrowaniem zdobyczą wojenną i po potrąceniu wartości zdobyczy wojennej, zużytej przez władze wojskowe na potrzeby nieprzewidziane budżetem Ministerstwa Spraw Wojskowych, Wykaz kosztów związanych z administrowaniem zdobyczą wojenną i obliczeniem zdobyczy wojennej, zużytej bez budżetu, będzie przedstawiany Prezydentowi Ministrów i Ministrowi Skarbu przez Ministerstwo Spraw Wojskowych niezwłocznie po skończeniu każdego miesiąca.

Ta część zdobyczy wojennej, która pójdzie na pokrycie zapotrzebowań Ministerstwa Spraw Wojskowych, przewidzianych w jego budżecie, ma być skreślona z tegoż budżetu.

Ministerstwo Spraw Wojskowych będzie przedstawiać Prezydentowi Ministrów i Ministrowi Skarbu niezwłocznie po skończeniu każdego miesiąca sprawozdanie o zużyciu zdobyczy wojennej.

Warszawa, dnia 18. lipca 1919 r.

Prezydent Ministrów
w z. (—) S. Wojciechowski.

CI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 84. Warszawa, dnia 12. sierpnia 1919 r.

D. M. O. 203.6030 K. U.

2972. ROZKAZ.

do 1894 — 50 — 11

Prawo i sposób noszenia wężykowej odznaki.

W uzupełnieniu dekretu Naczelnika Państwa z dn. 23.5.19, zatwierdzam następujący przepis noszenia odznaki w kształcie wężyka na kołnierzu:

1. Wężyk nazywa się wzdłuż krawędzi kołnierza, obramowanej wypustką (passe poile'm), tak, aby, dotykał tej ostatniej, a więc na kołnierzu stojącym — u góry, na wykładanym zaś — u dołu (rysunek w załączniku).

2. W oddziałach jazdy, noszących na kołnierzu proporczyki, te ostatnie winny być naszyte tak, aby górna krawędź proporczyka dotykała wystających ku niej załamów wężyka, przednia zaś, pod wężykiem, dochodziła do wypustki przedniej krawędzi kołnierza; końce proporczyka winny sięgać ostatniego załamu wężyka (rysunek w załączniku). Oddziały, mające kołnierze barwne, noszą na nich tylko wężyki, bez proporczyków.

3. W oddziałach, noszących na kołnierzu odznaki specjalne, o ile te naszyte są wprost na kołnierzu, mają być tak umieszczone, aby nie dotykały wężyka, koniec zaś tylny odznaki znalazł się na jednej linii z końcem wężyka; jeśli zaś odznaka noszona jest na patce, to patka naszywa się tak, aby dotykała załamów wężyka i aby krawędzie jej były równoległe do krawędzi kołnierza, — odznaka w takim razie umieszcza się na środku patki (rysunek w załączniku Nr. 1).

4. Prawo noszenia wężyka na kołnierzu przysługuje wyłącznie tylko oficerom wszelkich gałęzi służby, uprawnionym do używania tytułów stopni wojskowych (np.: kapitan-lekarz, major-intendent i t. p.), oraz kapelanom i żołnierzom, — nie dotyczy natomiast urzędników wojskowych, choćby ci nawet byli b. oficerami b. Legionów Polskich.

Dnia 22. lipca 1919 r.

CII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 85. Warszawa, dnia 14. sierpnia 1919 r.

D. G. 44312. 5639.

2992. ROZKAZ.

Inwentaryzacja skarbowych przedmiotów.

Celem zachowania w całości wojkowego inwentarza ruchomego zarządza się, co następuje:

Wszystkie Intendenty Generalnych Okręgów polecać podległym sobie zarządom i komisjom kwaterunkowym natychmiastowe zinwentarzowanie i oznaczenie wszelkich ruchomości:

- a) stempel na obiektach drewnianych winien być wypalony;
- b) na obiektach żelaznych wybity;
- c) na bieliźnie i pościeli odbity tuszem do znaczenia materiałów (czarnym lub czerwonym).

Stempel powinien zawierać: inicjały danego Zarządu Kwaterunkowego (np. Z. K. W. = Zarząd Kwaterunkowy Warszawski), lub inicjały danej Komisji Kwaterunkowej (np. K. K. T. = Komisja Kwaterunkowa Tomaszowska), oraz cyfrę roku inwentaryzacji.

Dnia 5. sierpnia 1919 r.

CIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 86. Warszawa, dnia 20. sierpnia 1919 r.

D. G. 36230. R.

3007. ROZKAZ.

Zakupy w Austrii.

Wobec tego, że umowa kompensacyjna pomiędzy Polską i Austrią Niemiecką została ratyfikowana, M. S. Wojsk. podaje wszystkim władzom wojskowym do wiadomości i ścisłego przestrzegania ogólną zasadę, że wszelka regulacja z tytułu dostaw między Polską a Austrią Niemiecką dokonywana być może jedynie tylko przez Polską Misję Gospodarczo-Handlową w Wiedniu.

Wskutek tego przeprowadzenie jakichkolwiek transakcji finansowych i handlowych (jak np. wysyłanie gotówki, uskutecznianie przekazów z tytułu dostaw do Austrii i t. d.) na własną rękę, a z pominięciem wspomnianej Misji Gospodarczo-Handlowej, jest wzbronione.

Dnia 1. sierpnia 1919 r.

CIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 86. Warszawa, dnia 20. sierpnia 1919 r.

D. G. 40005. Z.

3008. ROZKAZ.

Wynagrodzenie za znalezione wojskowe przedmioty.

Za znalezione, odkryte i t. d. i oddane władzom wojskowym przybory polowe, broń, ekwipunek i t. p. o ile przedstawiają dla armji większą wartość wolno wypłacać znalazcy premję w wysokości 3% ponad 300 mk. a 10% poniżej 300 mk. oznaczonej wartości.

W ważniejszych wypadkach zwracać się do Ministerstwa Spraw Wojskowych o rozstrzygnięcie.

Tym rozkazem anuluje się Rozkaz D. G. 3439. 2741 P. Dzień. Rozk. Wojsk. Nr. 15 rozp. 531 z dn. 31. stycznia 1919 r.

Dnia 7. sierpnia 1919 r.

CV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 87. Warszawa, dnia 3. września 1919 r.

3118. ROZKAZ.

Noszenie mundurów w Austrii.

Nawiązując do wydanych przez Ministerstwo Spraw Wojskowych przepisów, zabraniających osobom wojskowym, udającym się za granicę, noszenia mundurów (Dz. R. Wojsk. Nr. 30 ex 1919 r. p. 969 Rozk. Dz. Min. Spr. Wojsk. Nr. 156 p. 2 Rozk. Ofic. N. 24), Ministerstwo Spraw Wojskowych ogłasza, że wojskowi w mundurach udający się służbowo do Austrii Niemieckiej, mają się natychmiast po przybyciu zgłaszać w Biurze Paszportowem Poselstwa Polskiego w Wiedniu (Rennweg), w celu uzyskania legitymacji uprawniającej do noszenia mundurów.

Dnia 18. sierpnia 1919 r.

CVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 88. Warszawa, dnia 12. września 1919 r.

S. P. 2. Nr. 7150. 19.

3196. ROZKAZ.

Pozwolenie na wywóz.

Przypominam wszystkim dowództwom i urzędowi wojskowym, podlegającym Ministerstwu Spraw Wojskowych, iż Władzom Wojskowym nie przysługuje prawo wydawania pozwolenia na wywóz artykułów pierwszej potrzeby i innych towarów poza granice państwa. Zabraniam przeto wydawania pozwoleń tego rodzaju, a zarazem zaznaczam, iż osoby, nie stosujące się do tego zarządzenia będą pociągane do surowej odpowiedzialności.

Dnia 19. sierpnia 1919 r.

CVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 88. Warszawa, dnia 12. września 1919 r.

D. Pers. 695. IV.

3206. ROZKAZ.

dn 407 — 13 — 18

Prawo noszenia oficerskiego munduru.

Prawo do noszenia munduru przysługuje zasadniczo tylko oficerom przyjętym Dz. Rozk. Wojsk. do W. P. i pełniącym czynną służbę.

Tymczasowo aż do ukończenia przyjęć do W. P. przysługuje to prawo także oficerom, którzy nie zostali jeszcze formalnie przyjęci do W. P., ale pełnią faktycznie czynną służbę.

Oficerowie, którzy zostali zaliczeni lub przeniesieni do Rezerwy W. P. mogą używać munduru tylko przy służbowym meldowaniu się przy wojskowych Dowództwach i Komendach, oraz przy uroczystościach narodowych.

Jeżeli chcą używać munduru przy innych specjalnych okolicznościach, osobliwie przy uroczystościach rodzinnych (wesela i t. p.), mają każdorazowo prosić o pozwolenie P. K. U. w rejonie której mieszkają.

Oficerom tym jednak bezwarunkowo zabrania się używania munduru przy jazdach koleją; zezwolenia na to nie mogą być udzielane przez P. K. U.

Oficerowie zawodowi, b. armji zaborczych, przyjęci do W. P. i zaliczeni do Rezerwy Armji, jeżeli mają prawo do stałej emerytury, mogą nosić mundur jedynie w tym wypadku, jeżeli nie pełnią żadnej państwowej ani cywilnej służby, ani też nie mają jakiegokolwiek pobocznego zajęcia.

Wszyscy oficerowie w Rezerwie noszący mundur podlegają dyscyplinie wojskowej.

Oficerom całkiem zwolnionym z W. P. nie przysługuje zupełnie prawo noszenia munduru oficera W. P.

Tak samo nie przysługuje to prawo oficerom zawodowym lub rezerwowym b. armji zaborczych, choć są narodowości polskiej, jeżeli nie zostali przyjęci do W. P.

Nadużycia w tym kierunku będą karane a mianowicie: zwalnianiem z W. P. lub skreślaniem z listy oficerów.

Osoby, które zostaną przytrzymane na noszeniu munduru oficerskiego, a nie są do tego uprawnione, jeśli nie podlegają dyscyplinie wojskowej, mają być oddane żandarmerji lub władzom policyjnym, względnie sądowi do ukarania za bezprawne noszenie odznak wojskowych.

Dnia 9, sierpnia 1919 r.

CVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 88. Warszawa, dnia 12. września 1919 r.

D. G. 43409/6722. M.

3216. ROZKAZ.

Umunduowanie oficerów.

1. Oficerowie mogą zaopatrywać się w przedmioty umunduowania tylko w magazynach tego O. G. względnie O. E. lub Kwatern., w których pełnią służbę. Zakupywanie w innych okręgach nie dozwolone.

2. Chorążym z b. armji austriackiej względnie P. K. P. nie należy wydawać żadnych przedmiotów umunduowania lub ekwipunku bezpłatnie, lecz wystawiać karty mundurowe i zrównać ich co do poboru sort umunduowania w zupełności z oficerami.

3. Magazyny przyjmują materiał oficerski na specjalne konto w przychód. Na podstawie asygnat Intendentury wydają materiały, obciążając konto specjalne. Otrzymane pieniądze ksiązkuje oficer kasowy magazynu na osobne konto „D“, z którego dokładny rozrachunek przesyła przez Intendenturę do Dep. Gosp. celem uznania i likwidacji.

4. Kwoty za przydzielone D. O. G-om i t. d. sorty oficerskie będą potrącone z zaliczek obrotowych na miesiąc następny.

5. Na uwierzytelnieniach oficerów, przechodzących do innych oddziałów, należy zaznaczyć, czy dany oficer otrzymał kartę mundurową, czy też nie.

Dnia 26. sierpnia 1919 r.

CIX.

Diennik Rozk. Wojsk. Nr. 88. Warszawa, dnia 12. września 1919 r.

3221. USTAWA

z dnia 1. sierpnia 1919 r.

orderu wojskowego „Virtuti Militari“.

(Dz. Ustaw Nr. 67 z dnia 20. sierpnia 1919 r. poz. 409).

Art. 1. Przywraca się ustanowiony Władzą Królewską w r. 1792 i potwierdzony Konstytucją Sejmu Rzeczypospolitej z dnia 23. listopada 1793 roku order wojskowy pod nazwą „Virtuti Militari“.

Art. 2. Order „Virtuti Militari“ dzieli się na pięć klas, sposobem następującym:

- 1) klasę I. stanowi „Wielki Krzyż“ orderu czyli powiększony krzyż orderowy na wstędze szerokiej, przepasanej przez prawe ramię na lewy bok. Obok wstęgi na lewej piersi nosi się gwiazdę orderową (art. 3);
- 2) klasę II. — „Krzyż Komandorski“, mniejszy od Krzyża klasy I. do noszenia na wstędze na szyi;
- 3) klasę III. — „Krzyż Kawalerski“, mniejszy od Krzyża Komandorskiego, do noszenia na lewej piersi;
- 4) klasę IV. — „Krzyż złoty“, tego samego kształtu co Krzyż Kawalerski, lecz z wązkiemi paskami czarno-omaljowanemi po brzegach, do noszenia na lewej piersi;
- 5) klasę V. — „Krzyż Srebrny“, tego samego kształtu co Złoty, do noszenia w ten sam sposób.

Wzory rysunkowe oraz wymiary krzyżów, gwiazdy i wstęgi według klas podane będą w osobnym załączniku do ustawy niniejszej.

Art. 3. Order wojskowy „Virtuti Militari“ wyobraża się w postaci metalowego krzyża czteroramiennego, czarno-omaljowanego, z obramieniami złotemi i z umieszczonem na ramionach krzyża napisem „Virtuti Militari“. W środku krzyża w wieńcu laurowym zielonym na tarczy złotej — orzeł białyomaljowany w kształcie z r. 1792, strona odwrotna złota. W środku w wieńcu laurowym zielonym — napis „Honor i Ojczyzna“ i data 1792 r.

Order nosi się na wstędze niebieskiej z czarnemi po obu stronach prążkami. W I. klasie orderu obok krzyża w wypadku w art. 2. przepisany nosi się gwiazdę orderową srebrną, złożoną z ośmiu pęków promieni z krzyżem „Virtuti Militari“ pośrodku, a w otoku zewnętrznym — z napisem „Honor i Ojczyzna“.

Art. 4. Order wojskowy „Virtuti Militari“ jest nagrodą czynów wybitnego męstwa i odwagi, dokonanych w boju i połączonych z poświęceniem się dla dobra Ojczyzny. Nadawanie orderu ma miejsce w porządku następującym:

Krzyż Wielki — otrzymuje Wódz za zwycięstwo w walnej bitwie, zakończonej zupełną porażką njeprzyjaciela lub za bohaterską obronę, która rozstrzygnęła o losach operacji strategicznej.

Krzyż Komandorski — otrzymuje dowódca za zwycięstwo taktyczne lub mężną i skuteczną obronę trudnej pozycji.

Krzyż Kawalerski — otrzymuje oficer, podoficer lub żołnierz, posiadający już Krzyż Złoty za umiejętne kierownictwo oddziałem, połączone z osobistym czynem wybitnego męstwa i z narażeniem życia.

Krzyż Złoty — otrzymuje oficer: a) za umiejętne kierownictwo oddziałem, połączone z czynem wybitnego męstwa i z narażeniem życia; b) podoficer lub żołnierz, posiadający już Krzyż Srebrny za czyn wybitnego męstwa, połączone z narażeniem życia.

Krzyż Srebrny — otrzymuje oficer, podoficer lub żołnierz za czyn wybitnego męstwa, połączony z narażeniem życia.

Szczególne przykłady odznaczeń bojowych w każdym rodzaju broni — kwalifikujących się do nagrodzenia poszczególnymi klasami orderu „Virtuti Militari“, ustanowione będą w statucie tego orderu (art. 18).

Art. 5. Do posiadania każdego orderu „Virtuti Militari“ przywiązuje się prawo na dożywotnią pensję orderową roczną w wysokości 300 zł. pol.

Art. 6. Nadanie orderu „Virtuti Militari“, prócz prawa na pensję orderową (art. 5.), stwarza dla odznaczonych przywileje następujące:

- 1) tytuł kawalera orderu „Virtuti Militari“ odnośnej klasy;
- 2) prawo pierwszeństwa przy przyjęciu do korpusu inwalidów, przy nadziale ziemi, przy obsadzaniu posad rządowych i przy przyjmowaniu dzieci odznaczonych na miejsca stypendjalne w zakładach wychowawczych rządowych;
- 3) prawo na honory ze strony wojskowych, równych stopni, orderu nie posiadających.

Niezależnie od tego, podoficerom i żołnierzom, odznaczonym Krzyżem Złotym, przysługuje prawo awansowania na stopień oficerski, o ile posiadają odpowiednie kwalifikacje. Awansowanym na powyższych warunkach podoficerom i żołnierzom służą wszystkie prawa oficerów służby czynnej, obowiązani są jednak złożyć w ciągu roku po ukończeniu wojny egzamin na stopień oficera rezerwy.

Art. 7. Odznak orderu „Virtuti Militari“ nigdy nie zdejmuje się. Spółób noszenia odznak ustanowiony będzie w statucie.

Art. 8. Posiadacze orderu „Virtuti Militari“ tworzą braterski zespół pod nazwą „Zgromadzenie Kawalerów Orderu „Virtuti Militari“ z Kancleżem Orderu i Kapitułą na czele.

Art. 9. Dniem święta orderu „Virtuti Militari“ ustanawia się dzień 3-go maja, jako rocznica wiekopomnej Konstytucji 1791 r., w której obronie inicjatywa do stworzenia orderu tego powstała.

Art. 10. Nadawanie orderu „Virtuti Militari“ następuje za dekretemi Naczelnika Państwa na wniosek Kapituły tego orderu.

Art. 11. Kapituła orderu urzęduje przy Ministerstwie Spraw Wojskowych i składa się z dwunastu najstarszych kolejnością kawalerów orderu czterech klas starszych, po trzech od każdej klasy. Przewodniczącym Kapituły z tytułem Kanclerza Orderu „Virtuti Militari“ jest najstarszy klasą i kolejnością kawaler tego orderu.

Kapituła z pośród kawalerów orderu obiera sekretarza orderu.

Art. 12. Obowiązkiem Kapituły jest:

- 1) zarząd sprawami orderu „Virtuti Militari“ i zgromadzenie Kawalerów;
- 2) rozpatrzenie wniosków o nadanie odznak orderowych na zasadach w artykule 4. oznaczonych;
- 3) przygotowanie i składanie do właściwego zatwierdzenia projektów, zarządzeń i ustaw w sprawach, dotyczących orderu.

Art. 13. Szczegóły organizacji Zgromadzenia i Kapituły, zasady i porządek przedkładania wniosków o nadanie orderu „Virtuti Militari“, tryb dalszego postępowania w tym przedmiocie, zarówno zasady nadawania orderu w okolicznościach wyjątkowych — ustanowione być mają w statucie orderu.

Art. 14. Prawo do posiadania orderu wojskowego „Virtuti Militari“ traci się na mocy wyroku sądowego, pozbawiającego praw obywatelskich, oraz za czyny niehonorowe na mocy orzeczenia Kapituły, zatwierdzonego przez Naczelnika Państwa. Z tą chwilą ustają wszelkie uprawnienia do posiadania orderu przywiązane.

Art. 15. Nadawanie orderu wojskowego i ozdób do tegoż należących, przyjmuje się na rachunek Skarbu Państwa. Wszelkie podania i dokumenty w sprawach orderu „Virtuti Militari“ zwolnione są od opłat skarbowych.

Art. 16. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, odznaczenie wszakże orderem może wyjątkowo mieć miejsce również za czyny bojowe, przed wydaniem ustawy dokonane w imię dobra i niepodległości Polski.

Art. 17. Statut pomienionego orderu, ułożony na zasadach w ustawie niniejszej wyrażonych, wymaga zatwierdzenia ustawowego.

Art. 18. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Przepisy przechodnie.

Art. 19. Nadawanie orderu „Virtuti Militari“ rozpoczyna się niezwłocznie po ogłoszeniu ustawy niniejszej na zasadach następujących:

- 1) Kapitułę tymczasową z jedenastu członków, aż do jej ukonstytuowania sposobem w art. 11. ustawy przewidzianym, powoła Wódz Naczelny z pośród starszych, w boju zasłużonych oficerów, w stosunku procentowym do liczby oficerów poszczególnych formacji, z których utworzyła się armja polska;
- 2) przewodnictwo w Kapitułe z urzędu obejmuje Wódz Naczelny, a w jego zastępstwie najstarszy stopniem członek tymczasowej Kapituły;
- 3) w miarę mianowania kawalerów orderu wojskowego „Virtuti Militari“ ustępują z Kapituły członkowie tymczasowi, poczynając od najmłodszego stopniem. Z chwilą wstąpienia do Kapituły dwunastego członka stałego, przewodnictwo przechodzi do Kanclerza, przyczem Kapituła przestaje być tymczasową;
- 4) wnioski o nadanie orderu wojskowego „Virtuti Militari“ za czyny waleczności przedstawia Kapitułe dowództwo samodzielnej jednostki taktycznej, z podaniem motywów i świadectw;
- 5) wnioski w sprawie odznaczenia oficerów i żołnierzy polskich, którzy walczyli o niepodległość Polski — przedłożą Kapitułe następujące komisje: a) komisja legionów polskich, b) komisja formacji polskich frontu wschodniego, c) komisja formacji polskich frontu zachodniego, co zaś do uczestników powstania 1863 i 1864 roku Rada wojskowa. Do tych komisji powołani będą z pomiędzy uczestników walk po trzech generałów lub oficerów wyższych (pułkownik, podpułkownik, major), i po trzech oficerów niższych stopni (kapitan, porucznik i podporucznik).

1 - 1 - 20

Marszałek:

Prezydent Ministrów:

(—) w z. S. Wojciechowski.

(—) Trąmpczyński.

Minister Spraw Wojskowych:

(—) J. Leśniewski,
gen.-porucznik.

CX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 88. Warszawa, dnia 12. września 1919 r.

3224. (Wyjątki).

2962 - 83 - 19

Rozporz. Rady Ministrów w przedmiocie wojennej zdobyczy.

Art. 1. Ministerstwo Spraw Wojskowych, względnie Główne Kwatermistrzostwo wydzieli, względnie zabierze do dnia 1-go sierpnia r. b. ze

o umorowaniu.

składów zdobyczy wojennej w Białej i Terespolu te przedmioty, które będą im potrzebne, a resztę przekaze Ministerstwu Przemysłu i Handlu. Spis przedmiotów, wydzielonych na użytek wojska, ma być podpisany przez przedstawiciela Głównego Kwatermistrzostwa i kontrasygnowany przez przedstawiciela Ministerstwa Przemysłu i Handlu, który będzie obecny przy wydawaniu ze składów tych przedmiotów. Spis przedmiotów, przekazanych Ministerstwu Przemysłu i Handlu, ma być podpisany przez przedstawiciela Głównego Kwatermistrzostwa, jako zdawcę i przedstawiciela Ministerstwa Przemysłu i Handlu, jako odbiorcę.

Przedmioty, zabrane przez władze wojskowe, mają być oszacowane podług cen oznaczonych w art. 12. Rozporządzenia Rady Ministrów o zdobyczy wojennej z dnia 18. lipca r. b. Spis tych przedmiotów ma być przesłany Prezydentowi Ministrów, Ministrowi Skarbu i Ministrowi Spraw Wojskowych.

Przy sporządzaniu powyższego spisu przedmiotów, wydzielonych na użytek wojska, zdobycz wojenną podzieli się na części: pierwsza z nich zawierać będzie przedmioty, które dadzą się zużyć w bieżącym okresie budżetowym; wartość ich będzie odpisana z tegoż budżetu; reszta zdobyczy wojennej, przejętej przez władze wojskowe, będzie odpisana z następnych okresów budżetowych, nie później jednak niż w 1922 roku; w tym celu przy spisywaniu zdobyczy wojennej władze wojskowe wskażą, do którego okresu budżetowego każdy przedmiot ma być zaliczony.

Art. 4. Należność za wszelkie pobrane z Ministerstwa Przemysłu i Handlu przedmioty ze zdobyczy wojennej ma być wpłacana gotówką do Ministerstwa Skarbu w tydzień po otrzymaniu obrachunku, jaki ma być przedstawiany przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu Prezydentowi Ministrów. Ministrowi Skarbu i odnośnym Ministrom na początku każdego miesiąca za przedmioty wzięte w ubiegłym miesiącu.

Za przedmioty, które zostaną wzięte przez wojsko nie będzie pobierana należność gotówką, ale równowartość ich będzie odpisana z budżetu Ministerstwa Spraw Wojskowych, zgodnie z rachunkiem, jaki ma być przedstawiany Prezydentowi Ministrów, Ministrowi Skarbu i Ministrowi Spraw Wojskowych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu na początku każdego miesiąca za towary, wzięte przez wojsko w ubiegłym miesiącu.

O ile rachunki za czas ubiegły nie będą pokryte, nie mogą być brane nowe przedmioty.

Należności od firm prywatnych mają być wpłacane do skarbu zgodnie z warunkami płatności ustalonymi przez Komisję zdobyczy wojennej.

Art. 5. Ministerstwu Przemysłu i Handlu przysługuje prawo utworzenia z przedmiotów zdobyczy wojennej składu, w celu sprzedaży fabrykantom i rzemieślnikom. Komisja zdobyczy wojennej określi ilość przedmiotów, przeznaczonych do sprzedaży w składzie.

Wykaz przedmiotów wraz z ich oszacowaniem, które wejdą i wyjdą ze składu ma być przedstawiany na początku każdego miesiąca za ubiegły miesiąc Prezydentowi Ministrów i Ministrowi Skarbu, a należność gotówkowa za przedmioty sprzedane ze składu ma być wpłacana do Skarbu w ostatnim dniu miesiąca, w którym sprzedaż została dokonana.

Dnia 26. sierpnia 1919 r.

Prezydent Ministrów w. z.

(—) S. Wojciechowski.

CXI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 89. Warszawa, dnia 20. września 1919 r.

D. M. O. 287. K. U.

3257. ROZKAZ.

4189 — 97 — 19

Zapowiedź zmiany wojskowego ubioru.

Wobec bliskiego wykończenia przez Komisję Ubiorną projektu stałego ubioru polowego W. P., który będzie przedstawiony do zatwierdzenia 15. września, zaleca się pp. oficerom wstrzymanie się ze sprawianiem nowych mundurów, aż do chwili ostatecznego zatwierdzenia nowego wzoru munduru polowego.

Dnia 30. sierpnia 1919 r.

CXII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 90. Warszawa, dnia 25. września 1919 r.

8624.19 S. P. 1.

3326. ROZKAZ.

Zakaz noszenia cywilnych ubrań wojskowym osobom.

Zakazuję najsurowiej osobom wojskowym wszelkich stopni noszenia ubrań cywilnych poza służbą. Noszenie ubrań sportowych jest dozwolone oficerom tylko w czasie i na miejscu uprawiania sportów.

Rozkaz ten nie dotyczy oficerów, będących i wyjeżdżających zagranicę w charakterze attachés wojskowych i misji zagranicznych, co do których istnieją osobne przepisy.

Dnia 3. września 1919 r.

CXIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 90. Warszawa, dnia 25. września 1919 r.

746. 219 S. P. 1.

3327. ROZKAZ.

do 3118 — 87 — 13

Zakaz noszenia broni w Austrii.

W uzupełnieniu wydanych przez M. Spraw Wojskowych przepisów w sprawie noszenia mundurów wojskowych w Austrii Niemieckiej (Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 87 p. 3118, Rozk. Dz. M. S. Wojsk. Nr. 182 p. 4), Ministerstwo Spraw Wojskowych zwraca uwagę, że na terytorjum Austrii Niemieckiej istnieje zakaz noszenia broni, do którego się wszyscy wojskowi, udający się do Austrii, bezwarunkowo zastosować mają.

Zakaz ten dotyczy noszenia broni na obszarze wszystkich innych Państw, o ile M. S. Wojsk. nie wyda wyjątkowych innych zarządzeń.

Dnia 10. września 1919 r.

CXIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 91. Warszawa, dnia 2. października 1919 r.

D. M. O. 242. K. U.

3399. ROZKAZ.

Zniesiony 4189 — 97 — 19

Tymczasowy ubiór 14. pułku ułanów.

Zatwierdza się tymczasowo aż do ustalenia jednolitego ubioru dla W. P. następujący mundur dla 14-go pułku ułanów;

Kurtka	szara łańska przepisowa z żółtymi wypustkami; na kołnierzu proporczyk żółty z białym podłużnym przez środek paskiem szer. 1 cm.
Naramienniki	oficerów na żółtym podkładzie z białą wypustką dokoła.
Spodnie	szare do butów, z żółtą wypustką.
Czapka	łańska z podkutym daszkiem otok żółty, górna wypustka biała.
Płaszcz	przepisowy. U oficerów z żółtymi wypustkami, na kołnierzu proporczyk, jak na kurtce.
Proporczyki	na lance — jak na kołnierzu kurki.

Dnia 31. sierpnia 1919 r.

CXV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 92. Warszawa, dnia 14. października 1919 r.

D. G.

3483. ROZKAZ.

Podbijanie obuwia gwoździami.

Przypomina się ponownie kilkakrotnie już wydawane rozkazy w sprawie podkuwania butów i trzewików żołnierskich wszelkich formacji frontowych, etapowych i krajowych.

Wobec, powszechnie znanego braku obuwia i trudności zakupna i obwozu skóry nakazuję surowo, by wszyscy podlegli Dowódcy zarządzili częste, dokładne oglądanie obuwia żołnierskiego i sprawdzanie, czy jest ono należycie podbite gwoździami.

Za zaniedbanie, lub nieściśle wykonanie tego rozkazu, będę winni pociągnięci do odpowiedzialności.

Dnia 25. września 1919 r.

CXVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 93. Warszawa, dnia 25. Października 1919 r.

D. M. O. 2974.

3580. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Zastępcy oficerów i gążyści bez rangi z b. zaborczych armji.

1. Zastępcy oficerów (Offiziersstellvertreter z b. armji austriacko-węgierskiej i niemieckiej) otrzymują tytuł chorążych, wszyscy inni gążyści bez rangi z armji niemieckiej, z armji austriacko-węgierskiej według Dienstreglement für k. u. k. Heer, I. Teil, Gruppe 1—4 i urzędnicy czasu wojennego z armji ros., otrzymują tytuł podurzędników wojsk. Chorążowie i podurzędnicy wojskowi stanowią grupę pośrednią między stanem podoficerskim a oficerskim.

2. Chorążowie i podurzędnicy wojskowi noszą następujące dystynkcje:
- epolety sierżanta sztabowego z dodaniem jednej gwiazdki oficerskiej;
 - temblak oficerski;
 - na czapce srebrny pojedynczy sznurek (jak w b. Leg. Pol.);
 - poza służbą prawo noszenia czarnych spodni.

Dnia 12. października 1919 r.

CXVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 94. Warszawa, dnia 10. listopada 1919 r.

D. G. 56645. N.

3669. ROZKAZ.

Dodatek na wyekwipowanie cywilnym lekarzom.

Ponieważ reklamacje poborowych lekarzy cywilnych ze służby woj-
skowej zdarzają się często i w bardzo krótkim czasie po objęciu przez
nich służby w wojsku, należy przeto wypłacać im dodatek na wyekwipo-
wanie dopiero po upływie 6-cio tygodniowej służby w wojsku.

Na żądanie można wypłacić dodatek przed oznaczonym terminem,
jeżeli złożą deklarację, że przy zwolnieniu przed upływem 6 tygodni zo-
bowiązują się zwrócić w całości pobrany dodatek na wyekwipowanie.

Dnia 9. października 1919 r.

CXVIII.

Dziennik. Rozk. Wojsk. Nr. 94. Warszawa dnia 10. listopada 1919 r.

322 K. U.

3672 ROZKAZ.

Ubiór wychowanków korpusu kadetów.

Zatwierdzam następujący przepis ubioru wychowanków Korpusu
Kadetów:

Ubiór Kadetów składa się z kurtki, spodni, płaszcza, czapki i trze-
wików z owijaczami.

§ 1. Kurtka.

Kurtka z sukna barwy granatowej, podszyta na piersiach, plecach
i rękawach podszewką z płótna szarego. Długość kurtki z tyłu taka, aby
dół poły dotykał płaszczyzny siedzenia przy podstawie siedzącej. Kurtka
wpadająca w stan, poły zaś tworzą rozszerzającą się ku dołowi spodniczkę.
Z tyłu rozcięcie, dochodzące do stanu. Z boku w stanie nieco ku tyłowi
wszyte 2 wielkie haftki do podtrzymania pasa. Kurtka z przodu o 2 cm.
krótsza niż z tyłu. Zapięta kurtka z przodu wprost piersi na 5 guzików
biało-metalowych specjalnego rysunku z literą „K” średnicy 20 mm., przy-
szytych do prawego brzegu kurtki. Guzik piąty w stanie.

Kołnierz z tegoż sukna stojący, oszyty wzdłuż przedniej i górnej
krawędzi żółtą wypustką, zapinany na dwie haftki, podszyty sukmem,
w środku płótno. Na kołnierzu wzdłuż wypustki naszyty gładki galon biało-
metalowy szerokości 1 cm.

Rękawy ukośnie ścięte, zwężające się ku dołowi, przesyte w odle-
głości 10 cm. od dolnego brzegu. Rękawy rozcięte od dolnego brzegu
wzdłuż szwu tylnego na 12 cm. i zapinane na guzik mundurowy.

Kieszzenie dwie na połach ukośnie zwrócone ku dołowi. Początek
kieszzeni na wysokości 2 cm. poniżej stanu w odległości przeciętnie 20 cm.
jedna od drugiej. Otwór kieszzeni 17 cm. Nad otworem klapka 6 cm. szer.,
zapinana na guzik mundurowy.

Do kurtki pas rzemienny czarny szerokości 5 cm., zapinany z przodu
na zwykłą sprzążkę o jednym kolcu.

§ 2. Spodnie.

Spodnie z sukna barwy szaro-stalowej, zwężone od kolan ku do-
łowi do owijaczy, obszerne w tyle ku łydce, wysokie w stanie z dwoma

paskami sukienkami i klamrami po bokach. Z przodu kieszeni niema, z tyłu z prawej strony jedna kieszeń zapinana na guzik.

§ 3. Płaszcz.

Płaszcz z sukna barwy szaro-stalowej, podszyty na piersiach, plecach i rękawach podszewką płócienną szarą. Długość płaszcza dochodzi do 35 cm. od ziemi. Plecy gładkie. Płaszcz zapinany z przodu wprost piersi na 6 guzików takich, jak przy kurtce. Na dolnych brzegach płaszcza guzik i patka z pętelką dla spinania pól z tyłu podczas marszu. Z tyłu na bocznych szwach i z boków przyszyte 4 paski z materiału płaszcza szer. 1 cm. i długości 7 cm. pod które przeciągnięty jest pasek z tegoż materiału podwójny szer. 5 cm., zapinany z przodu na guzik przyszyty do jego prawego końca i dziurkę na końcu lewym.

Kołnierz wykładany wysokości 12 cm., zapinany na dwie haftki; na lewym rogu wewnętrznym od spodu kołnierza przyszyta patka sukienka szer. 4 cm., oraz na prawym rogu guzik do zapinania patki przy kołnierzu podniesionym.

Rękawy długie z wyłogami wykładanymi na 15 cm.

Kieszenie dwie po bokach pionowo przecięte i zapinane na guzik; poniżej przecięcia tuż pod niem od spodu przyszyta obszerna kieszeń.

§ 4. Czapka.

Czapka z sukna granatowego, zeszyta z czterech brytów ostro wciętych, stykających się po środku dna. Szerokość każdego z nich 17 cm., wysokość 5 cm., wysokość otoku 6 cm., szew otoku z przodu. Wzdłuż górnej krawędzi otoku czapki żółta wypustka.

Daszek ze skóry czarnej, obrębiony na krawędzi takąż skórą, zleпка pochyłony ku przodowi, pośrodku szer. 6 cm.

Podpinaka z dwóch zapinanych na sprzączkę rzemyków czarnych szerokości 18 mm. przypięta do dolnego brzegu otoka za pomocą dwóch guzików mundurowych małych $1\frac{1}{2}$ cm. średnicy.

Z przodu na czapce tuż nad daszkiem tak, że jej dolna część zachodzi pod podpinkę przymocowana zamiast orzełka blacha biało-metalowa w kształcie półsłońca z promieniami; wysokość blachy $6\frac{1}{2}$ cm., szerokość $7\frac{1}{2}$ cm.

§ 5. Obuwie.

Trzewiki ze skóry czarnej sznurowane.

Owijacze barwy spodni.

Uwaga: Numer Korpusu wytłaczany z białej blachy lub malowany umieszcza się na kołnierzu z obu stron w przednim rogu. (Załącznik Nr. 2).

Dnia 12. października 1919 r.

CXIX.

Diennik Rozk. Wojsk. Nr. 95. Warszawa, dnia 26. listopada 1919 r.

II. W. M. 67473/9191.

3810. ROZKAZ.

Cena podeszwowej skóry.

Ustała się cenę jednej pary zelówek z 2 płatkami na obcasy na mk. 6.

Dnia 27. października 1919 r.

CXX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 96. Warszawa, dnia 9. grudnia 1919 r.

12536. 19. B. P.

3951. ROZKAZ.

Wykazy straconych rzeczy z Kaniowskiej bitwy.

Wszyscy oficerowiz, lekarze, urzędnicy, żołnierze i siostry miłosierdzia b. II. Korpusu Wojsk Polskich, którzy w bitwie pod Kaniowem w dniu 11 maja 1918 r. stracili swe rzeczy, nadesłają do dnia 31 grudnia 1919 r. do Komisji dla Spraw b. II Korpusu (M. S. Wojsk., Departament Gospodarczy — Warszawa, Nalewki 4.) dokładny wykaz rzeczy straconych, poświadczony przez dwóch oficerów b. II. Korpusu.

Wykazy nadesłane po dniu 31. grudnia 1919 r. nie będą rejestrowane.

Dnia 12. listopada 1919 r.

CXXI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 96. Warszawa, dnia 9. grudnia 1919 r.

D. M. O. 12404. Mob.

3959. ROZKAZ.

Zakaz noszenia rosyjskich oficerskich epoletów.

W ostatnich czasach daje się zauważyć, że zarówno w Warszawie jak i na prowincji wielu oficerów rosyjskich nosi epolety, nie mając na to prawa, ponieważ są na terytorjum obcego państwa.

Noszenie epoletów dozwolone jest tylko tym oficerom armji cudzoziemskich, którzy są uznani w Państwie Polskiem jako urzędowi przedstawiciele bądź armji państw sprzymierzonych, bądź tych państw, z którymi P. P. pozostaje w stosunkach dyplomatycznych.

Oficerowie tacy są zaopatrzeni w odpowiednie legitymacje, wydane przez M. S. Wojsk. lub Naczelne Dowództwo.

Wszystkie dowództwa miast, komendy placu i posterunki żandarmerji mają baczyć, aby ci oficerowie rosyjscy, którzy nie posiadają do tego prawa, nie nosili epoletów.

Winnych przekroczenia tego zakazu należy zatrzymać i odstawić do komendy placu celem sprawdzenia osobistości i ewentualnego zarządzenia usunięcia epoletów, względnie pociągnięcia do odpowiedzialności.

Dnia 13. listopada 1919.

CXXII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 96. Warszawa, dnia 9. grudnia 1919 r.

D. M. O. 10879.IV.P.

3972. ROZKAZ.

Ubrania cywilne podczas akademickich urlopow.

W związku z rozkazem Ministerstwa Spraw Wojskowych Nr. 3326 (Dzien. Rozk. Wojsk. Nr. 90 ex 1919) o zakazie noszenia ubrań cywilnych, zezwalam w drodze wyjątku szeregowym, urlopowanym w myśl rozkazu

9971. IV. P. na studia do wyższych zakładów naukowych, na noszenie ubrań cywilnych podczas tego urlopu.

Nie dotyczy to szeregowych, odkomenderowanych w myśl p. VIII tegoż rozkazu na kurs medyków wojskowych.

Dnia 31. października 1919 r.

CXXIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 96. Warszawa, dnia 9. grudnia 1919 r.

D. G. 69846.866 Org. 3996. ROZKAZ. (Wyjątki).

Gospodarce zarządzenia dla b. armji gen. Hallera.

W celu ostatecznego zjednoczenia pod względem gospodarczym wszystkich formacji byłej armji gen. Hallera z armją krajową zarządzam:

1. W dniu 30 listopada 1919 r., była armja gen. Hallera zakończy prowadzenie gospodarki według systemu francuskiego. Szczegółowe zarządzenia co do likwidacji systemu francuskiego wyda Departament Gospodarczy M. S. Wojsk., Wydział Likwidacyjny byłej armji generała Hallera.

2. Z dniem 1 grudnia 1919 r., we wszystkich jednostkach b. armji g. Hallera wprowadza się system gospodarczy, obowiązujący w armji krajowej. Wszelkie zapotrzebowania, sprawozdania, kontrola, rachunkowość, prace kancelaryjne i wogóle wszelkie czynności gospodarze dotychczas prowadzone według systemu francuskiego, z dn. 1. grudnia 1919 r. będą wykonywane według przepisów wydanych dla formacji krajowych, a w szczególności według przepisów o Tymczasowej Organizacji Gospodarki Wojskowej oraz ogłoszonych dotychczas rozkazów i rozporządzeń.

4. Formacje b. armji g. Hallera frontu Pomorskiego są wyposażone w żywność i ekwipunek przez Nacz. Dowództwo pozątem w drodze przez D. O. G. Warszawa przez M. S. Wojsk.

Reszty prowiantowe i mundurowe mają być protokolarnie przejęte, podlegają rozrachowaniu według nowozaprowadzonej gospodarki w byłej armji gen. Hallera i służą jako podstawa dla dalszej ewidencji. Ewidencje mundurowe mają być założone na podstawie stanu faktycznego skonstatowanego w drodze apelu w obecności D-ców oddziału i Komisji Kasowych, protokolarnie stwierdzonego.

Dnia 12. listopada 1919 r.

CXXIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 96. Warszawa, dnia 12. grudnia 1919 r.

D. G. 79679. 10436. 4001. ROZKAZ.

Przydział mundurów.

Dla zaprowadzenia racjonalnej gospodarki mundurowej w Okręgach Generalnych zarządza się, aby wszelkie przydziały mundurów ogłaszane były odtąd w Rozkazach dziennych wszystkich D. O. G.

Komisje Kasowe przedkładać mają zapotrzebowania swych oddziałów wprost w odnośnej Intendenturze Okręgu Generalnego i wyczekiwać za wiadomienia o przydziale (ogłoszenia w Rozkazie Dziennym D. O. G.)

pozem dopiero przysłać będą eskorty po odbiór przydzielonego umundurowania i ekwipunku.

Rozdzielnik układać mają Intendenty w porozumieniu ze szefami sztabów D. O. G-nów, celem równomiernego rozdziału umundurowania. Przyczem uwzględnić należy w pierwszym rzędzie formacje marszowe.

Równocześnie przypomina się, iż oddziały mają wносить zapotrzebowania przez swe Komisje Kasowe na formularzu L. 36.

Zapotrzebowania przedkładane w formie innej mają być nieuwzględniane.

Dnia 17. listopada 1919 r.

CXXV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 96. Warszawa, dnia 9. grudnia 1919 r.

D. G. 75479. 10114.

4002. ROZKAZ.

Klasyfikacja zużytych mundurów.

Zużyte, niezdatne części umundurowania mają być przez odnośne Komisje Kasowe odstawione za pokwitowaniem do magazynu mundurowego w siedzibie Intendenty położonego.

Klasyfikacja przedmiotów odbywać się ma w Magazynach komisyjnie przez Komisje, wyznaczone z ramienia odnośnej Intendenty.

Kom. określa protokularynie ilość przedmiotów umundurowania, zdatnych do naprawy, resztę zaś sortuje na materiał naprawkowy względnie odpadki części umundurowania, wstawiając je w „przychód” równocześnie w odnośne rubryki w kilogramach.

Potrzebny do reperacji materiał, wydaje się poszczególnym Oddziałom na wagę z magazynów. Odpisy protokołów z podaniem ilości materiału naprawkowego i odpadków, winny być przesłane Departamentowi Gospodarczemu do wiadomości odnośnych zarządzeń.

Dnia 18. listopada 1919 r.

CXXVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 96. Warszawa, dnia 9. grudnia 1919 r.

D. G. 82154. 10876.

4003. ROZKAZ.

Karty mundurowe.

Zdarza się, że żołnierze zwłaszcza przenoszeni z oddziału do oddziału nie posiadają karty mundurowej, tłumacząc się, że jej nie otrzymali, lub zgubili.

W celu uniknięcia nadużyć i zaprowadzenia ścisłej kontroli wydanych żołnierzowi przedmiotów umundurowania, należy przy przenoszeniu z oddziału do oddziału, oprócz karty mundurowej, którą otrzymuje żołnierz na ręce, przysłać odpisy pocztą pod adresem Dowództwa odnośnego oddziału.

Dnia 24. listopada 1919 r.

CXXVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 96. Warszawa, dnia 9. grudnia 1919 r.
D. G. 82153. 10879. 4004. ROZKAZ.

Mundury szkół podoficerów i podchorążych.

Szkoły wojskowe, jak podchorążych, podoficerów, szkoły jazdy i inne należy zaopatrywać w umundurowanie i wyekwipowanie, co do terminu i jakości jak formacje marszowe.

Dnia 24. listopada 1919 r.

CXXVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 96. Warszawa, dnia 9. grudnia 1919 r.
4006. ROZKAZ.

Oznaki oficerskich stopni w armjach gen. Hallera i sprzymierzonych państw.

Ogłaszam w załączniku tablicę oznak stopni oficerskich armji b. gen. Hallera i Państw sprzymierzonych dla odpowiedniego pouczenia wszystkich komend i oddziałów W. P. (Załącznik Nr. 1).

Dnia 1. grudnia 1919 r.

CXXIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 97. Warszawa, dnia 27. grudnia 1919 r.
D. G. 86098. 11482. 4123. ROZKAZ.

Przedłużenie ważności oficerskich kart mundurowych.

Ważność kart mundurowych przedłuża się do dnia 1-go kwietnia 1920 r., t. j. na okres czasu roku budżetowego.

Kupon 23 przeznaczają się na 1 parę zelówek z płatkami na obcasy, przypadający na 3-ci kwartał ważności kart mundurowych.

Dnia 5. listopada 1919 r.

CXXX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 54. Warszawa, dnia 27. grudnia 1919 r.
D. G. 55748. 4124. ROZKAZ. (Wyjątki.)

Kontrola i przeglądy gospodarczych jednostek.

W celu ujednostajnienia systemu prawidłowego prowadzenia ksiąg i dokumentów kasowych, sprawdzania wydatkowanych pieniędzy skarbowych i wogóle działalności jednostek gospodarczych, ustanawia się 3 rodzaje kontroli, a mianowicie:

- I kontrola miejscowa
- II „ intendencka
- III „ nagła.

W tym celu Intendenty D. O. G-nów obowiązane są prowadzić ewidencję wszystkich 3-ch rodzajów kontroli. w oddziałach i urzędach wojsk. i ściśle pilnować terminów, w których kontrole te winny się odbywać.

I. Kontrola miejscowa — kasowa.

Dowódca Oddziału Szef, lub Kierownik Urzędu Wojskowego, w którym znajduje się Komisja Kasowa, 12-go każdego miesiąca, t. j. po zamknięciu ksiąg za miesiąc ubiegły, przeprowadza, lub zarządza we własnym zakresie kontrolę miejscową.

W zakres prac Kontroli miejscowej wchodzi sprawdzanie:

6. Czy stan zapasów w magazynie mundurowym i prowiantowym zgadza się ze stanem według książek, oraz, czy w książkach mundurowych i dzienniku należyt. prow. zapisuje się wydawanie, zgodnie z rzeczywistą ilością wydawanych przedmiotów.

7. Czy wszystkie przedmioty i rzeczy, pobrane, zakupione, względnie sporządzone we właściwym zakresie, prowadzone są w książkach i ewidencji.

Po stwierdzeniu powyższych punktów sporządza się odpowiedni protokół, (w 2-ch egzemplarzach) który, po ogłoszeniu w Rozk. Dziennym, kieruje się do przynależnej Intendenty. Drugi egzemplarz protokołu zostaje w aktach Komisji Kasowej.

Protokół, stwierdzający prawidłową działalność Komisji Kasowej, pozostaje we właściwych aktach Intendenty, o ile zaś zawiera braki formalne, lub techniczne, Intendenta czyni stosowne zarządzenia, celem usunięcia tych braków na przyszłość.

W razie ujawnienia nadużyć Dowódca czyni natychmiast stosowne zarządzenia, a Intendenta wdraża niezwłocznie dochodzenie służbowe; protokół tegoż wraz z wnioskiem kieruje się do Prokuratorji Okręgowej i do M. S. Wojsk. Dep. Gosp.

II. Kontrola Intendencka (odbywa się co 6 miesięcy).

Szef Intendenty wyznacza Komisję, składającą się z jednego oficera Intendenta i jednego oficera, lub urzędnika wojskowego z oddziału kontroli, która to komisja przystępuje niezwłocznie do pracy kontrolnej we wskazanej jednostce gospodarczej.

Czynności Komisji Intendenckiej polegają przedewszystkiem na zbadaniu odnośnych protokółów kontroli miejscowej, na stwierdzeniu:

12. Czy prowadzone są odnośne księgi: inwentarzowa, mundurowa, oraz dziennik pobranych artykułów spożywczych, czy wszystkie przedmioty są do ksiąg tych wpisane, czy pozostałość w księgach odpowiada pozostałości w naturze i czy wszystkie pozycje przychodu i rozchodu są należycie udokumentowane.

13. Czy magazyny wojskowe znajdują się w lokalach zabezpieczonych od włamania i czy są należycie strzeżone.

14. Czy wszystkie przechowywane w magazynach produkty, materiały i t. d. są należycie ułożone, przechowywane i zabezpieczone.

15. Czy wszystkie rzeczy wojskowe, są zaopatrzone stemplem oddziału, w przeciwnym razie należy wydać na miejscu odpowiednie zarządzenia.

22. Czy, zapisane w księgach mundurowych i imiennej ewidencji mundurów wyekwipowanie, otrzymane przez żołnierzy, zgodne jest z rze-

czywistością, czy też n. p. zapisuje się do książek ekwipunek nowy, a wydaje się stary.

23. Czy wszyscy żołnierze w koszarach mają poduszki koce i czy nie przechowują pod siennikami brudnej bielizny, przedmiotów ekwipunku itp.

24. Czy przy oddziale znajdują się warsztaty: szewski, krawiecki itp., oraz jadalnia oficerska, lub inne zakłady gospodarcze prywatne, na jakich oparte zasadach, czy są konieczne, czy też należałoby je zwinąć, które i z jakiego powodu mianowicie.

Dnia 20. listopada 1919 r.

CXXXI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 97. Warszawa, dnia 27. grudnia 1919 r.

D. G. 84072.11196. 9. 12.

4138. ROZKAZ.

Rozdziałnik oficerskich butów amerykańskich.

L. p.	WYSZCZEGÓLNIENIE	Ilość	UWAGA
1	Intendentura Naczelnego Dow. .	7000	Nadto 2593 kocy ofic. dla ofic. frontowych
2	Urząd Wojsk. D. Gen. Poznań .	2500	
3	Intendentura O. Gen. Warszawa .	2500	
4	Intendentura O. Gen. Lwów . .	2500	
5	Intendentura O. Gen. Kraków .	1500	
6	Intendentura O. Gen. Lublin . .	1000	
7	Intendentura O. Gen. Kielce . .	800	
8	Intendentura O. Gen. Łódź . .	800	
9	Ministerstwo Spraw Wojsk. . .	1110	

Dnia 30. listopada 1919 r.

CXXXII.

Diennik Rozk. Wojsk. Nr. 97. Warszawa, dnia 27. grudnia 1919 r.

I. W.-T. 414. Kom. Ubior.

4139. ROZKAZ.

Przepis polowego ubioru W. P. 1919 r.

Zgodnie z decyzją Naczelnika Państwa zatwierdzam do ścisłego stosowania przepis ubioru polowego W. P. r. 1919; sposób i czas wprowadzenia nowego ubioru określają „przepisy przejściowe“, podane na końcu.

Przepis ubioru polowego W. P. r. 1919.

Ubiór oficerów, urzędników wojskowych, podoficerów i szeregowców wszelkich broni składa się: z kurtki, spodni, płaszcz, czapki, obuwia z owijaczami, względnie wysokich butów, oraz dodatków i oznak specjalnych.

UWAGA: w służbie bojowej wszystkie bronie noszą helm stalowy i do niego miękką furazerkę z sukna bez daszka.

§ 1. Kurtka.

A. Dla szeregowych:

Kurtka z sukna barwy polowej (szaro-brunatno-zielonej), podszyta na piersiach, plecach i rękawach podszewką z płótna szarego. Długość kurtki z tyłu taka, aby dół poły dotykał do płaszczyzny siedzenia przy postawie siedzącej. Długość pleców, jest, stosownie do wysokości człowieka, taka, aby dół stanu wypadał na 30 do 35 *cm* od dołu poły, kurtka przecięta w pasie i wpadająca w stan, poły zaś tworzą rozszerzającą się ku dołowi spódniczkę. Z tyłu pół rozcięcie, dochodzące do stanu. W tyle, w stanie, dla podtrzymania pasa wszystkie są dwie wielkie i mocne haftki w odległości około 25 *cm* jedna od drugiej. Haftki wpuszczone w szew i przyszyte do listewki 2 $\frac{1}{2}$ *cm* szerokości, podszytej od spodu, sięgającej do pachy. Długość ramion od 12 do 15 *cm*, Kurtka z przodu zapięta wprost piersi na 5 guzików średnicy 22 *mm* metalowych barwy ochronnej (oksydowanych) z herbem Państwa Polskiego przepisanego rysunku, przyszytych do prawego brzegu kurtki. Guzik 5-ty w stanie.

Kołnierz z sukna kurtki, stojąco-wykładany wysokości z tyłu 12 *cm* z przodu 10 *cm*, część wyłożona 6 *cm* Kołnierz zapinany na 2 haftki, podszyty suknem, w środku płótno. Na przedniej części kołnierza z każdej strony naszyta patka barwy broni, szerokości wyłożonej części kołnierza, długości 10 *cm*, wyciętana tylnem końcu w ząb. Na patce naszyty wężyk i, o ile jest to wskazane dalszym § przepisu dla danego oddziału, przymocowane go dło — wszystko z białego metalu oksydowane. Na lewym rogu wewnętrznym kołnierza przyszyta patka sukienka 3 $\frac{1}{2}$ *cm* szerokości, oraz na prawym rogu guzik z prasowanej skóry dla zapinania kołnierza podniesionego.

Rękawy ukośnie ścięte, zwężające się ku dołowi, u dołu średnio 14 *cm*, przyszyte na 10 *cm* w linii prostej od dolnego brzegu. Rozcięte na 12 *cm* od brzegu dolnego i zapinane na jeden guzik mundurowy.

Naramienniki z sukna kurtki szerokości 5 *cm* przy wszcniu, zwężające się ku górze do 3 $\frac{1}{2}$ *cm*, ścięte u góry i zapięte na guzik mundurowy, przyszyte do kurtki przy kołnierzu.

Kieszenie dwie na połach ukośnie zwrócone ku dołowi. Początek kieszeni na wysokości 2 *cm* poniżej stanu, w odległości 25 *cm* przeciętnie jedna od drugiej. Otwór kieszeni 18 *cm*. Nad otworem klapka 6 *cm* szerokości, zapinana na guzik mundurowy.

UWAGA: Dla szeregowych wszystkich rodzajów broni do robót oraz ćwiczeń, połączonych z brudzeniem ubioru, obowiązuje ubiór roboczy, złożony z obszernej bluzy drelichowej i takichże spodni, barwy szaraczkowej, wdziwanych na ubranie.

B. Dla oficerów.

Kurtka jak dla szeregowych z dodatkiem paska z sukna kurtki szerokości 5 *cm* naszytego w stanie tak, aby był przykryty pasem rzemiennym, gdy ten będzie włożony.

Kołnierz, rękawy i naramienniki — jak dla szeregowych.

Kieszenie cztery naszyte z zewnątrz na piersiach i z boku na połach, krojem angielskim: górne z fałdą przez środek, boczne zaś z miechem dokoła, zamknięte klapkami, zapiętymi na guzik mundurowy.

UWAGA 1. Kapelani wyłącznie tylko w polu i za pozwoleniem swojej zwierzchności mogą nosić czamarek do kolan z sukna kurtki oficerskiej, zapinaną na 5 guzików mundurowych wprost piersi, z tyłu w stanie 2 guziki, rozcięcie z tyłu dochodzi do stanu; kołnierz stojący z patkami z sukna czamary z wypustką fioletową, naramienniki jak u oficerów, kieszenie na połach z boku przecięte pionowo. W mieście obowiązuje kapelanów habit lub sutanna przy czapce oficerskiej.

UWAGA 2. Urzędnicy wojskowi naramienników i patki na kołnierzu nie mają.

UWAGA 3. Aptekarze i kapelmistrzowie noszą ubiór urzędników wojskowych.

§ 2. Spodnie.

(Dla oficerów i szeregowych).

Spodnie z sukna barwy kurtki, zwężone od kolan, obszerne w tyle ku tyłce, wysokie w stanie, aby mogły być noszone bez szelek, z dwoma paskami sukniennymi i kłamrami.

Z przodu spodni dwie kieszenie poprzeczne, nieco ukośne ku dołowi, zapinane na guzik. Spodnie dla pełniących służbę konno podszyte w kroku do kolan sukmem podwójnym (karwaszami).

UWAGA: Oficerowie mogą nosić spodnie krojem bryczesów, ponadto zaś poza frontem również spodnie z materiału kurtki długie na obuwie ze strzemiączkami. Nie wolno nosić długich spodni bez strzemiączek oraz wyniętych u dołu (z „mankietami“).

§ 3. Płaszcz.

(Dla oficerów i szeregowych).

Płaszcz z sukna grubego barwy kurtki podszyty na piersiach, plecach i rękawach podszewką płócienną szarą. Długość płaszcza dochodzi do 35 *cm* od ziemi, szerokość dolnego obwodu od 200 do 250 *cm*. Płaszcz zapięty z przodu na 6 guzików mundurowych, 5-ty guzik w stanie. Długość ramion od 15 do 18 *cm*. Na dolnych rogach płaszcza od wewnątrz guzik i patka z dziurką dla spinania pół z tyłu podczas marszu. Z tyłu dla podtrzymania pasa przy bocznych szwach pleców przyszyte dwie patki, każda szerokości 4 *cm*, długości 8 *cm*, zapinane na guzik mundurowy.

Kołnierz z sukna tegoż odcienia, co płaszcz, lecz nieco bardziej brązowej barwy, wykładany, zapinany na pętelkę ze skózanego sznurka, przyszytą pod lewym brzegiem kołnierza i baryłeczkę ze skóry prasowanej na takimże sznurku, przyszytą pod prawym brzegiem. Wyłożona część kołnierza z przodu 14 *cm*, z tyłu 10 *cm*. Na lewym rogu wewnętrznym kołnierza patka dla zapinania kołnierza podniesionego, na prawym zaś guzik — jak przy kołnierzu kurtki. Na przednich rogach kołnierza naszyte ukośnie barwy broni lub służby w postaci dwóch pasków obok siebie, każdy szerokości $\frac{1}{2}$ *cm*, długości 8 *cm*.

Rękawy szerokie, przy wszyciu — od 27 do 30 *cm*, u dołu 18 do 19 *cm* szerokości, długie, z wyłogami wykładanymi na 18 do 19 *cm*. Na spodniej części rękawa, w odległości 3 *cm* od dolnego brzegu przyszyta patka 4 *cm* szerokości, 9 *cm* długości, ścięta na końcu, zapięta na jeden

guzik mundurowy, przyszyty do rękawa. Przy szwie w odległości około 8 cm na górnej części rękawa przyszyty guzik tak, aby przy zapięciu nań paski, rękaw szczególnie przylegał do ręki.

Kieszenie dwie przecięte pionowo i zapinane na guzik mundurowy. Długość przecięcia 20 do 24 cm, pod przecięciem od spodu obszerna kieszeń (20×20 cm). Przecięcia umieszczone na takiej wysokości, aby przezeń łatwo było sięgać ręką i do kieszeni płaszcza i do kieszeni spodni.

Naramienniki — jak u kurtki.

- UWAGA 1. Dla pełniących służbę konno płaszcz rozcięty z tyłu do siedzenia i zapinany na 4 guziki mundurowe małe, średnicy 15 mm.
- UWAGA 2. Oficerowie poza frontem mogą nosić na płaszczu pasek z sukna płaszcza.
- UWAGA 3. Zamiast płaszcza lub na płaszczu mogą oficerowie nosić płaszcz od deszczu (nieprzemakalny), barwy połowej; na płaszczu od deszczu, ani oznak stopni, ani barw broni nie naszywa się.
- UWAGA 4. Na czas zimowy dozwolone jest podszywanie, lub podpinanie futra pod płaszcz, oraz przypinanie futranego kołnierza z dowolnego futra

§ 4. Czapka.

(Dla oficerów i szeregowych).

Czapka rogata z sukna barwy kurtki z takimże otokiem. Czapka zeszyta z czterech brytów, ostro wyciętych stykających się po środku dna. Szerokość każdego z nich 18-19 cm wysokość 5 cm, wysokość otoka 6 cm Szew otoka z przodu. Orzełek ciemno - oksydowany, wysokości od dołu tarczy do szczytu korony $5\frac{1}{2}$ cm; na tarczy wyłoczony numer pułku lub oddziału, u służb — inicjał.

Daszek ze skóry żółtej (nieczernionej), pochylony ku przodowi, szerokości po środku $6\frac{1}{2}$ cm, okuty na krawędzi blachą cynkową oksydowaną ciemno.

Podpinka ze skóry żółtej szerokości 2 cm zapinana na sprzążkę oksydowaną, przytwierdzona do dolnego brzegu otoka za pomocą dwóch guzików mundurowych małych (15 mm. średnicy).

- UWAGA 1. Dno czapki winno być sztywne, przedni i lewy róg podniesiony (usztywniony), prawy zaś osadzony na otok Sprzążka podpinki z prawej strony. Orzełek na czapce oficerskiej przypina się tak, aby tarcza przykrywała górny sznurek; na czapce szeregowych — tak, aby tarcza wypadła na środek otoka.
- UWAGA 2. Wszystkie wojska, używające w służbie hełmów stalowych, oraz lotnicy, mają prócz czapki, jeszcze furażerkę miękką z sukna kurtki bez żadnych wypustek, wysokości 13 cm, ze ściętymi rogami i odwinętymi z boków skrzydłami, wysokość 9 cm; na furażerce orzełka się nie przypina. Furażerkę mogą nosić wszyscy wojskowi przy robotach w stajniach, warsztatach, podczas spoczynku, w podróży w wagonie kolejowym i t. p.; nie wolno jej natomiast w żadnym wypadku nosić w mieście, na dworcach i wogóle poza linią bojową, koszarami, lotniskiem etc.
- UWAGA 3. Strzelcy Podhalańscy zachowują zamiast rogatywek dotychczasowy kapelusze.
- UWAGA 4. Urzędnicy wojskowi zamiast rogatywek mają nosić z tegoż sukna czapki okrągłe, wzoru angielskiego, z czarnym okutym daszkiem i czarno rzeźbienną podpinkę szerokości $1\frac{1}{2}$ cm Orzełek wzoru dotychczasowego.

§ 5. Obuwie.

Trzewiki czernione, lub nie, niezbyt wysokie o szerokich i niskich obcasach, sznurowane, z wszytą w rozcięciu klapką skórzaną, złożone w miech, dla zabezpieczenia od przedostawania się wody do wnętrza.

Owijacze barwy spodni, względnie dla oficerów, wojsk samochodowych i t. p. sztylpy ze skóry czernionej lub nie, dość szerokie w kostce, pokrywające górną część stopy, zapinane z boku na 3 sprzążki.

Dla pełniących służbę konno długie buty z ostrogami lub sztylpy, jak wyżej.

UWAGA: Poza szeregiem dozwolone jest używanie sztyłp dotychczasowego wzoru.

§ 6. Dodatki do ubioru.

A. Pas polowy.

Dla szeregowych (pas główny) rzemienno żółty szerokości $5\frac{1}{2}$ *cm*, zapinany z przodu na sprzążkę zwykłą ciemnooksydowaną o dwóch kółkach. Z lewej strony do dolnej krawędzi pasa przymocowane są w odległości 21 *cm* jedno od drugiego dwa kółka, do których przypina się za pomocą dwóch rzemieni szerokości 2 *cm* żabkę do noszenia bagnetu lub szabli; przy pełnieniu służby konno, żabkę wraz z rzemieniami odpina się od pasa i przypina się do siodła.

Dla oficerów takż jak dla szeregowych, ale z lewej strony wprost kótek u dolnej krawędzi przymocowane są do górnej krawędzi w odległości 24 *cm* jedno od drugiego, drugie dwa kółka do przypinania oficerskiego paska przez ramię, złożonego z 2-ch rzemieni $2\frac{1}{2}$ *cm* szerokości, spinanych wprost piersi na sprzążkę.

B. Rapcie.

(Dla oficerów i szeregowych).

Rzemienne żółte szer. $2\frac{1}{2}$ *cm*, z karabinkami do przypinania szabli. — na tej że szerokości rzemiennym pasku. Rapcie zawsze mają być noszone pod kurtką.

C. Sznury naramienne.

Dla generałów i oficerów sztabu generalnego na prawem ramieniu plecione z biało-metalowego oksydowanego sznura podwójne.

Dla adjutantów wszelkich dowództw na prawem ramieniu także, jak u generałów, lecz pojedyncze.

Dla żandarmerji na lewem ramieniu specjalnego rysunku pojedyncze; u oficerów z oksydowanego sznura metalowego, u szeregowych — z jasno żółtego wełnianego.

D. Sznurek do gwizdawki.

(Dla oficerów i szeregowych).

Według wzoru „przepisów“ 1917 r. — ale zawsze z szarych nici.

UWAGA: Sznurek do gwizdawki ma być przypinany do drugiego guzika kurtki. Nie wolno przymocowywać sznurka do naramiennika.

E. Ryngraf.

Przy pełnieniu służby oficerowie i szeregowi żandarmerji zakładają pod szyję ryngraf z białej (nieoksydowanej) blachy z wytłaczanym wypukłym orłem państwowym na środku. Długość ryngrafu 16 *cm*, szerokość po środku $4\frac{1}{2}$ *cm*.

F. Szalik.

Oficerowie i szeregowi pod kurtkę zakładają na szyję szalik z płótna szaro-zielonawego, podszyty białym perkalem, wysokości z przodu 5 *cm*, z tyłu 4 *cm*; z tyłu końce szalika przeciąga się jeden przez drugi na krzyż i zawiązuje z przodu pod językiem, bądź też przymocowuje się tasiemki do szelek; długość języka 8 *cm*, szerokość 14 *cm*.

UWAGA: Oficerowie mogą również nosić kołnierzyk biały, lub szary z białą krawędzią który, jednak, nie powinien wystawać po nad kołnierz kurtki więcej niż na 2 *mm*.

G. Nauszniki.

W zimie, podczas chłódów dozwolone jest w razie potrzeby noszenie pod czapką nauszników z materiału barwy kurtki, połączonych dwiema tasiemkami na wierzchu głowy i zapinanych pod brodą na guzik. Szerokość nauszniaka 10 *cm*, długość 22 do 24 *cm*.

§ 7. Odróżnianie broni i służb.

Mundur jest zasadniczo jednakowy dla całego wojska i wszystkich stopni (z wyjątkiem różnicy w kroju kieszeni, przy kurtce oficerów i szeregowych, spowodowanej różnicami warunków służbowych), bez jakichkolwiek wypustek i lampasów.

Poszczególne bronie różnią się barwą patki na kołnierzu; służby wypustką i odpowiednim godłem na patce; bronie i oddziały specjalne — godłem na lewym rękawie.

Patki naszywa się na kołnierzu kurtki z obu stron, tak, aby zakrywały przód kołnierza na całą szerokość jego wyłożonej części; długość całej patki 10 *cm*, tylna część wycięta w ząb i wzdłuż tego wycięcia u niektórych broni i służb naszyta jest barwna wypustka. Na patce oficerów, kapelanów, szeregowych, oraz u tych urzęd. wojskowych, którzy posiadają stopień oficera rezerwy, naszyta oznaka w kształcie wężyka, u generałów i oficerów z haftu wzoru dotychczasowego (pg. przepisów z r. 1917), u szeregowych z tasiemki 5 *mm* szerokości; i haft i tasiemka zawsze oksydowane ciemno.

Oprócz wężyka u służb, na patce umieszcza się godło haftowane lub wytłaczane, w każdym razie tak, jak i wężyki, z białego metalu — oksydowane. Godło umieszcza się w przednim rogu patki ukośnie, o ile kształt godła nie wymaga innego ustawienia. Oficerowie i szeregowi oddziałów specjalnych noszą godło haftowane (u oficerów) lub malowane farbą olejną (u szeregowych) na owalu z sukna barwy patki, naszytym na lewym rękawie na ramieniu.

N-ry pułków oraz oznaczanie rodzajów artylerji i saperów umieszczone są na naramiennikach kurtki i płaszcza.

Dla odróżnienia rodzaju broni na płaszczu naszyte są na rogach kołnierza — ukośnie dwie tasiemki szerokości $\frac{1}{8}$ *cm* każda długości 8 *cm*, dolna — barwy patki na kołnierzu, górna — barwy wypustki przy tej patce lub obie barwy patki, o ile patka na kurtce niema wypustki. Służby, oraz oddziały, mające godła na patce kołnierza, noszą również te godła na rogach kołnierza płaszcza, przytwierdzone ukośnie. Dotyczy to również orzełka u generałów i oficerów Sztabu Generalnego.

Dobosze, trębacze i muzykanci na obu rękawach kurtki i płaszcza, na ramieniu, mają naszyty z szarej taśmy wełnianej $1\frac{1}{2}$ *cm* szerokości kąt prosty wierzchołkiem do góry, o długości boków 6 *cm*.

Barwy patek i wypustek, oraz godła są następujące:

Rodzaj broni lub służby	Barwa patki na kołnierzu kurtki	Wypustka przy patce	Godło na patce	Na naramienniku	Na lewym rękawie
I. Generałowie	ciemno-granatowa (aksamitna)	karmazynowa	Orzełek bez tarczy srebr. oks.*)		
II. Sztab Generalny	ciemno-granatowa (aksamitna)	karmazynowa	Orzełek bez tarczy srebr. oksyd.		

*) Uwaga: Generałowie korpusu Sądowniczego, generałowie intencji, lekarze i topografowie, zamiast orzełka, noszą godło swojej służby.

Rodzaj broni lub służby	Barwa patki na kołnierzu kurtki	Wypustka przy patce	Godło na patce	Na naramienniku	Na lewym rękawie
III. Piechota: (Strzelcy)	granatowa	zółta	—	Nr. pułku	—
1. Strzelcy Podhal.	granatowa	zółta	godło	Nr. pułku	—
2. Kompanje techn. przy pułku piech.	granatowa	zółta	—	Nr. pułku	godło
3. Komp. szturm.	granatowa	zółta	—	Nr. pułku	„
4. Kom. kar. masz.	granatowa	zółta	—	Nr. pułku	„
5. Plut. telefoniczne	granatowa	zółta	—	Nr. pułku	„
IV. Jazda:					
1. Ułani	karmazynowa	—	—	Nr. pułku	—
2. Szwoleżery	karmazynowa	biała	—	„	—
3. Strzelcy konni	karmazynowa	ciemno-zielona	—	„	—
4. Jazda tatarska	karmazynowa	jasno-niebieska	godło	„	—
5. Szwadron techn.	barwy rodzaju jazdy		—	„	godło
6. Szwad. karab. m.	barwy rodzaju jazdy		—	„	„
8. Plut. telefonicz.	barwy rodzaju jazdy		—	„	„
V. Artylerja:					
1. Art. lekka pol.	ciemno-zielona (u ofic. aksamitna)	czarna	—	Nr. pułku	—
2. Art. ciężka	ciemno-zielona (u ofic. aksamitna)	czarna	—	Nr. pułku i lit. „C“	—
3. Art. konna	ciemno-zielona (u ofic. aksamitna)	karmazynowa	—	Nr. pułku i lit. „K“	—
4. Ciężk. miot. min.	ciemno-zielona (u ofic. aksamitna)	czarna	—	Nr. oddz.	godło
5. Czołgi	ciemno-zielona (u ofic. aksamitna)	czarna	—	„	„
6. Ofic. chemicy	barwa broni		—	—	„
VI. Wojska tech.					
1. Inżyn. wojskowy	czarna (u ofic. aksamitna)	ponsowa	—	Nr. oddz.	—
2. Saperzy	czarna (u ofic. aksamitna)	ponsowa	—	„	—
3. Bataljony masz.	czarna (u ofic. aksamitna)	ponsowa	—	Nr. oddz. i lit. „M“	—
4. Bataljony most.	czarna (u ofic. aksamitna)	ponsowa	—	Nr. oddz. i lit. „MS“	—
5. Wojska łączności					
a) Radjotelegraf	czarna (u ofic. aksamitna)	jasno-niebieska	—	Nr. oddz.	godło
b) Telegrafy	czarna (u ofic. aksamitna)	jasno-niebieska	—	„	„
c) Telefony	czarna (u ofic. aksamitna)	jasno-niebieska	—	„	„

Rodzaj broni lub służby	Barwa patki na kołnierzu kurtki	Wypustka przy patce	Godło na patce	Na naramienniku	Na lewym rękawie
7. Wojska samoch.	czarna (u ofic. aksamitna)	żółta	—	Nr. oddz.	godło
a) Samoch panc.	czarna (u ofic. aksamitna)	żółta	—	"	"
8. Wojska kolejow.	czarna (u ofic. aksamitna)	—	—	"	"
a) Pociągi panc.	czarna (u ofic. aksamitna)	—	—	"	"
VII. Wojska lotn.	żółta	—	—	"	"
VIII. Straż gran.	jasno-zielona	biała	—	"	"
IX. Żandarmerja	ponsowa (jaskrawo-jasna)	żółta	—	"	sznury żółte
X. Wojska tabor.	czekolad-bronzo.	jasno-niebieska	—	"	—
XI. Lekarze	ciemno-wiśniowa aksamit	granatowa	godło	—	—
XIa. Lekarze wet.	barwy kurtki	oliwkowa	"	—	—
XII. Korpus sąd.	barwy kurtki	czarna (aksamit.)	"	—	—
XIII. Topografowie i Geodeci	barwy kurtki	ponsowa	"	—	—
XIV. Intendentura	barwy kurtki	jasno-niebieska	"	—	—
XV. Prowiantura	barwy kurtki	jasno-niebieska	"	—	—
XVI. Oficer rach.	barwy kurtki	jasno-niebieska	"	—	—
XVII. Oficer kanc.	barwy kurtki	jasno-niebieska	"	—	—
XVIII. Duchowieńst.	barwy kurtki	fioletowa	"	—	—
Szkoły wojsk.					
1. Podoficerska	barwa broni		"	—	—
2. Podchorążych	barwa broni		"	—	—
3. Politech. wojsk.	barwa broni		"	—	—

§ 8. Oznaki stopni wojskowych:

(Dystynkcje).

Oznaki stopni generałów i oficerów umieszczone są na obu rękawach i naramiennikach kurtki i płaszczu, oraz na czapce, oznaki stopni urzędników wojskowych na rękawach i kołnierzu kurtki i płaszczu, oraz na czapce, podoficerów — na rękawach i naramiennikach kurtki i płaszczu. Ponadto generałowie noszą lampasy.

UWAGA: Oznaki winny być zarówno na kurtce, jak i na płaszczu.

A. Oznaki oficerskie:

1. Generałowie mają:

a) wyłogi obu rękawów wzdłuż górnej krawędzi obramowane dookoła taśmą białą-metalową oksydowaną szerokości $1\frac{1}{2}$ cm, naszytą zygzakowato (załamami); wysokość załamów (zygzaków) $2\frac{1}{2}$ cm na wyłogu tuż pod taśmą u generała-podporucznika

Gwiazdki i taśmy na rękawach zniesione 61 — 4 — 20

jedna gwiazdka haftowana oksydowanymi nićmi lub wytłaczana, pięć-promienna o ostrych promieniach i długości od środka gwiazdy 18 mm, u generała porucznika — dwie także gwiazdy, u generała broni — trzy.

b) na naramiennikach w odległości 1 cm od wszycia, w poprzek naramiennika, naszyta także taśma i w ten sam sposób, jak na rękawach; na środku naramiennika wzdłuż u generała-podporucznika jedna gwiazdka haftowana lub wytłaczana tegoż kształtu i barwy, jak na rękawach, lecz mniejsza (długość promienia od środka 1 cm), u generała-porucznika dwie także gwiazdki, u generała broni — trzy.

UWAGA: Przy wytłaczanych gwiazdkach winny być na końcach promieni oczka, do przyszycia gwiazdki, żeby się końce nie czepiały i nie odrywały.

c) na czapce wzdłuż szwów wierzchu na krzyż od otoka z jednej strony do otoka z drugiej i wzdłuż górnej krawędzi otoka dokoła, naszyty 1 płaski sznurek 5 mm szerokości, srebrny oksydowany. Na otoku poniżej w odległości 2 mm od sznurka naszyta także taśma i w ten sam sposób, jak na rękawach. Z przodu pod orzełkiem u generała-podporucznika jedna także gwiazdka jak na naramiennikach, u generała-porucznika — dwie obok siebie, u generała broni — trzy, również w jednym szeregu obok siebie.

d) na spodniach lampas podwójny z sukna granatowego szer. po $3\frac{1}{2}$ cm z taką wypustką w środku.

2. Oficerowie wyżsi (sztabowi) mają:

Na rękawach i naramiennikach kurtki i płaszcza tam, gdzie u generałów naszyta taśma załamami, naszyte równolegle prosto w odległości $\frac{1}{3}$ cm jeden od drugiego dwa płaskie sznureczki srebrne oksydowane szer. 5 mm. Na wierzchu czapki takiż sznurek i w ten sam sposób naszyty jak u generałów z tą różnicą, że dokoła otoka naszyte dwa sznurki w odległości $\frac{1}{2}$ cm jeden od drugiego. Na rękawach, naramiennikach i czapce gwiazdki także i w ten sam sposób naszyte, jak u generałów. U majora — jedna gwiazdka, u podpułkownika — dwie, u pułkownika — trzy.

Gwiazdki na rękawach zniesione 61 — 4 — 20

3. Oficerowie niżsi mają:

Na rękawach i naramiennikach gwiazdki tej wielkości, kształtu i układu, jak u oficerów wyższych, ale bez żadnego galonika. Na czapce na szwach wierzchu pojedynczy sznurek, taki jak u wyższych oficerów. Na górnej krawędzi otoka dokoła, jeden takiż sznurek. Z przodu otoka gwiazdki także, jak u wyższych oficerów. Na rękawach, naramiennikach i czapce u podporucznika — jedna gwiazdka, u porucznika — dwie, u kapitana (rotmistrza) — trzy.

Gwiazdki na rękawach zniesione 61 — 4 — 20

UWAGA 1: Jednocześnie z niniejszym znosi się oficerska kokardka („słońce”) na czapce.

UWAGA 2: Kapelani wojskowi noszą oznaki: kapelan pułku i szpitala — kapłan, proboszcz dywizji — majora, dziekan frontu — podpułkownika, dziekan Generalny — pułkownika.

B. Oznaki stopni urzędników wojskowych.

Urzędnicy wojskowi na ogół noszą także oznaki jak oficerowie stopnia, odpowiadającego randze urzędnika, zgodnie z p. 6 Rozkazu 476. Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 13 b. r. z tą jednak różnicą, że zamiast gwiazdek mają rozetki kwadratowe, że zamiast na naramiennikach, których urzędnicy nie

mają, odpowiednie rozetki umieszczone są na kołnierzu, oraz że na czapce sznurki oksydowane są naszyte tylko dokoła górnej krawędzi otoka — u niższych urzędników, jeden, u wyższych — dwa; urzędnicy kl. VIII, VII, VI i V mają galoniki, odpowiadające galonikom na naramiennikach sztabowych oficerów, naszyte w poprzek kołnierza w odległości 5 *cm* od przedniej krawędzi, urzędnicy kl. IV i wyżej — w ten sam sposób mają naszyte taśmy, odpowiadające taśmie na naramiennikach generałów. Na płaszczu galoniki i taśmę naszywa się na kołnierzu tak, jak u oficerów naszyte są barwy broni. Urzędnicy, którym przysługuje jedna gwiazdka, mają ją umieszczoną w przednim rogu kołnierza — drugą przytwierdza się wyżej obok przedniej krawędzi kołnierza, — trzecią przy dolnej krawędzi w tej samej odległości, jak drugą.

Na czapce urzędnicy niższych rang od XI do IX włącznie mają wzdłuż górnej krawędzi otoka naszyty dokoła sznurek oksydowany taki, jak u oficerów niższych, pod nim rozetki i urzędnicy wyższych rang od VIII do V włącznie — dwa także sznureczki w odległości $\frac{1}{2}$ *cm* jeden od drugiego i pod nim orzetki; urzędnicy od IV rangi i wyżej — jeden sznureczek i taśma, jak u generałów, oraz rozetki.

C. Oznaki stopni podoficerskich.

Podoficerowie mają oznaki stopni tylko na wyłogach rękawów i naramiennikach kurtki i płaszcza w postaci tasemek wełnianych $\frac{1}{2}$ *cm* szerokości (wyjątkowo sierżant sztabowy ma taśmę szerokości 1 *cm*), podchorąży zaś tasiecmeczkę metalową, oksydowaną, szerokości $\frac{1}{2}$ *cm*. Podoficerowie na czapce żadnych oznak nie noszą.

Galony i tasienki na rękawach zmienione 61 — 4 — 20

1. Podchorąży ma:

- a) Wyłogi rękawów kurtki i płaszcza wzdłuż górnej krawędzi oszyte galonikiem biało-metalowym oksydowanym, szerokości $\frac{1}{2}$ *cm* i niżej na wyłogu na przodzie rękawa z tegoż galonika naszyty kąt prosty, wierzchołkiem do góry, o długości boków 4 *cm* tak, aby wierzchołek kąta znalazł się w odległości 1 *cm* od galonika, naszytego na krawędzi wyłoga
- b) Na naramiennikach kurtki i płaszcza także galonik naszyty przez środek wzdłuż całego naramiennika.

2. Sierżant (wachmistrz) sztabowy ma:

- a) Wyłogi rękawów kurtki i płaszcza oszyte dokoła, jak u podchorążych, ale taśmą wełnianą barwy karmazynowej, szerokości 1 *cm*. Niżej na przodzie wyłogu z tasienki tejże barwy, ale szerokości $\frac{1}{2}$ *cm* naszyte dwa kąty takiego kształtu i wielkości, jak u podchorążych, jeden wewnątrz drugiego, w odległości 1 *cm*.
- b) Naramienniki kurtki i płaszcza oszyte dokoła wzdłuż wolnej krawędzi także taśmą, jak wyłogi rękawów.

3. Sierżant (wachmistrz) ma:

- a) Wyłogi rękawów kurtki i płaszcza oszyte dokoła wzdłuż górnej krawędzi tasiemką wełnianą karmazynową, ale szerokości $\frac{1}{2}$ *cm*. Z takiej też tasienki karmazynowej na wyłogu niżej naszyty jeden kąt tego kształtu, wielkości i w ten sam sposób, jak u podchorążych.
- b) Na naramiennikach kurtki i płaszcza z tasienki wełnianej karmazynowej szerokości $\frac{1}{2}$ *cm* naszyte w poprzek nara-

miennika przeciętnie w połowie jego długości trzy paski w odległości 1 *cm* jeden od drugiego, oprócz tego cały naramiennik oszyty wzdłuż wolnej krawędzi takąż tasiemką.

4. **Plutonowy ma:**

- a) Na wyłogach rękawów kurtki i płaszcza na przodzie trzy paski długości 6 *cm*, naszyte równolegle w odległości 1 *cm* jeden od drugiego z tasiemki wełnianej karmazynowej szerokości $\frac{1}{2}$ *cm*. Górny pasek w odległości 1 *cm* od górnej krawędzi wyłogu i równoległy do niej.
- b) Na naramiennikach kurtki i płaszcza także trzy paski poprzeczne, jak u sierżanta, ale bez oszycia dokoła.

5. **Kapral ma:**

Na wyłogach rękawów i na naramiennikach kurtki i płaszcza także paski, jak plutonowy, ale po dwa paski.

6. **Starszy szeregowiec ma:**

Na wyłogach rękawów i na naramiennikach kurtki i płaszcza także paski, jak kapral, ale po jednym pasku.

UWAGA: Jednocześnie z tem znosi się „oznakę inteligencji“ w ubiorze polowym Wojsk Polskich.

§ 9. Temblak.

Temblak oficerski z taśmy srebrnej szerokości 24 *mm*, długości (złożonej podwójnie) — 48 *cm*. Wzdłuż taśmy w odległości 6 *mm* od brzegów dwa karmazynowe prążki 1 *mm* szerokości. Obsada chwasta płaska o 4 *mm* szersza od taśmy; chwast srebrny na trzonie z nici karmazynowych, z dwóch warstw frendzli, długości $4\frac{1}{2}$ *cm*, z których wewnętrzna dołem spięta, zewnętrzna zaś — rozpuszczona.

Temblak urzędników wojskowych z taśmy srebrnej szerokości 22 *mm* długości (złożonej podwójnie) 35 *cm*. Wzdłuż taśmy w odległości 5 *mm* od brzegów dwa karmazynowe prążki szerokości 1 *mm*. Chwast srebrny, na trzonie karmazynowym, z dwóch warstw frendzli, długości 4 *cm*, z których wewnętrzna dołem spięta, zewnętrzna — rozpuszczona. Obsada chwastu okrągła, cienka, rozszerza się u dołu.

Temblak szeregowych cały z rzemienia złotego, kształtu temblaka oficerskiego, ale rzemień szerokości 22 *mm* i długości (złożony podwójnie) 35 *cm*.

Przepisy dotyczące noszenia ubioru polowego w poszczególnych wypadkach.

Aż do czasu wprowadzenia ubioru wielkiego (służbowego), względnie paradnego, ubiór polowy może być stosowany, jako ubiór bojowy, garnizonowy, służbowy, salonowy i codzienny.

I. **Ubiór bojowy** stosuje się: na terenie operacyjnym; — na manewrach; — na specjalny rozkaz.

II. **Garnizonowy**: w szeregach: a) na paradach, b) na rewjach, c) na przeglądach, d) na wartach honorowych; — przy pełnieniu służby garnizonowej; — na specjalny rozkaz.

III. **Służbowy**: przy meldowaniu się; przy obecności na paradach, rewjach, przeglądach i t. p.; na musztrach i ćwiczeniach; przy reprezentacjach; wizytach oficjalnych; pogrzebach i mszach żałobnych (krepa na lewym rękawie); na specjalny rozkaz.

IV. Salonowy (we wszystkich wypadkach może być zastąpiony przez strój służbowy): na wizytach; obiadach i wieczorach proszonych; (czapkę i broń zostawia się w przedpokoju); balach i rautach (szablę do tańca odpina się); gdy formy towarzyskie tego wymagają.

V. Codzienny: we wszystkich wypadkach życia codziennego; podczas zajęć biurowych, gdy nie jest wskazany strój inny. Krepa żałobna przy żałobie osobistej może być noszona tylko za pozwoleniem dowództwa.

Opis poszczególnych rodzajów ubioru.

A. Dla oficerów.

I. Bojowy:

Uwagi:

1) kurtka	
2) sznury naramienne (adjutanckie)	komu się należą; (nie obowiązują)
3) spodnie krótkie	
4) trzewiki sznurowane	w piechocie
5) owijacze	
6) sztylpy, względnie buty długie	obowiązują w odpowiednich rodzajach broni i poszczególnych oficerów, pełniących służbę konno, dozwolone są wszystkim oficerom, dla wszystkich pełniących służbę konno
7) ostrogi przypinane lub przybijane	na kurtce
8) oficerski pas polowy	na pasie polowym
9) żabka do noszenia szabli	
10) oficerski pasek przez ramię	w rodzajach broni, uzbrojonych w szablę, obowiązuje szabla: u pełniących służbę konno, na żabce przypiętej do siodła. (W polu pochwa szabli czerniona lub w futerale).
11) szabla, względnie bagniet	w polu może być rzemienny, na pasie polowym, — dowolnie z prawej lub lewej strony
12) temblak oficerski	w lewej kieszeni na piersi na sznurku, przyczepionym do drugiego guzika kurtki
13) rewolwer i lornetka w futerałach, oraz torba polowa	w myśl rozkazu dowództwa (w szeregach podpinka zawsze pod brodę) na marszu i odpoczynku zamiast hełmu
14) gwizdawka	w polu nie obowiązują
15) hełm, względnie czapka	w myśl rozkazu zwinięty, narzucony lub w rękawy; na rozkaz ryszntunek na płaszczu
16) furazerka	nie obowiązują; może być na płaszczu polowym; (na przeglądach nie dozwolony).
17) rękawiczki brązowe	
18) płaszcz polowy	
19) płaszcz od deszczu	
- U W A G A: Dowództwom oddziałów samodzielnych przysługuje prawo wydawania zarządzeń co do noszenia ryszntunku i ubioru zależnie od warunków bojowych.

II. Garnizonowy:

1) kurtka	
2) sznury naramienne (adjutanckie)	komu się należą
3) spodnie krótkie	
4) trzewiki sznurowane	

- 5) owijacze
- 6) sztylpy, względnie buty długie
- 7) ostrogi przypinane lub przybijane
- 8) oficerski pas polowy
- 9) żabka do noszenia szabli wzgl. bagnetu
- 10) oficerski pasek przez ramię
- 11) szabla (pochwa czerniona lub błyszcząca)
- 12) temblak oficerski
- 13) rewolwer w futerale
- 14) hełm, względnie czapka
- 15) rękawiczki brązowe
- 16) płaszcz polowy

17) krepa żałobna

III. S t u ż b o w y :

- 1) kurtka
- 2) sznury naramienne (adjutanckie)
- 3) spodnie krótkie
- 4) trzewiki sznurowane
- 5) owijacze
- 6) sztylpy względnie, buty długie
- 7) ostrogi przypinane lub przybijane
- 8) oficerski pas polowy
- 9) szabla (pochwa czerniona lub błyszcząca)
- 10) temblak oficerski
- 11) czapka
- 12) rękawiczki brązowe
- 13) płaszcz polowy

14) krepa żałobna

U W A G A : Obecni na paradach, rękawach, przeglądach i t. p., jeśli oddziały wojsk mają ryszunek na płaszczu, wkładają pas polowy na płaszcz.

IV. S a l o n o w y :

- 1) kurtka
- 2) sznury naramienne (adjutanckie)
- 3) spodnie długie ze strzemiączkami
- 4) trzewiki sznurowane lub gładkie
- 5) ostrogi przybijane
- 6) rapcie
- 7) szabla (pochwa czerniona lub błyszcząca)

w piechocie
wszystkim, komu się należą ostrogi;
komu się należą, oraz pełniącym
służbę konno
na kurtce
na pasie polowym; u konnych przy-
pięta do siodła

na żabce

na pasie polowym z prawej strony
w myśl rozkazu dowództwa (w sze-
regach zawsze podpinka pod brodę

w myśl rozkazu: zwinięty, narzuc-
ony, w rękawy lub bez płaszcza; na
rozkaz ryszunek na płaszczu. W
szeregach koźnierza futrzanego no-
sić nie wolno.
w myśl rozkazu.

komu się należą

w piechocie
dla wszystkich komu się należą
ostrogi: dozwolone są wszystkim
oficerom
komu się należą

na kurtce
na żabce, lub rapciach pod mundu-
rem, przy rapciach żabki się nie nosi

w rękawy, lub bez płaszcza do-
wolnie, dozwolony pas z tego sa-
mego materiału
w razie potrzeby

komu się należą

dowolne
komu się należą
pod mundurem

- 8) czapka
- 9) rękawiczki skórzane brązowe, przy tańcach dozwolone są białe

V. Codzienny:

1) kurtka 2) sznury naramienne (adżutantkie) 3) spodnie długie ze strzemiączkami, lub krótkie 4) trzewiki sznurowane, względnie gładkie 5) owijacze 6) sztylpy, względnie buty długie 7) ostrogi przypinane lub przybijane 8) oficerski pas połowy 9) rapcie, względnie żabka do szabli lub bagnetu 10) szabla, względnie bagnet (pochwa czerniona lub błyszcząca) 11) temblak oficerski 12) czapka 13) furażerka 14) rękawiczki brązowe 15) płaszcz połowy 16) płaszcz od deszczu	komu się należą; nie obowiązują dowolnie dozwolone są wszystkim oficerom dozwolone są wszystkim oficerom obowiązują, komu się należą, (przy owijaczach tylko przybijane, lub też wolno ostróg nie mieć wcale) nie obowiązują rapcie pod mundurem, względnie żabka na pasie połowym szabla na rapciach, lub na żabce; przy rapciach żabki się nie nosi dozwolona tylko w podróży w wagonach kolejowych nie obowiązują w rękawy lub bez płaszcza, dowolnie; dozwolony pas z tego samego materiału, przy noszeniu bagnetu pas połowy obowiązkowo na płaszczu na kurtce, względnie na płaszczu połowym, włożonym w rękawy

B. Dla szeregowych.

A mianowicie: 1) sierżantów sztabowych (wachmistrzów sztabowych), 2) podchorążych, 3) sierżantów linjowych (wachmistrzów linjowych), 4) plutonowych, 5) kaprali, 6) starszych szeregowców, 7) szeregowców.

I. Bojowy:

- 1) kurtka i spodnie
- 2) rysztnunek na mundurze
- 3) hełm, względnie czapka (w myśl rozkazu)
- 4) furażerka w marszu i podczas odpoczynku
- 5) płaszcz w myśl rozkazu zwinięty lub narzucony na specjalny rozkaz)

Uwagi:

II. Garnizonowy:

jak bojowy, lecz bez plecaków i chlebaków

o umundurowaniu.

III. Służbowy:

1) kurtka i spodnie	
2) ostrogi przypinane	komu się należą
3) pas główny z żabką do szabli
lub bagnetu	przy płaszczu włożonym w rękawy
zawsze na płaszczu
4) szabla, względnie bagnet	zależnie od rodzaju broni (do czasu
wprowadzenia żabki przepisowej,
szabla, komu się należy, na rapciach
5) czapka	
6) płaszcz polowy	w rękawy lub bez płaszczu w myśli
rozkazu

IV. Codzienny:

Jak służbowy, lecz płaszcz dowolnie- w rękawy lub bez płaszczu.
Furażerka przy ćwiczeniach gimnastycznych, oraz robotach w koszarach, stajniach, warsztatach i t. p. — w podróży dozwolona tylko w wagonie kolejowym.

Uwagi ogólne.

Sznury naramienne należą do munduru: 1) generałów, 2) oficerów sztabu generalnego, 3) adiutantów i 4) żandarmerji (na lewym ramieniu).

Ostrogi należą do munduru: 1) kawalerji, 2) artylerji, 3) generałów, 4) oficerów sztabu generalnego, 5) oficerów wyższych (sztabowych), 6) dowódców kompanji, 7) oficerów, którym się należy zgodnie z etatem koń wierzchowy.

Oficerski pasek przez ramię dozwolony przy obciążeniu pasa polowego. Wkłada się przez prawe ramię pod naramiennik.

Rękojeść szabli podpiętej może być noszona pod mundurem; podpięta i na żabce — może być przesunięta przez przecięcie kieszeni płaszczu, włożonego w rękawy.

Krepa żałobna winna być noszona na lewym rękawie ponad łokciem.

Czapka winna być noszona na prawe ucho i nie zsuwana na tył głowy.

Przepisy ogólne.

1. Nie wolno nosić nieprzepisowych lub barwnych sznurów, galonów, wypustek, pasów i innych jakichkolwiek dodatków, iub też zakładać sznury w sposób nieprzepisany.

2. Na ulicy i w miejscach publicznych nie wolno rąk trzymać w kieszeniach spodni.

3. Przy długich spodniach nie wolno nosić półbutczków.

4. W miejscach publicznych i na ulicy obowiązuje noszenie broni białej; wolno ją odpiąć w restauracji i cukierni.

5. O ile szabla jest na rapciach, nie wolno jej nosić pod pachą, iub lub włożyć po ziemi; należy trzymać ją w ręku, względnie mieć podpiętą.

6. Czapki dla ukłonu nie zdejmuje się; natomiast w lokalach publicznych czapkę należy zdejmować.

7. Nie wolno przypinać na czapce liter, numerów, znaków, wogóle żadnych ozdób nie objętych „przepisem“.

8. Zwyczaj majenia czapek zielenią, jako obcy, znosi się.

9. Rękawiczki przy podawaniu ręki nie zdejmuje się.

10. W mieście nie wolno nosić płaszczu, względnie futra narzuconego na ramiona. (Jedynie na wyraźny rozkaz może być w ten sposób zarzucony płaszcz, ale tylko w szeregach i zawsze spięty pod szyją na baryłkę).

11. Nie wolno nosić w mieście szpicrut, lasek i t. p.
12. Krepę żałobną przy żałobie osobistej wolno nosić za służbą za pozwoleniem dowództwa.

Przepisy przejściowe.

1. Przepis „Ubioru Polowego W. P. r. 1919“ wchodzi w życie z dniem 1. listopada 1919 r. W myśl powyższego od tej chwili wolno oficerom i urzędnikom wojskowym sprawiać sobie czapki, kurtki, spodnie i płaszcze nowego wzoru.

2. Całkowite przemundurowanie wojska będzie zakończone do dnia 1. lipca 1921 r.

3. W dniu 1. lutego 1920 r. winni oficerowie i urzędnicy wojskowi — wszyscy w jednym dniu, — włożyć nowe oznaki stopni wojskowych, choćby na dawnych mundurach.

4. Aż do dnia powyższego, oznaki stopni winny być dotychczasowe, choćby przypięte na naramiennikach nowego ubioru.

5. Najdalej w dniu 1-go lutego 1920 r. wszyscy oficerowie i urzędnicy wojsk. winni mieć czapki nowego ubioru.

6. Donaszanie dotychczasowych kurtek i spodni, oraz spodni czarnych i granatowych dozwolone jest do dnia 31 grudnia 1920 r. włącznie.

7. Należy unikać w noszeniu łączenia ze sobą części ubioru dotychczasowego z nowym, z wyjątkiem nowej czapki, która będzie noszona i przy dotychczasowym ubiorze, oraz płaszcza dotychczasowego, który może być donaszane i przy nowym ubiorze.

8. Donaszanie dotychczasowych płaszczy dozwolone jest do dnia 30. czerwca 1921 r.

9. Donaszanie dotychczasowych kożuszków wojskowych i futrzanych bekiesz dozwolone jest w ciągu trzech zim t. j. do wiosny 1922 r.

10. W dniu 1-go lipca 1920 r., każdy oficer obowiązany jest mieć całkowicie komplet nowego ubioru z wyjątkiem płaszcza.

11. Aż do czasu wprowadzenia ubioru wielkiego, względnie paradnego, bezwzględnie nie wolno nosić lub donaszać mundurów barwnych (granatowych), oraz żadnych ozdób ubioru paradnego, jako to kordonów. (etyszkietów), pasów srebrnych lub barwnych, rabatów i t. p.

12. Jakikolwiek, choćby drobne odstępstwo od przepisu, względnie uzupełnienia na własną rękę i zmiany nawet w szczegółach, będą karane z całą bezwzględnością. Wszyscy dowódcy będą osobiście odpowiedzialni za najściślejsze przestrzeganie przez ich podkomendnych niniejszych przepisów ubioru.

Tablice rysunkowe w załączniku.

Dnia 1 listopada 1919 r.

(—) J. Leśniewski, generał-porucznik, Min. Spr. Wojsk.

CXXXIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 97. Warszawa, dnia 27. grudnia 1919 r.

Tymczasowy wojskowy regulamin więzienny.

(Wyjątki.)

ROZDZIAŁ II.

F. Przepisy dotyczące odzieży i postania dla więźniów (odbywających areszt) i osób pozostających pod śledztwem.

§ 28.

W Więzieniu śledczym mogą osoby pod śledztwem i skazani na areszt oficerowie i urzędnicy wojskowi nosić swoje własne ubranie i bieliznę.

Podoficerowie i szeregowcy odbywający karę aresztu lub Więzienia, wzgl. pozostający w areszcie śledczym, zatrzymują swój mundur wojskowy, w którym oddani zostali do Więzienia.

W Więzieniu karnym obowiązani są wszyscy więźniowie nosić odzież i bieliznę więzienną.

Odzież ta i bielizna składa się z reguły: z kaftana o stojącym kołnierzu, jednej pary spodni, czapki, pary kalesonów, koszuli, pary trzewików i filcowych chodaków, jednej chustki na szyję i jednej pary skarpet wełnianych lub onuczek.

Zwierzchnia odzież: kaftany, spodnie i kamizelki mają być sporządzone na lato z niebielonego drelichu, a na inne pory roku z szarej haliny. Każdemu więźniowi należy nadto dostarczyć ręcznika oraz chustki do nosa.

Więźniowie zajęci stale pracą fizyczną, powodującą zabrudzenia lub specjalne zużycie ubrania, otrzymują nadto fartuchy, tudzież bluzę i spodnie z drelichu.

Jako zewnętrzną oznakę otrzymują więźniowie (odbywający areszt) nieobowiązani do noszenia odzieży więziennej, czapkę aresztańską, sporządzoną z szarej haliny o kroju czapki wojskowej szeregowca (z dwoma rogami).

Wojskowi odbywający karę w aresztach połowych i pułkowych zatrzymują swój mundur wojskowy.

§ 29

Wojskowi pozostający w areszcie śledczym tudzież skazani na areszt, zatrzymują pościel, jaka im się należała przed ich zaaresztowaniem. Natomiast więźniowie otrzymują jako pościel, siennik i poduszkę wypełnioną słomą, dwa prześcieradła, a na zimę jeden koc.

Nadto wolno osobom pozostającym w areszcie śledczym używać własnej pościeli.

Jeżeli areszt lub więzienie zostało obostrzone twardem łóżem, otrzymują więźniowie (odbywający areszt) w czasie wykonania tego obostrzenia przepisaną pościel z wyjątkiem siennika i poduszki. Do wykonania obostrzenia twardem łóżem jako kary dyscyplinarnej, zabiera się skazańcowi jedynie siennik.

Sienniki i poduszki należy co trzy miesiące napępiać świeżą słomą. Prześcieradła winno się zmieniać co tydzień. Chustkę do nosa dwa razy na tydzień.

Więźniom, odbywającym areszt i osobom pozostającym pod śledztwem, którzy noszą własną bieliznę, jak również tym, którzy używają własnej pościeli, wolno zezwolić także na częstsze zmiany bielizny i pościeli, jeżeli pokrywają kosztą prania z własnych funduszów.

ROZDZIAŁ III.

J. Przepisy dotyczące zarządzeń sanitarnych. Obchodzenie się z chorymi więźniami (odbywającymi areszt) i osobami pozostającymi w areszcie śledczym.

§ 33.

Szczególną uwagę należy zwrócić na stosunki zdrowotnie Więźnienia. W tym celu musi stałe panować we wszystkich pomieszczeniach więziennych najściślejszy porządek i czystość. W tym celu należy: raz na tydzień szorować wszystkie pomieszczenia, cele, sale pracy i sypialnie; usuwać jaknajprędzej uszkodzenia i zanieczyszczenia ścian; dbać o częste przewietrzanie pomieszczeń. Kubły nocne wynosić codziennie i starannie czyścić i dezynfekować; ustępy dezynfekować raz na tydzień. Wreszcie należy utrzymywać stałe w czystości naczynia służące do jedzenia i picia. Więźniowie (odbywający areszt) i osoby pozostające w areszcie mają się codziennie dokładnie umyć i uczesać, usta wyczyścić i wyplukać, utrzymywać w czystości ciało i ubranie, wieczorem zaś kłaść się do łóżka rozebrani.

Jeżeli używa się więźniów (odbywających areszt) do robót, które powodują zanieczyszczenie, to należy baczyć, by myli sobie twarz i ręce oraz zyczyli odzież i obuwie, nawet kilkakrotnie na dzień po przerwie lub dokonanej pracy. Więźniowie (odbywający areszt) i osoby pozostające w areszcie śledczym, mają otrzymywać ciepłą kąpiel, a to, o ile lekarz więzienny co do niektórych nie zarządzi czego innego, przynajmniej raz na miesiąc — w miesiącach letnich, w miesiącach zaś zimowych — raz na dwa miesiące. Nogi należy myć przynajmniej raz na tydzień.

Więźniowie (odbywający areszt) i osoby pozostające w areszcie śledczym otrzymują grzebyk, potrzebną ilość mydła i przybory do czyszczenia zębów.

K. Śmierć więźniów (odbywających areszt) i osób pozostających w śledztwie.

§ 38.

W razie śmierci osób uwięzionych, należy postarać się o dokonanie przepisanych oględzin zwłok i o pogrzeb.

W wypadkach śmierci gwałtownej i samobójstwa należy sporządzić osobny protokół, którego odpis przesyła komendant więzienia właściwemu prokuratorowi. Bez zezwolenia prokuratora nie wolno pogrzebać zmarłego.

Gdy rodzina zmarłego jest znaną i mieszka w pobliżu należy jej zaproponować zabranie zwłok w ciągu najbliższych 24 godzin i zajęcie się pogrzebem.

O ile rodzina nie zgodzi się lub uchyli od obowiązku pogrzebania zmarłego należy ciało wydać miejscowemu szpitalowi załogi celem pochowania zmarłego.

Pogrzeb więźniów (odbywających areszt) odbywa się bez przepisanego konduktu wojskowego.

Pozostałe po zmarłym ruchomości powinny być wydane rodzinie zmarłego po potrąceniu kosztów pogrzebu.

Gdy miejsce zamieszkania członków rodziny zmarłego nie jest znane komendzie więzienia, należy odesłać wyżej wymienione rzeczy sądowi cywilnemu, powołanemu w myśl obowiązującej ustawy do przeprowadzenia postępowania spadkowego.

Warszawa, dnia 29. października 1919 r.

(—) J. Leśniewski gen.-por., Min. Spraw Wojsk.

CXXXIV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 97. Warszawa, dnia 27. grudnia 1919 r.

Instrukcja dla personelu więzień karnych i śledczych.

(Wyjątki.)

§ 1.

Personel więzienny stanowią:

1. Komendanci Więzień karnych względnie Więzień śledczych.
2. Oficerowie inspekcyjni, urzędnicy wojskowi, kapelani, lekarze i profosi.
3. Niżsi funkcjonariusze więzienni, a mianowicie klucznicy, straż więzienna i służba pomocnicza.

§ 2.

Obowiązki komendantów.

Do komendantów Więzień karnych i Więzień śledczych, zamianowanych przez M. S. Wojsk. (§ 82., regul. więziennego) należy naczelne kierownictwo, podział czynności służbowych i utrzymanie dyscypliny wojskowej w dotyczących instrukcjach.

W szczególności wchodzi w zakres obowiązków komendanta:

9. Szczegółowa perjodyczna kontrola nad personelem, załatwiający sprawy administracyjno-gospodarcze, przy której wykonaniu są obowiązani dokonywać niespodzianie rewizji depozytów, kasy pieniężnej, magazynów i warsztatów.

Wyniki tych perjodycznych rewizji uwidocznic należy również we wspomnianej ad 5 księdze rewizyjnej.

W razie ujawnienia jakichkolwiek nadużyć, obowiązani są oni bezzwłocznie zawiadomić o swych spostrzeżeniach prokuratora i przełożone D. O. G. celem przeprowadzenia szczegółowej kontroli dotyczącego działu administracji i pociągnięcia winnych do odpowiedzialności dyscyplinarnej względnie karnej.

§ 4.

Obowiązki urzędników wojskowych więziennych.

Do obowiązków urzędników wojskowych, przydzielonych do poszczególnych Więzień, należy w myśl § 82. regulaminu więziennego prowadze-

nie kancelarii, tudzież załatwianie wszystkich czynności, wchodzących w zakres służby administracyjno-gospodarczej. W szczególności wchodzi w zakres ich obowiązków:

1. Zarządzanie gospodarstwem domowym Więzienia oraz sporządzanie obliczeń, dotyczących kosztów całej administracji więziennej.

2. Prowadzenie szczegółowego inwentarza przedmiotów do użytku więziennego oraz troska o ich reperację lub uzupełnianie w miarę potrzeby.

7. Prowadzenie kancelarii więziennej, jakoteż załatwianie czynności, przewidzianych reg. więziennym (§§ 61, 78 i 81) i w myśl wskazówek komendanta.

§ 8.

1. Klucznicy obowiązani są codziennie w różnych porach dnia przekonywać się, czy okratowanie okien, zamki u drzwi, sufity, ściany, podłogi, piece, oraz przedmioty urządzenia wewnętrznego nie są uszkodzone, czy w łózkach uwięzionych i w siennikach oraz w kątach pomieszczeń niema czego podejrzanego. W tymże celu są oni również obowiązani poddawać rewizji ubranie uwięzionych.

2. W warsztatach po ukończeniu pracy, klucznicy obowiązani są dopilnować, aby narzędzia ułożone zostały w porządku na stole służącym do pracy, oraz powinni sprawdzić rodzaj i liczbę narzędzi według wywieszonego w warsztacie wykazu. Więźniowi (odbywającemu areszt) zatrudnionemu w osobnej celi, należy po ukończeniu pracy narzędzia odebrać.

Warszawa, dnia 29. października 1919 r.

(—) J. Leśniewki, gen.-por., Min. Spraw Wojsk.

CXXXV.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 98. Warszawa, dnia 28. grudnia 1919 r.

D. G. 83991. 11141.

4274. ROZKAZ.

Umundurowanie żołnierzy odchodzących do szpitali.

Coraz częściej zdarzają się wypadki, że oddziały wysyłają chorych i rannych żołnierzy do szpitali obdartych lub częściowo umundurowanych.

Ludzie ci po wyleczeniu się nie mogą odejść z powrotem do swoich oddziałów, ponieważ nie posiadają zasadniczych części umundurowania, jak: butów, płaszczy, spodni albo bluz, a szpitale z braków zapasów umundurowania wydać im nie mogą.

Ze względu na to, że ogólny stan umundurowania stale się polepsza, a Intendentury otrzymują dwa razy w miesiącu znaczne ilości umundurowania, należy przestrzegać, by ludzie odsyłani do szpitala, wychodzili z danego oddziału kompletnie umundurowani i zaopatrzeni w kartę mundurową, która w każdej chwili wykaże, co żołnierz przed odejściem do szpitala otrzymał.

Jak świadczą meldunki szpitalne, jedyny ten sposób kontroli umundurowania żołnierza do tej pory nie był ściśle przestrzegany.

Dnia 15. grudnia 1919 r.

CXXXVI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 98. Warszawa, dnia 28. grudnia 1919 r.

D. G. 73527. 10028. 11506. 4275. ROZKAZ.

Cennik przedmiotów wyekwipowania.

L. p.	Wyszczególnienie	Cena		L. p.	Wyszczególnienie	Cena	
		Mk.	fen.			Mk.	fen.
1.	Czapka	20	—	28.	Mufki	7	—
2.	Furażerka	15	—	29.	Ochraniacze na kol.	6	—
3.	Plaszcz	290	—	30.	Napuśniki	5	—
4.	Bluza sukienna . . .	160	—	31.	Koc	60	—
5.	„ drelichowa	50	—	32.	Pas główny	12	—
6.	Spodnie sukienne . .	110	—	33.	Żabka do bagnetu . .	6	—
7.	„ drelichowe	40	—	34.	Rapcie do szabii . . .	10	—
8.	Trzewiki	130	—	35.	Ładownice	25	—
9.	Buty	230	—	36.	Plecak	32	—
10.	Owijacze	8	—	37.	Tornister	42	—
11.	Szalik	17	—	38.	Chlebak	9	—
12.	Koszula letnia	25	—	39.	Namiot z przybor.	60	—
13.	Kalesony letnie	20	—	40.	Błaszki legitymac. . .	—	25
14.	Skarpetki „	8	—	41.	Menażki z pokryw.	10	—
15.	Chustki do nosa	1	50	42.	Manierki „	10	—
16.	Ręcznik	11	—	43.	Kubki	1	40
17.	Sznurek na wężyk . . .	3	—	44.	Przybory do jedzenia	4	65
18.	Pas do spodni	6	—	45.	Puszka na kawę	6	—
19.	Szelki	17	—	46.	„ oliwę	2	—
20.	Baszlyk	12	—	47.	Woreczek na sól	—	50
21.	Ułanki kozuski	165	—	48.	Troki do płaszcza . . .	4	—
22.	Kamizelki ciepłe	33	—	49.	Rzemień do menaż. . . .	2	50
23.	Kalesony „	40	—	50.	Książka żołdu	—	50
24.	Koszula „	40	—	51.	Gwizdek sygnałowy . . .	1	50
25.	Skarpetki „	8	—	52.	Kożuchy dla wart.	206	—
26.	Nabrusznik	13	50	53.	Berlacje	105	—
27.	Rękawiczki ciepłe . . .	9	—	54.	Bluza skórzana	505	—
				55.	Spodnie skórzane	400	—

Dnia 10. grudnia 1919 r.

CXXXVII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 98. Warszawa, dnia 28. grudnia 1919 r.

D. G. 70634. M. 9593. 465. IV. 4276. ROZKAZ.

Rozdzielnik oficerskich sort.

Podaje się ostatni rozdzielnik z dnia 21 października 1919 r. sort oficerskich, pobranych przez Intendenty Okręgów Generalnych i Intendurą Naczelnego Dowództwa:

L. p.	WYSZCZEGÓLNIENIE	Kamgarn (angiel.) mtr. cm.	Struks (angiel.) mtr. cm.	Czarny kamgarn (kraj.) mtr. cm.
1.	Intendentura Naczelnego Dowództwa	3555.—	880.—	—
2.	Intendentura Okręgu Generalnego Warszawa	705.—	110.—	180.—
3.	Intendentura Okręgu Generalnego Lwów	600.—	220.—	180.—
4.	Intendentura Okręgu Generalnego i front południowo-zachodni Kraków	1212.—	330.—	—
5.	Intendentura Okręgu Generalnego Lublin	594.—	110.—	120.—
6.	Intendentura Okręgu Generalnego Łódź	285.—	110.—	60.—
7.	Intendentura Okręgu Generalnego Kielce	278.—	220.—	60.—
8.	Ministerstwo Spraw Wojskowych Warszawa	417.—	—	120.—

Dnia 14. listopada 1919 r.

CXXXVIII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 99. Warszawa, dnia 29. grudnia 1919 r.

4800. II. W. M. 19.

4386. ROZKAZ.

Zatwierdzenie rysunku polskiej lotniczej flagi.

Podaję w załączniku rysunek polskiej flagi aeronautycznej, zatwierdzony przez Naczelnego Wodza. (Załącznik Nr. 1.).

Dnia 28. listopada 1919 r.

CXXXIX.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 99. Warszawa, dnia 29. grudnia 1919 r.

D. G. 3678. 460.

4397. ROZKAZ.

Umundurowanie jeńców oficerów.

Jeńcom-oficerom rzeczywiście potrzebującym umundurowania, a nie mającym własnych pieniędzy w depozycie obozu, należy wydzielać je darmo na równi z jeńcami-żołnierzami wybierając dla nich lepsze sorty żołnierskie.

Jeńcom-oficerom zaś, którzy mają własne pieniądze w depozycie obozu należy umundurowanie sprzedawać po cenie obowiązującej dla oficerów armji krajowej.

Równocześnie zawiadamia się, iż części umundurowania żołnierskiego nabywane przez oficerów na podstawie ich kart mundurowych, mają być płacone wedle zatwierdzonego cennika z dnia 28. listopada b. r.

Dnia 22. grudnia 1919 r.

CXL.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 99. Warszawa, dnia 29. grudnia 1919 r.

D. G. 86863. 11961.

4407. ROZKAZ.

Rozdziałnik oficerskiego sukna.

L. p.	Wyszczególnienie	Kamgarn angielski	Struks angielski	Sukienko ang. na czapki	U w a g a
1.	Int. Nacz. Dow.	1.000 mtr.	450 mtr.	2.000 mtr.	Struks dla oficerów pełniących służbę na froncie
2.	I. O. G. Poznań	700 "		800 "	
3.	I. O. G. Warszaw.	400 "		600 "	
4.	I. O. G. Lwów .	350 "		500 "	
5.	I. O. G. Kraków	300 "		450 "	
6.	I. O. G. Lublin .	250 "		400 "	
7.	I. O. G. Łódź .	200 "		350 "	
8.	I. O. G. Kielce .	250 "		400 "	
9.	I. O. G. Grodno	300 "		400 "	
10.	M. S. W. Wojsk.	300 "		400 "	

Dnia 20. grudnia 1919 r.

(—) J. Leśniewski, gen.-por., Min. Spraw Wojsk.

CXLI.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 99. Warszawa, dnia 29. grudnia 1919 r.

4409. ROZKAZ.

Rozporządzenie w sprawie składania deklaracji o posiadaniu przedmiotów niezbędnych do zaopatrzenia armji w odzież.

(Monitor Polski Nr. 246.)

Art. 1. W myśl artykułu 5. ust. z dnia 11. kwietnia 1919 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. Praw Nr. 32, poz. 264) rozporządzenia wykonawczego z dnia 29. kwietnia 1919 r. (Monitor Polski Nr. 98.) art. VII-ego rozporządzenia wykonawczego z dnia 1. maja 1919 r. (Monitor Polski Nr. 100) zarządza się obowiązek składania deklaracji co do następujących przedmiotów, niezbędnych dla zaopatrzenia armji w odzież:

- Aa) białizny zwykłej, pościelowej, trykotaży, wyrobów półczośnicznych i ręczników;
- b) ubrań gotowych kroju wojskowego, wszelkich kożuchów (futer), ciepłych kamizelek, kurtek i płaszczy, szali, zarękawków, rękawic ciepłych, swetrów, nabruszników, napiersników, nasuszników, koców i kołder;
- c) obuwia skórnego i pikowego;
- Bd) wełny owczej (potnej i mytej) i przędzy wełnianej;
- e) sukna wojskowego;
- f) skór wyprawionych;
- g) wszelkich materiałów, niezbędnych do wytworzenia powyższych przedmiotów, jako to: przędzy i płótna, nici, odcinków sukna, odpadków wełnianych, gałganów i szmat.

Art. 2. Od zgłoszenia zwolnione są gotowe artykuły konfekcji dziecięcej i damskiej.

Art. 3. Do składania deklaracji obowiązane jest:

- a) każde przedsiębiorstwo przymysłowe i handlowe, które wytwarza, przerabia, trzyma na składzie lub prowadzi handel powyższymi przedmiotami, a zatem: wytwórnie, składy, sklepy i t. d.
- b) każdy posiadacz tych przedmiotów, o ile posiada zapasy większe, niż to jest niezbędnem do zaspokojenia potrzeb osobistych.

Zgłoszeniu ulegają również przedmioty, pozostające choćby w chwilowym posiadaniu (dzierżenie) danej osoby.

Art. 4. Od obowiązku składania deklaracji wolne są przedsiębiorstwa, będące własnością wojska, lub pracujące wyłącznie dla potrzeb armji pod kontrolą wojskową.

Art. 5. Deklaracja musi zawierać:

- a) imię i nazwisko i miejsce zamieszkania zgłaszającego;
- b) ilość (sztuki, miara, względnie ciężar), jakość stan zużycia i miejsce przechowywania zgłaszanych przedmiotów;
- c) imię i nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela zgłaszanych przedmiotów.

Art. 6. Deklaracje przedkładać należy pisemnie w 3-ch egzemplarzach władzy administracyjnej i instancji tego powiatu (Starostwa), w którym znajdują się zgłaszane przedmioty. W miastach o własnym statucie jest tą władzą Magistrat, w Warszawie i Łodzi — Komisarz Rządowy, a w Lublinie Naczelnik Policji Państwowej.

Deklaracje powinny być oddzielnie sporządzone dla przedmiotów grupy A. i B. (§ 1).

Jeden egzemplarz deklaracji pozostawiają urzędy w art. 6-ym wymienione u siebie, drugi zwracają składającemu deklarację z potwierdzeniem jej złożenia; 3-ci egzemplarz, o ile deklaracja dotyczy przedmiotów grupy A., wysyła się do odnośnych intendentur Okręgów Generalnych, o ile zaś dotyczy przedmiotów grupy B., do Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji (GUZA) w Warszawie.

Art. 7. Deklaracja ma być złożona najdalej w ciągu dni 8-miu, licząc od dnia następnego po dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w Monitorze Polskim.

Przedmioty, które znajdują się w posiadaniu zobowiązanego do składania deklaracji po jej złożeniu należy bezzwłocznie zgłosić w dodatkowej deklaracji.

Art. 8. Osoby, które znajdują się w posiadaniu przedmiotów, ulegających zgłoszeniu, po upływie oznaczonego w art. 7-mym terminu, winny zgłosić wspomniane przedmioty w ciągu dni 8-miu od dnia, w którym przedmioty te w posiadanie objęły.

Dzień w którym obowiązek składania deklaracji ustaje, zostanie ogłoszony w osobnym rozporządzeniu.

Art. 9. Osoby, winne niezłożenia deklaracji w przepisany terminie lub złożenia deklaracji, niezgodnej ze stanem faktycznym, będą oprócz konfiskaty wspomnianych wyżej przedmiotów, ukarane w myśl art. 15-go ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych aresztem do jednego roku lub grzywną do wysokości marek polskich sto tysięcy (100.000).

Warszawa, dnia 1. listopada 1919 r.

(—) Wojciechowski, Min. Spraw Wewnętrz.

CXLII.

Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 100. Warszawa, dnia 31. grudnia 1919 r.

D. G. 90092. B.

4429. ROZKAZ.

Zakaz zagranicznych zakupów w obcej walucie.

Zdarzają się wypadki, że poszczególne urzędy i instytucje wojskowe skuteczniają zagranicą zakupy rozmaitych utensyliów zobowiązując się do wypłaty należności w odnośnej walucie zagranicznej. Wobec ustawicznej wyższości tych walut na targu pieniężnym i braku dewiz w kraju, transakcje takie są połączone ze znaczną szkodą dla Skarbu Państwa, a dokonane bez specjalnego upoważnienia Ministerstwa Skarbu są wręcz niedopuszczalne.

Wobec tego w każdym wypadku zamierzonych zakupów zagranicą, należy się przedtem porozumieć z Min. Skarbu za pośrednictwem Dep. Gosp., przyczem zaznacza się, że transakcje zagraniczne zawarte bez uprzedniego porozumienia z Ministerstwem Skarbu nie będą uznane.

Dnia 29. grudnia 1919 r.

RZECZOWY PRZEGLĄD TREŚCI.

(Końcowe cyfry oznaczają stronę niniejszej książki).

Austria: zakupy 20, 60; noszenie mundurów 61; zakaz noszenia broni 67.

Bagnety: 14, 17, 38.

Basztyk: cennik 96.

Berlacje: cennik 96.

Bielizna: 25; sanitarnym zakładom 39.

Błaszki: legitymacyjne (cennik) 96.

Bluzy: 13, 14; należnością 48; cennik 96 (sukienne — drelichowe — skórzane).

Brezent: zgłoszenie 29.

Broń: boczna 9, 12, 13, 14, 17, 20, 23, 60, 67.

Buty: cennik 96.

Cennik: wojskowych przedmiotów 96.

Chlebaki: zgłoszenie 29; cennik 96.

Chusteczki: należnością 48; cennik 96.

Czapki: 5, 9, 12, 13, 14, 17, 20, 23, 26, 43, 44, 45, 68, 70; przepisowe 79; należnością 48; cennik 96.

Czechy: zakupy 20.

Dodatek: na wyekwipowanie 5, 6, 18—19, 27, 28, 53, 69; podręczny 6—7.

Donoszenie mundurów: 11, 12, 17, 20, 22—23, 31, 43—44.

Ekstrakty: garbarskie (zajęcie) 26—27.

Ekwipunek: wynagrodzenie za znalezienie 18; uzupełnienie 29, 60.

Epolety: 9, 68; rosyjskie (zakaz noszenia) 71.

Etat: Krawieckiej fabryki S. O. M. S. Wojsk 38.

Fabryki: krawieckie 38.

Flaga: aeronautyczna 97.

Furażerka: cennik 96.

Galony: 9, 14.

Garbniki: zajęcie 26—27.

Godła: na patce (przepisowe) 81—83.

Gospodarka: mundurowa intendentur 53—54, 57—58; w armii gen. Hallera 72; we więzieniach 92—95.

Gwiazdki: 9, 14, 17.

Gwizdki: sygnałowe (cennik) 96.

Gwoździe: do podbijania obuwia 68.

Inwentarze: okupacyjnych władz 26; skarbowych przedmiotów 60.

Kadeci: umundurowanie 69—70.

Kalesony: należycią 48; cennik 96 (letnie — ciepłe).

Kamizelki: należycią 48; cennik 96.

Kaniów: 71.

Karty: mundurowe oficerom 48—52; przedłużenie ważności 74; szeregowym 73.

Koce: należycią posłania 15; zapotrzebowanie 35; należycią oficerom 48; cennik 96.

Kołnierzyki: należycią 48, 69.

Komisja: ubiorcza 7—8, 9—11, 32—33, 34—35, 67.

Kontrola: gospodarczych jednostek (miejskowa — intendencka — nagła) 74—76.

Kordony: 43, 44.

Koszule: należycią 48; cennik 96 (letnie — ciepłe).

Kożuchy: cyw. samoch. kierowcom 11; wartownikom (cennik) 96.

Krzyże: orderowe 24.

Książki żołdu: cennik 96.

Kubki: cennik 96.

Kurtki: 12, 20, 22, 43, 44, 45, 68, 69; przepisowe 77—78.

Ładownice: cennik 96.

Łóżka: należycią posłania 15.

Maciejówki: 14.

Magazyny: taborowe 22, Centralny Magazyn Mundurowy 35—36.

Majstrowie: wojskowi 7.

Manierki; cennik 96.

Materiały: taborowe 22; poszukiwanie na froncie 46—47; wojskowe 52—53.

Medale: 24.

Menażki: cennik 96.

Ministerstwo: Spraw wojskowych: częściej; Sztuki i kultury 7; Handlu i przemysłu 7, 19, 26—26, 28.

Mufki: cennik 96.

Mundury: wojskowe (uprawnienie do noszenia) 9, 61—62; donaszanie 11, 12, 17, 20, 22—23, 43—44; weteranom 15, 16; przydział 72—73; klasyfikacja 73.

Nabrzuszniki: należycią 48; cennik 96.

Naczynia: cerkiewne 21.

Namioty: cennik 96.

Napuślniki: cennik 96.

Naramienniki: częściej.

Nauszniki: przepisowe 81.

Niemcy: zakupy 20.

Obserwatorzy: odznaka 29.

Obuwie: 12, 13, 14, 20, 23, 43, 44, 46; przepisowe 79.

Ochraniające na kolana (cennik) 96.

Odnaki: samolotów 6; pilotów 21; obserwatorów 29—30; oficerskie (nieprawne używanie) 38—39; mundurowe 9, 11, 14; węzykowe 37, 55, 59; pamiątkowe 34; francuskich oficerów pomocniczej służby 40—41; wyższych funkcjonariuszów kolejowej straży 41; pułków Podhalańskich strzelców 45; oficerskich stopni armii gen. Hallera i sprzymierzonych państw 74; wojskowych stopni (przepisowe) 83—86.

Ordery wojskowe: „Virtuti Militari“ (Wielki Krzyż — Krzyż komandorski — Krzyż kawalerski — Krzyż złoty — Krzyż srebrny) 63–65; zaborczych państw 24–25.
 Orzełek: 5, 13, 14, 44, 45.
 Ostrogi: 9.
 Owijacze: należytością 48; kadetom 70; przepisowe 79; cennik 96.

Pasy: uniformowe 9; oficerskie należytością 48; przepisowe 80; cennik 96; do spodni (cennik) 96.
Patki: 12; przepisowe 81.
Pendenty: 17.
Pielęgniarki: ubranie 16.
Piloci: odznaki 21.
Plecaki: zgłoszenie 29; cennik 96.
Plaszcze: 12, 13, 14, 20, 23, 43, 44, 45, 68, 70; przepisowe 78–79; należytością 48; cennik 96.
Pobieranie: umundurowania za opłatą 8.
Pociągi: dezynfekcyjno-kąpielowe 42.
Poczta: polowa 17.
Poduszki: należytością pośłania 15.
Posłanie: 15;
Powroziarnia; w Krakowie 47.
Proporczyki: 12, 17, 20, 23, 43, 44, 68.
Przedmioty wojskowe: znalezienie — wynagrodzenie 18, 61; cennik 96; zakaz sprzedaży 30; zgłoszenie 98–99.
Prześcieradła: należytością pośłania 15.
Przewóz: tranzytowy 27–28.
Przybory: polowe 18, 60; do jedzenia (cennik) 96.
Przywóz: 27–28.
Puszki: na kawę — na oliwę (cennik) 96.

Rapcie: przepisowe 80; cennik 96.
Ręczniki: należytością 48; cennik 96.
Rękawiczki: należytością 48; (cennik) 96.
Rozdzielniki: oficerskich amerykańskich butów 76; oficerskich sort 96–97; oficerskiego sukna 98.
Rozetki: 17, 38.
Ryngrafy: przepisowe 80.
Rynsztunek: do naprawy 22.
Rzemienie do menażki: cennik 96.

Samoloty: odznaki 6.
Sienniki: należytością pośłania 15.
Skarpetki: należytością 48; cennik 96.
Skóry: surowe 18, 34; zajęcie 26–27; ściąganie 42; na podeszwy i obcasy należytością 48, 70.
Słoma: do sienników i poduszek 15.
Sól: skóra 18.
Spodnie: 12, 13, 14, 20, 23, 43, 44, 45, 68, 69, 70; przepisowe 78; należytością 48; granatowe za frontem 57; cennik 96 (sukienne — drelichowe — skórzane).
Stopnie: francuskich oficerów pomocniczej służby 40–41.
Sukno: ciemno-brązowe 27.
Surowce: zajęcie 19.
Szaliki: przepisowe 80; cennik 96.
Szaty: liturgiczne 21.
Szczotki: zakup 6.
Szelki: cennik 96.
Sznurki: do czapki 68; do gwizdawk przepisowe 80; do wężyków 96.
Sznury: adjutantkie 9; ułańskie 12, 13, 20, 23; naramienne przepisowe 80.
Świadectwa: czystości podróżującym 52, 54–55.

Temblaki: orderowe 25; 68; przepisowe 86.
Tornistry: cennik 96.

Troki do płaszcza: cennik 96.

Trzewiki: należytością 48, 68, 70; przepisowe 79; cennik 96.

Ubiór: polowy W. P. 1919 r. 77—91 (bojowy — garnizonowy — służbowy — salonowy — codzienny).

Ubranie: cywilne (zagranicą) 25; urlopowanym akademikom 71—72; cywilne oficerskie 41; zakaz używania cywilnego ubrania 67; więźniom 92—94.

Ułtunki: 13, cennik 96.

Umundurowanie: polskich wojsk 5, 30—31, 58, 62, 67—68, 77—91; oficerów rezerwy 8; nowomianowanych 47; oficerów formalnie nieprzyjętych do W. P. 12; weteranów 15; kade-tów 69—70; pracowników polowej poczty 17; wojskowych urzędników 17; wojskowych lekarzy 25; armji gen. Hallera 46; oficerów przydzielonych do armji gen. Hallera 55; dragonów 45—46; zwrot zimowych części 35; zagraniczne 36—37; jednolitość 37; należyto-ści z 1919 r. 47—52; zapowiedź zmiany 67; szkoły podoficerów i podchorążych 74; cho-rych i rannych 95; jeńców — oficerów 97.

Uprząż: do naprawy 22.

Urząd: Główny Urząd zaopatrywania armji 36, 56—57.

Urządzenie: dezynfekcyjno-kąpielowych pociągów 42.

Uzdziennice: parciane w szpitalach 22, 34; skórzane 34.

Weterani: prawo noszenia munduru 15, 16.

Węgy: zakupy 20.

Węzyki; odznaką 37, 55, 59; przepisowe 81.

Więzienia: mundurowa gospodarka 92—95.

Wióry drzewne: do napełniania sienników 15.

Włosień: koński 19.

Woreczki: na sól (cennik) 96.

Worki turystyczne: zgłoszenie 29.

Wstążki: orderowe 24.

Wyekwipowanie: 5, 6, 15—16, 18—19, 27, 28, 53.

Wypustki: na patce (przepisowe) 81—83.

Wywóz: 27—28, 61.

Zakupy: zagraniczne 20, 55, 60, 100.

Zamówienia: zagraniczne 20.

Zapotrzebowanie: wyekwipowania 9, 39, 54; mundurowe 9, 39; prowiantowe 9, 39; taboro-wych materiałów 9; pieniądze 39; kwaterunkowe 39; frontowe 41—42; karabinowych pa-sów 54.

Zdobycz: wojenna 58—59, 65—66.

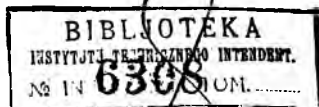
Znaki: techniczne wojskowych majstrów 7; towarowe (ochrona) 23—24; podoficerskiej arty-le-ryjskiej szkoły w Rembertowie 33.

Żabki: do bagnetu (cennik) 96.

XXXII.	770	— 23	— 19	Zakupy i zamówienia zagraniczne	20
XXXIII.	783	— 24	— 19	Odnazka pilota	21
XXXIV.	786	— 24	— 19	Gromadzenie liturgicznych szat i naczyń cerkiewnych	21
XXXV.	881	— 27	— 19	Parciane uździenice w szpitalach	22
XXXVI.	882	— 27	— 19	Zniszczona uprząż, rynsztunek i taborowy materiał	22
XXXVII.	902	— 28	— 19	Donaszenie munduru w 11. pułku ułanów	22—23
XXXVIII.	906	— 28	— 19	O ochronie znaków towarowych	23—24
XXXIX.	936	— 29	— 19	Zakaz noszenia orderów zaborczych państw	24—25
XL.	944	— 29	— 19	Umundurowanie wojskowych lekarzy	25
XLI.	969	— 30	— 19	Używanie cywilnego ubrania zagranicą	25
XLII.	983	— 30	— 19	Odpowiedzialność wypożyczających za ukradzioną bieliznę	25
XLIII.	1030	— 31	— 19	Ułańska czapka	26
XLIV.	1124	— 34	— 19	Inwentarz okupacyjnych państw	26
XLV.	1141	— 35	— 19	Dekret w przedmiocie zajęcia sków i garbników	26—27
XLVI.	1235	— 38	— 19	Przeznaczenie ciemno-brązowego sukna	27
XLVII.	1292	— 40	— 19	Dodatek na wyekwipowanie oficerom rezerwy	27
XLVIII.	1293	— 40	— 19	Przywóz, wywóz, przewóz tranzytowy	27—28
XLIX.	1337	— 41	— 19	Dodatek na wyekwipowanie	28
L.	1340	— 41	— 19	Uzupełnienie ekwipunku wojskowych oddziałów	29
LI.	1364	— 42	— 19	Odnazka obserwatora	29—30
LII.	1406	— 43	— 19	Zakaz sprzedaży skarbowych przedmiotów	30
LIII.	1457	— 44	— 19	Umundurowanie	30—31
LIV.	1511	— 45	— 19	B. wojskowi a donaszenie wojskowych ubrań	31
LV.	1525	— 46	— 19	Zmiana instrukcji dla Ubiorczej Komisji M. S. W.	32—33
LVI.	1544	— 47	— 19	Znak podoficerskiej artyleryjskiej szkoły w Rembertowie	33
LVII.	1601	— 50	— 19	Odsyłanie skór do Wydziału Surowców wojennych	34
LVIII.	—	— 50	— 19	Awizo	34
LIX.	1622	— 51	— 19	Parciane uździenice	34
LX.	1689	— 54	— 19	Mianowanie przewodniczącego i jego zast w kom. Ubiorczej	34 - 35
LXI.	1698	— 54	— 19	Zapotrzebowania na koce	35
LXII.	1699	— 54	— 19	Zwrot zimowych części umundurowania	35—36
LXIII.	1743	— 55	— 19	Główny urząd zaopatrywania armji	36
LXIV.	1797	— 56	— 19	Zagraniczne umundurowanie	36—37
LXV.	1857	— 58	— 19	Jednolitość umundurowania	37
LXVI.	1894	— 59	— 19	Węzykowe odznaki	37
LXVII.	1904	— 61	— 19	Etat krawieckiej fabryki S. O. M. S. Wojsk.	38
LXVIII.	1973	— 62	— 19	Nieprawne używanie oficerskich odznak	38—39
LXIX.	1989	— 62	— 19	Zapotrzebowania	39
LXX.	2033	— 63	— 19	Zaopatrzenie w bieliznę sanitarnych zakładów	39
LXXI.	2066	— 65	— 19	Stopnie i odznaki francuskich oficerów pomocniczej służby	40—41
LXXII.	2069	— 65	— 19	Odnaki wyższych funkcjonariuszów kolejowej straży	41
LXXIII.	2075	— 65	— 19	Wykazy należyłości za cywilne oficerskie ubrania	41
LXXIV.	2205	— 68	— 19	Frontowe zapotrzebowanie	41—42
LXXV.	2229	— 69	— 19	Urządzenie dezynfekcyjno-kapielowych pociągów	42
LXXVI.	2282	— 70	— 19	Ściąganie skóry z padłych zwierząt	42
LXXVII.	2314	— 71	— 19	Donaszenie munduru 9. p. ułanów	43
LXXVIII.	2315	— 71	— 19	Donaszenie munduru 6. p. ułanów	43—44
LXXIX.	2316	— 71	— 19	Ubiór pułku Tatarskiej jazdy	44
LXXX.	2317	— 71	— 19	Odnazka pułków Podhalańskich strzelców	45
LXXXI.	2318	— 71	— 19	Umundurowanie dragonów	45—46
LXXXII.	2327	— 71	— 19	Zaopatrzenie armji gen. Hallera	46

	Strona
LXXXIII. 2329 — 71 — 19	Poszukiwania materiałów na frontowych obszarach 46—47
LXXXIV. 2375 — 72 — 19	Założenie powroziarni w Krakowie 47
LXXXV. 2378 — 72 — 19	Zapłata umundurowania nowomianowanych oficerów 47
LXXXVI. 2448 — 75 — 19	Należności oficerskiego umundurowania 1919 r. 47—52
LXXXVII. 2451 — 75 — 19	Świadcstwa czystości podróżującym żołnierzom 52
LXXXVIII. 2468 — 76 — 19	Zaopatrywanie w wojskowe materiały 52—53
LXXXIX. 2476 — 76 — 19	Dodatek na wyekwipowanie 53
XC. 2480 — 76 — 19	Meldunki o mundurowej gospodarce Intendentur 53—54
XCI. 2553 — 77 — 19	Zapotrzebowanie karabinowych pasów 54
XCII. 2627 — 78 — 19	Świadcstwa czystości na wojskowych kolejach 54—55
XCIII. 2698 — 79 — 19	Zakaz własnowolnych zakupów 55
XCIV. 2801 — 80 — 19	Ubiór oficerów przydzielonych do armji gen. Hallera 55
XCV. 2915 — 82 — 19	Odnaka wężykowa w armji gen. Hallera 55
XCVI. 2936 — 83 — 19	Regulamin G. U. Z. A. 56—57
XCVII. 2942 — 83 — 19	Granatowe spodnie za frontem 57
XCVIII. 2949 — 83 — 19	Mundurowa gospodarka Intendentur 57—58
XCIX. 2950 — 83 — 19	Umundurowanie oficerów 58
C. 2952 — 83 — 19	Wojenna zdobycz 58—59
CI. 2972 — 84 — 10	Prawo i sposób noszenia wężykowej odznaki 59
CII. 2992 — 85 — 19	Inwentaryzacja skarbowych przedmiotów 60
CIII. 3007 — 86 — 19	Zakupy w Austrii 60
CIV. 3008 — 86 — 19	Wynagrodzenie za znalezione wojskowe przedmioty 60—61
CV. 3118 — 87 — 19	Noszenie mundurów w Austrii 61
CVI. 3196 — 88 — 19	Pozwolenie na wywóz 61
CVII. 3206 — 88 — 19	Prawo noszenia oficerskiego munduru 61—62
CVIII. 3216 — 88 — 19	Umundurowanie oficerów 62
CIX. 3221 — 88 — 19	Ustawa orderu wojskowego „Virtuti Militari“ 63—65
CX. 2224 — 88 — 19	Rozporządzenie Rady Ministrów w przedmiocie wojennej zdobyczy 65—66
CXI. 3257 — 89 — 19	Zapowiedź zmiany wojskowego ubioru 67
CXII. 3326 — 90 — 19	Zakaz noszenia cywilnych ubrań wojskowym osobom 67
CXIII. 3327 — 90 — 19	Zakaz noszenia broni w Austrii 67
CXIV. 3399 — 91 — 19	Tymczasowy ubiór 14. pułku ułanów 67—68
CXV. 3483 — 92 — 19	Podbijanie obuwia gwoździami 68
CXVI. 3580 — 93 — 19	Zastępcy oficerów i gąyści bez rangi z b. zaborczych armji 68
CXVII. 3669 — 94 — 19	Dodatek na wyekwipowanie cywilnym lekarzom 69
CXVIII. 3672 — 94 — 19	Ubiór wychowanków korpusu kadetów 69—70
CXIX. 3810 — 95 — 19	Cena podeszwowej skóry 70
CXX. 3951 — 96 — 19	Wykazy straconych rzeczy z Kantowskiej bitwy 71
CXXI. 3959 — 96 — 19	Zakaz noszenia rosyjskich oficerskich epoletów 71
CXXII. 3972 — 96 — 19	Ubrania cywilne podczas akademickich urlopów 71—72
CXXIII. 3996 — 96 — 19	Gospodarcze zarządzenia dla b. armji gen. Hallera 72
CXXIV. 4001 — 96 — 19	Przydział mundurów 72—73
CXXV. 4002 — 96 — 19	Klasyfikacja zużytych mundurów 73
CXXVI. 4003 — 96 — 19	Karty mundurowe 73
CXXVII. 4004 — 96 — 19	Mundury szkół podoficerów i podchorążych 74
CXXVIII. 4006 — 96 — 19	Oznaki oficerskich stopni w armjach gen. Hallera i sprzymierzonych państw 74
CXXIX. 4123 — 97 — 19	Przedłużenie ważności oficerskich kart mundurowych 74
CXXX. 4124 — 97 — 19	Kontrolne i przeglądy gospodarczych jednostek 74—76
CXXXI. 4138 — 97 — 19	Rozdzielnik oficerskich butów amerykańskich 76
CXXXII. 4139 — 97 — 19	Przepis polowego ubioru W. P. r, 1919 77—91
CXXXIII. — — 97 — 19	Tymczasowy wojskowy regulamin więzienny 92—94

			Strona	
CXXXIV.	—	97 — 19	Instrukcja dla personelu Więzień karnych i śledczych	94—95
CXXXV.	4274	— 98 — 19	Umundurowanie żołnierzy odchodzących do szpitali	95
CXXXVI.	4275	— 98 — 19	Cennik przedmiotów wyekwipowania	96
CXXXVII.	4276	— 98 — 19	Rozdzielnik oficerskich sort	96—97
CXXXVIII.	4386	— 99 — 19	Zatwierdzenie rysunku polskiej lotniczej flagi	97
CXXXIX.	4397	— 99 — 19	Umundurowanie jeńców oficerów	97
CXL.	4407	— 99 — 19	Rozdzielnik oficerskiego sukna	98
CXLI.	4409	— 99 — 19	Rozporządzenie w sprawie składania deklaracji o posiadaniu przedmiotów niezbędnych do zaopatrzenia armji w odzież	98—99
CXLII	4429	—100 — 19	Zakaz zagranicznych zakupów w obcej walucie	100
			Spis zniesionych rozkazów niniejszego zestawienia	101
			Rzeczowy przegląd treści	103—106
			Tablice do wyjaśnienia tekstu przy końcu niniejszego zestawienia	

347.140³

CBW Warszawa

nr inw.: B2 - 347140

MG 347140 Cz. 3

1920r.